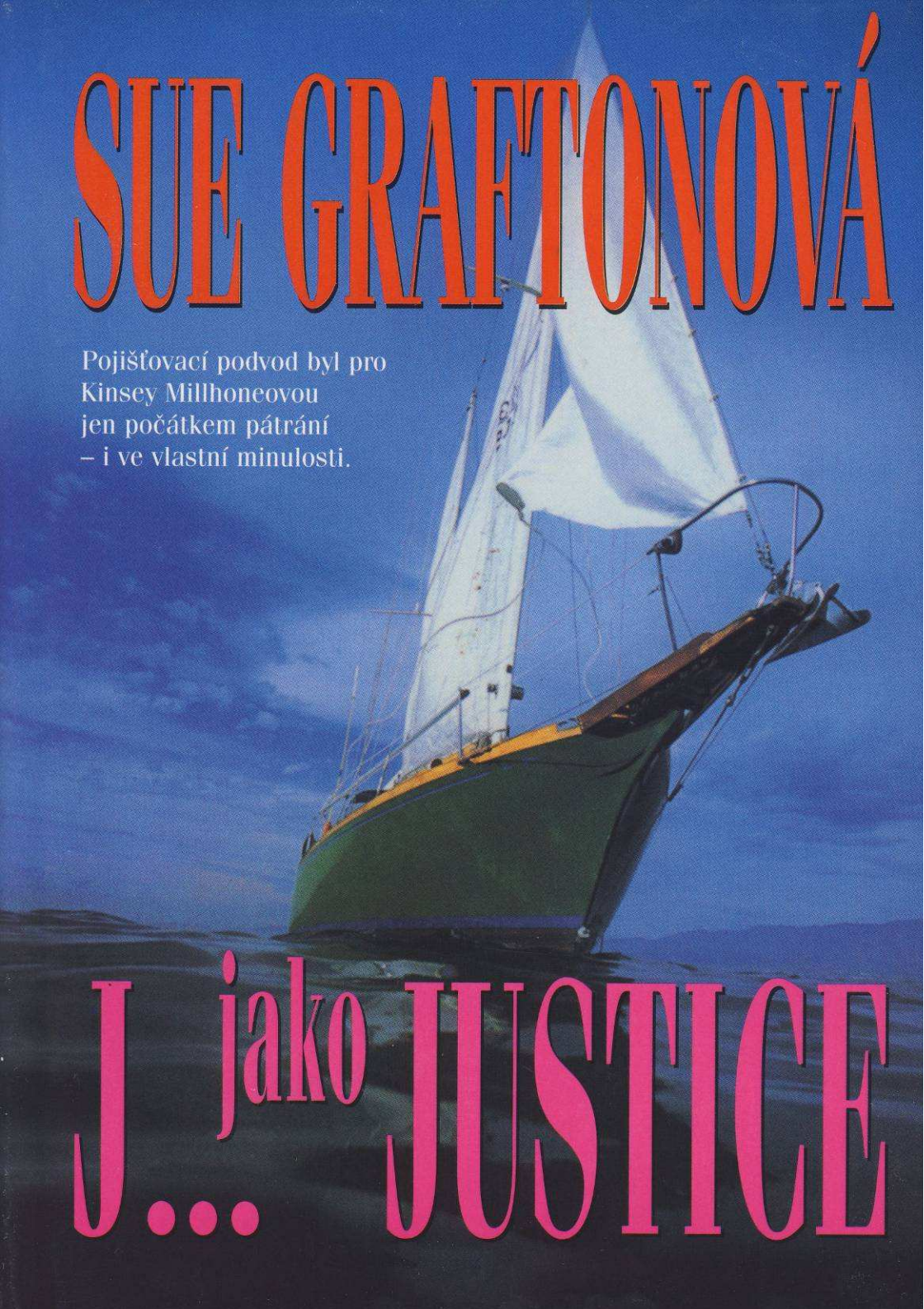
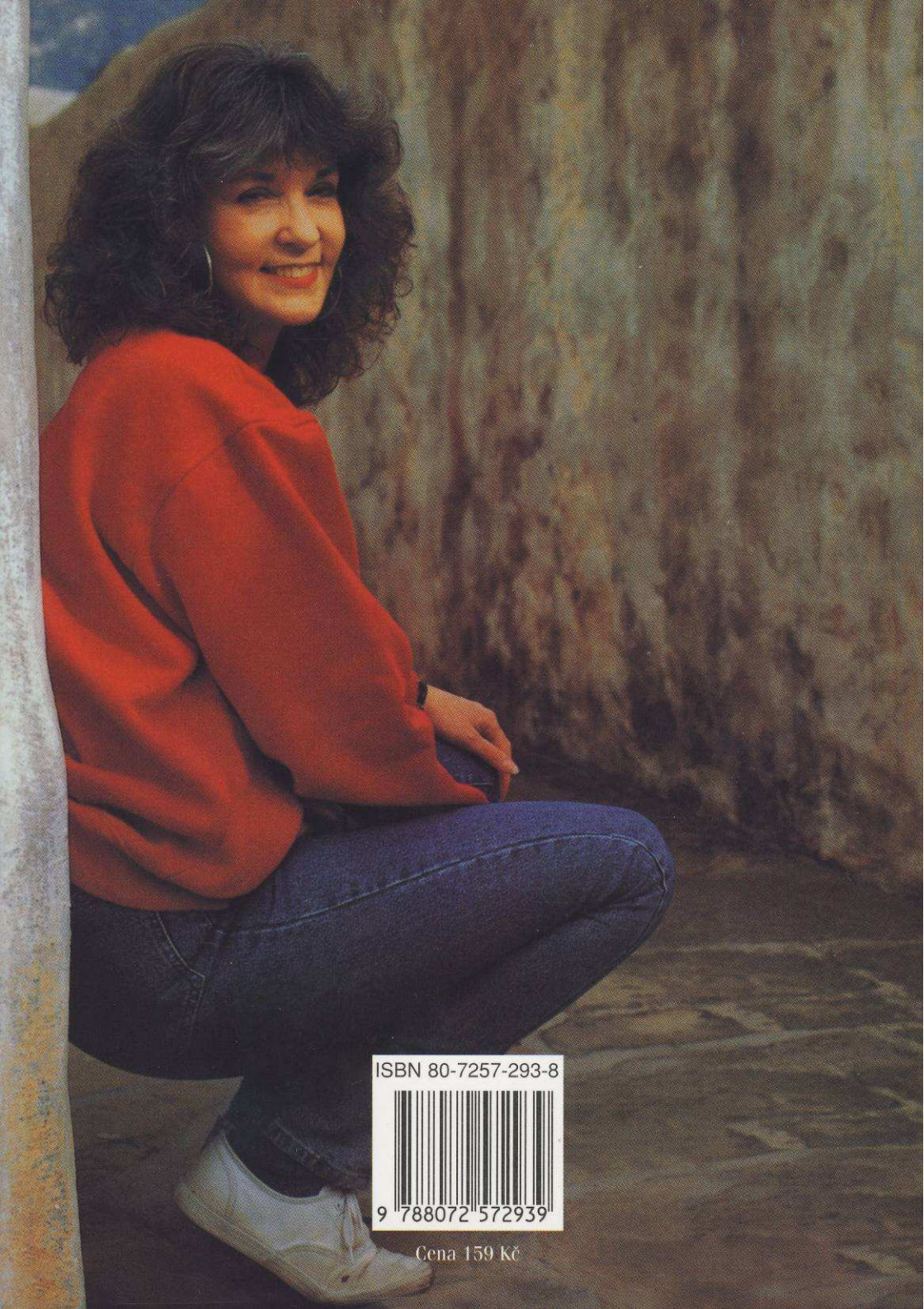

SUE GRAFTONOVÁ

A sailboat with a green hull and white sails is shown from a low angle, sailing on a dark sea under a blue sky. The boat is tilted slightly to the right, and its sails are partially unfurled. The background is a clear blue sky with some light clouds.

Pojišťovací podvod byl pro
Kinsey Millhoneovou
jen počátkem pátrání
– i ve vlastní minulosti.

J... jako JUSTICE

ISBN 80-7257-293-8

9 788072 572939

Cena 159 Kč

Sue Graftonová

**J... jako
JUSTICE**

Přeložila Kateřina Knišová

Vydalo nakladatelství BB art v roce 2000

Copyright © 1993 by Sue Grafton
All rights reserved

Z anglického originálu „*J“ is for judgment*
(Published by Henry Holt and Company, Inc.)
přeložila © 2000 Kateřina Knišová

Redakce textu: 2000 Lenka Neužilová

Grafická úprava obálky © 2000 Robin Brichta

Sazba: studio

Jazyková korektura: BABYKA, Praha
Tisk: Centa, s.r.o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7257-293-8

TORCHY GRAYOVÉ
na počest přátelství, které začalo
díky koláži z fazolí... její, ne moje.
Western Kentucky State Teacher's College
Bowling Green, Kentucky
1958

PODĚKOVÁNÍ

Autorka by ráda poděkovala za neocenitelnou pomoc následujícím lidem: Stevenu Humphreyovi; Jayovi Schmidtovi; doktoru práv B. J. Seebolovi; Tomu Hustonovi ze Seacoast Yachts; seržantu Patricku Swiftovi a zástupcům šerifa Richardu Bryceovi a Paulu Higgasonovi z věznice okresu Ventura; poručíku Bruci McDowellovi z vazební věznice okresu Ventura; Stevenu Stoneovi, předsedajícímu soudci z odvolacího soudu státu Kalifornie; Joyce Spizerové z Insurance Investigations Inc.; Mikeovi Lovemu a doktoru práv Burtu Bernsteinovi z Chubb-Sovereign Life; Lynn McLarenové; Williamu Kurtaovi z Tri-County Investigations; Lawrenci Boyersovi z Virginia Farm Bureau Insurance Services; advokátu Johnu Mackallovi; advokátce Jill Weissichové; advokátce Joyce McAlisterové z právního odboru policejního oddělení v New Yorku; Dianě Maurerové, zástupkyni generálního prokurátora státu Colorado; Janet Hukillové, zvláštní agentce FBI; Larrymu Adkissonovi, hlavnímu vyšetřovateli z úřadu okresního státního zástupce; Peteru Klippelovi z Doug's Bous Etc.; Franku Minschkemu; Nancy Beinové a Philu Stutzovi.

Autorka by rovněž ráda připojila zvláštní dík Harrymu a Megan Montgomeryovým, jejichž jachta *Kapitán Murray* sehrála tak významnou roli jak v samotné knize, tak na fotografii jejího obalu.

1

Na první pohled byste neřekli, že mezi vraždou mrtvého člověka a událostmi, které mi změnily pohled na můj vlastní život, je nějaká souvislost. Po pravdě řečeno, příběh Wendella Jaffea nemá s historií mé rodiny cokoli společného, ale okolnosti vraždy bývají málokdy zřejmé a jejich objasňování mnohdy nabírá nečekaný směr. Vyšetřování minulosti mrtvého muže bylo příčinou toho, že jsem začala pátrat ve své vlastní, a oba příběhy se nakonec propojily natolik, že se daly jen těžko od sebe oddělit. Na smrti je problematické to, že se nic nemění. Na životě je problematické to, že nic nezůstává stejné. Všechno to začalo telefonátem, ne mně, ale Maku Voorhiesovi, jednomu z viceprezidentů Kalifornské pojišťovny, pro něhož jsem kdysi pracovala.

Jmenuji se Kinsey Millhonová. Jsem soukromá vyšetřovatelka a pracuji v kalifornské Santa Tereze, což je asi 150 kilometrů severně od Los Angeles. Moje spolupráce s Kalifornskou pojišťovnou byla ukončena loni v prosinci a od té doby jsem neměla moc příležitostí se do čísla 903 na State Street vracet. Už sedm měsíců si pronajímám kancelářské prostory od advokátní firmy Kingman and Ives. Lonnie Kingman se věnuje hlavně kriminální praxi, ale rád se zabývá i složitými případy řešícími úrazy a neúmyslné zabití. Už léta je mým právním zástupcem a v případě potřeby mi poskytuje právní konzultace. Lonnie je malý a silný, má vypracované tělo a bojovného ducha.

John Ives je tím klidnějším z nich a dává přednost náročným úkolům odvolacích řízení. Já jsem jediný člověk, kterého znám, jenž

nepohrdá obecně všemi právníky. Můžu též veřejně prohlásit, že mám ráda i policajty – prostě kohokoli, kdo stojí mezi mnou a anarchií.

Kingman and Ives zabírá celé první patro malé budovy v centru města. Firmu tvoří Lonnie, jeho partner John Ives a advokát jménem Martin Cheltenham, Lonnieho nejlepší přítel, který si u něj pronajímá kancelář. Hromadu každodenních úkolů mají na starosti dvě sekretářky, Ida Ruth a Jill. Firma zaměstnává ještě recepční Alison a koncipienta jménem Jim Thicket.

Místnost, do které jsem se nastěhovala, bývala dříve konferenčním sálem s provizorní kuchyňkou. Poté, co Lonnie získal poslední volnou kancelář v třetím patře, jsme si nechali vybudovat novou kuchyň a místnost pro kopírku. Do mojí kanceláře se pohodlně vejde stůl, otočná židle, pár skříněk na šanony, malá lednice, kávovar a velká skříň plná krabic, které jsem od stěhování ještě nestačila vybalit. Mám k dispozici jednu vlastní telefonní linku a dvě společné s firmou. Stále mám i záznamník, přestože moje hovory v případě potřeby vyřizuje Ida Ruth. Nějaký čas jsem si pokoušela najít jinou kancelář. Peněz jsem na to měla dost. Obnovené vyšetřování případu, na kterém jsem pracovala před Vánocemi, mi přineslo šek na pětadvacet tisíc dolarů. Uložila jsem je na depozitní certifikáty, kde se příjemně rozrůstaly o úroky. Mezitím jsem si však uvědomila, že jsem se svojí současnou situací vlastně úplně spokojená. Kancelář měla dobrou polohu a dělat s lidmi mě těšilo. Jednou z mála nevýhod toho, když člověk žije sám, je, že když někam jdete, nemáte to komu říct. Alespoň teď v práci mám lidi, kteří vědí, kde zrovna pobíhám, a na které se můžu obrátit, když potřebuji s něčím pomoci.

To pondělní ráno někdy v polovině července jsem už asi hodinu a půl seděla u svého stolu a po telefonu pátrala po jednom zmizelém člověku. Soukromý vyšetřovatel z Nashville mě v dopise požádal, abych u místních úřadů zjistila, jestli nemají nějaké informace o exmanželovi jeho klientky, který dluží šest tisíc dolarů na výživném. Údajně odjel z Tennessee a má namířeno do Kalifornie, kde se hodlá usadit někde v okrese Perdido nebo Santa Tereza. Dal mi jeho jméno,

předchozí adresu, datum narození a číslo sociálního pojištění s prosbou, abych zjistila jakoukoli stopu. Zнала jsem i značku a typ vozu, v kterém byl naposledy viděn, a též jeho tennesseeskou poznávací značku. Napsala jsem už dva dopisy do Sacramenta: v jednom jsem žádala o informace o řidičském průkazu zmizelého, v druhém o prověření registrace jeho dodávky Ford z roku 1983. Teď jsem obvolávala nejrůznější veřejné služby v okolí, abych zjistila, jestli nebyly s tímto člověkem poslední dobou v kontaktu. Žádný převratný objev jsem zatím neučinila, ale i tak to byla docela zábava. Za padesát babek na hodinu udělám téměř cokoli.

Když mi Alison zavolala interním telefonem, automaticky jsem se natáhla a stiskla tlačítko. „Ano?“

„Máš tu návštěvu,“ oznámila mi. Alison je čtyřiaadvacet, je rázná a energická. Má blond vlasy až do pasu, kupuje si veškeré oblečení v minivelikosti 32 a místo tečky nad „i“ ve svém jméně kreslí buď srdíčko, nebo kytíčku. To podle nálady, kterou má vždycky dobrou. Její hlas teď, nevím proč, zněl, jako kdyby mluvila do dětského „telefonu“ vyrobeného ze dvou kelímků a kusu provázku. „Nějaký pan Voorhies z Kalifornské pojišťovny.“

Cítila jsem, jak mi nad hlavou vyskočil otazník jako nějaké komiksové postavičce. Přimhouřila jsem oči a naklonila se blíž. „Mac Voorhies je tady?“

„Mám ho poslat k tobě?“

„Ne, přijdu tam,“ řekla jsem.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Mac dohlížel na většinu případů, na kterých jsem pro pojišťovnu pracovala. Byl to jeho šéf, Gordon Titus, kdo mi dal padáka, a přestože jsem se s tou změnou ve své práci už vyrovnala, stále mi při pomýšlení na toho člověka stoupal adrenalin v krvi. Na okamžik jsem si pohrála s myšlenkou, že Gordon Titus poslal Maka, aby mi vyřídil jeho nejhlubší omluvu. To určitě, pomyslela jsem si. Rychle jsem se rozhlédla po kanceláři a doufala, že nevypadá, jako že se mi vede špatně. Místnost nebyla velická, ale měla jsem své vlastní okno, prostorné, čistě bílé zdi a drahý, tmavě oranžový vlněný koberec. Spolu se třemi zarámovanými akvarely a bohatým, metr dvacet vysokým fíkusem

mi zařízení místnosti připadalo velmi vkusné. No dobře, fíkus je umělý (jakási vrstvená textilie s nánosem prachu), ale bez bližšího ohledání to skutečně není poznat.

Bývala bych se podívala do zrcátka, ale nenosím pudřenku a stejně jsem věděla, co bych tam uviděla – tmavé vlasy, oříškově hnědé oči a ani stopu make-upu. Jako obvykle jsem měla na sobě džíny, kotníkové boty a rolák. Olízla jsem si dlaň a uhladila si rozčuchané vlasy. Minulý týden jsem v záchvatu vzteku popadla nůžky na nehty a celou kštici jsem si jimi opižlala. Výsledek byl takový, jaký byste čekali.

Zahnula jsem doleva do chodby a cestou mójela několik kanceláří. Mac stál u Alisonina stolu v recepci. Je mu něco přes šedesát, je vysoký a zamračený a má jemné, chomáčkovité vlasy, které mu kolem hlavy tvoří jakousi šedou svatozář. Jeho zamyšlené tmavé oči jsou v protáhlém kostnatém obličejí posazeny mírně šikmo. Místo svého obvyklého doutníku kouřil cigaretu a popel mu padal na klopý obleku s vestou. Mac nikdy nebyl z těch, kdo si dělají starosti s fyzickou kondicí, a tak jeho tělo připomíná spíš kresbičku z dětské perspektivy: dlouhé ruce a nohy a krátké tělo s malinkou hlavou.

„Maku?“ zavolala jsem.

„Ahoj, Kinsey,“ řekl svým legračně sarkastickým tónem.

Byla jsem tak ráda, že ho zase vidím, že jsem se začala hlasitě smát. Přiskočila jsem k němu jako nějaké rozradostněné štěně a vrhla se mu do náruče. Mac mi věnoval jeden ze svých vzácných úsměvů, který odhalil zuby zašlé od cigaretového kouře. „To je doba, co jsme se neviděli,“ řekl.

„Nemůžu uvěřit, že jsi tady. Pojd', půjdeme ke mně, ať si můžem pokecat,“ navrhla jsem. „Dáš si kafe?“

„Ne, díky, teď jsem měl.“ Otočil se, aby zamáčkl cigaretu, ale dodatečně zjistil, že v místnosti není žádný popelník. Zmateně se kolem sebe rozhlížel a na krátký okamžik se očima zastavil na květináči na Alisonině stolu. Recepční natáhla ruku.

„Ukažte, dejte mi to,“ řekla a vzala mu cigaretu z prstů. Odněla hořící nedopalek k oknu, vyhodila ho ven a sledovala, jestli náhodou nespádl někomu do kabrioletu stojícího na parkovišti.

Vedla jsem Maka chodbou a líčila mu přitom svoji současnou situaci. Zdvořile odpovídal, a když uviděl moji kancelář, nešetřil chválou. Probrali jsme společné známé a já jsem měla možnost si ho prohlédnout zblízka. Roky se na něm podepsaly. Ztratil barvu a na první pohled zhubl dobrých pět kilo. Vypadal unaveně a nejistě, což bylo pro něj zcela netypické. Mac Voorhies, jakého jsem znala, byl prudký a netrpělivý, čestný, rozhodný, vážný a konzervativní. Ráda jsem pro něj pracovala a obdivovala jsem jeho netrpělivost, která pramenila z touhy odvádět dobrou práci. Ta jiskra byla však najednou pryč a to mě polekalo.

„Jsi v pořádku? Změnil ses.“

Vztekle máchl rukou v náhlém přívalu zlosti. „Berou nám veškerou radost z práce, přísahám bohu. Zatracený manažeri se všema těma jejich kecama o ziscích. Já vím, co je to pojišťovnictví... vždyť v tom sakra dělám už pěkných pár let. Dřív jsme byli jako jedna rodina. Vedli jsme společnost, ale nedělali jsme to bezohledně a respektovali jsme jeden druhého. Nevráželi jsme si kudlu do zad a nešidili klienty. Zato teď, já nevím, Kinsey. Obrat je směšný. Agenti jsou v takovém stresu, že mají sotva čas vybalit si aktovku. A všechny ty kecy o maržích a snižování nákladů. Poslední dobou se kolikrát přistihnu, že ani nemám chuť jít do práce.“ Chvilí se odmlčel a tvářil se sklíčeně. Do obličeje se mu začala vracet barva. „Pane bože, slyšíš to? Mluvím jak starej užvaněnej prďola, a taky že jsem. Nabídli mi nějakej předčasnej důchod, nebo co. Snaží se některý z nás vypakovat, co nejdřív to půjde. Podle nich máme moc vysoký platy a jsme málo přizpůsobiví.“

„Vezmeš to?“

„Ještě jsem se nerozhodl, ale možná, že jo. Je mi jedenašedesát a jsem unavenej. A rád bych si taky užil vnoučat, než natáhnu bačkory. Mohli bychom s Marií prodat dům a koupit karavan, trochu cestovat a objet příbuzenstvo. Všude zůstat jen chvíli, abychom se neomrzeli.“ Mac a jeho žena mají osm dospělých dětí, které už založily rodiny a mají bezpočet potomků. Mávl znechuceně rukou. Bylo vidět, že chce změnit téma. „Nechám toho. Mám ještě měsíc na to, abych se rozhodl. Ale proč jsem vlastně za tebou přišel...“

Mlčky jsem čekala, až se dostane k věci. Makovi se vždycky mluvilo líp, když si k tomu připravil podmínky. Vytáhl krabičku marlborek a jednu z ní vyklepl. Otřel si prstem rty a vsunul ji mezi zuby. Vyndal sirky, zapálil si a sfoukl plamínek kouřem, který natáhl do úst. Dal si nohu přes nohu a ze záložky kalhot si udělal popelník. Čekala jsem, kdy mu od žhavého popela chytanou jeho nylonové ponožky. „Vzpomínáš si na zmizení Wendella Jaffea někdy před pěti lety?“

„Matně,“ odpověděla jsem. Pamatovala jsem si, že jeho plachetnici našli opuštěnou na otevřeném moři u pobřeží Baji. „Připomeň mi to. To je ten chlap, co zmizel na moři, ne?“

„Tehdy to tak vypadalo.“ Mac pokýval hlavou a zdálo se, že přemýšlí, jak celý ten příběh stručně shrnout. „Wendell Jaffe a jeho partner Carl Eckert založili realitně-investiční firmu, která měla budovat zástavbu na volných pozemcích, stavět obytné domy, kanceláře, nákupní centra a tak. Slibovali investorům patnáctiprocentní zisk plus návrat původních investic do čtyř let. Oni sami měli shrábnout zisky až po nich. Ale samozřejmě se jim to vymklo z rukou – dávali si slušné platy, platili obrovské ‚režijní‘ náklady, dopřávali si tučné odměny. No, a když se žádné zisky nedostavily, začali platit starým investorům z peněz těch nových, přelávali peníze z jedné firmy do druhé a stále uzavírali nové a nové smlouvy, aby celou tu hru udrželi nad vodou.“

„Jinými slovy pyramidový podvod,“ dodala jsem.

„Přesně tak. Myslím, že začali s dobrým úmyslem, ale takhle to dopadlo. Wendellovi v každém případě došlo, že to takhle nemůže jít věčně, a právě v tu dobu se to stalo s tou lodí. Jeho tělo se nikdy nenašlo.“

„Nechal dopis na rozloučenou, pokud si vzpomínám,“ dodala jsem.

„Jo, to nechal. Podle všeho se u něj projevovaly všechny klasické příznaky deprese: špatná nálada, nechut' k jídlu, úzkost, nespavost. Nakonec vyjel na moře se svým rybářským člunem a skočil přes palubu. V dopise na rozloučenou ženě napsal, že se zadlužil až po uši a že peníze dal do podniku, který teď beznadějně krachuje. Má

dluhy, kam se podívá. Ví, že nechal všechny na holičkách, ale že už to prostě nemůže unést. Jeho žena a dva synové se ocitli v hrozné situaci.“

„Kolik bylo jeho dětem?“

„Myslím, že staršímu Michaelovi bylo sedmnáct a Brianovi asi dvanáct. Bože můj, je to hrůza. Jeho rodinu to úplně zničilo a několik investorů kvůli tomu zbankrotovalo. Jeho partner, Carl Eckert, skončil ve vězení. Zdálo se, že Jaffe to skoncoval těsně předtím, než se mu ten jeho domeček z karet zhroutil. Jenže problém byl v tom, že neexistoval žádný konkrétní důkaz o jeho smrti. Jeho žena zažádala o soudem určeného správce pozůstalosti, který by se postaral o jeho majetek, nebo to málo, co z něj zbylo. Bankovní účty byly prázdné a dům zadlužil hypotékami. Nakonec o něj přišla. Bylo mi jí líto. Dlouhé roky nepracovala, vlastně od svatby. Najednou měla živit dvě děti, jenomže na účtu neměla ani cent a byla bez kvalifikace. Sympatická žena, ale bylo to pro ni peklo. Celých těch pět let jako by se po něm země slehla. Ani zmínka o tom člověku. Ani stopa.“

„Ale copak neumřel?“ zeptala jsem se, očekávajíc pointu.

„Počkej, už se k tomu dostávám,“ řekl mírně nedůtklivě. Potlačila jsem zvědavost a nechala ho, aby pokračoval svým tempem. „To jsme si taky říkali. Pojišťovně se nechtělo platit bez úmrtního listu. Zvlášť potom, co byl Wendellův společník obviněn z podvodu a krádeže. Měli jsme za to, že zmizel i s prachama, aby unikl stíhání. Neříkali jsme to nahlas, ale rozhodně jsme nikam nespěchali. Dana Jaffeová najala soukromého vyšetřovatele, který zahájil pátrání, ale nepodařilo se mu najít jediný důkaz pro nebo proti,“ pokračoval Mac. „Nedalo se dokázat, že je mrtvý, ale ani, že není. Rok po té události požádala soud, aby ho prohlásil za mrtvého. Opírala se při tom o dopis na rozloučenou, který jí zanechal, a jeho duševní stav. Předložila přísěžné prohlášení, svědectví jeho partnera a různých přátel a já nevím co ještě. Současně oznámila pojišťovně, že uplatňuje nárok na sjednanou částku jako jediná oprávněná osoba. Zahájili jsme vlastní vyšetřování, které bylo poměrně intenzivní. Vedl ho Bill Bargerman. Vzpomínáš si na něj?“

„To jméno mi je povědomé, ale myslím, že jsem ho nikdy

neviděla.“

„Zřejmě tenkrát pracoval mimo kancelář v Pasadeně. Fajn chlap. Ted' už je v důchodu. V každém případě dělal, co mohl, ale že je Wendell Jaffe naživu, jsme prostě nedokázali. Dočasně se nám podařilo zpochybnit presumpci smrti. Úspěšně jsme argumentovali tím, že vzhledem k jeho finančním problémům by bylo nepravděpodobné, že by se, pokud by byl naživu, dobrovolně ukázal. Soudce rozhodl v náš prospěch, ale věděli jsme, že je jen otázkou času, kdy změní názor. Paní Jaffeová byla vzteky bez sebe, ale nezbylo jí než čekat. Dál platila pojistné a po uplynutí pěti let to dala znova k soudu.“

„Myslela jsem, že to je sedm.“

„Zákon byl změněn asi před rokem. Komise pro revizi zákonů upravila pozůstalostní řízení v případech zmizelých osob. Paní Jaffeová před dvěma měsíci konečně dostala rozhodnutí Nejvyššího soudu a nechala Wendella prohlásit za mrtvého. V tu chvíli už neměla pojišťovna na výběr. Museli jsme zaplatit.“

„Hm, to začíná být zajímavé. A kolik to dělalo?“

„Pět set tisíc dolarů.“

„To není špatné,“ poznamenala jsem, „ačkoli, možná, že si je zasloužila. Rozhodně na ně musela čekat dost dlouho.“

Makovi přelétl po tváři slabý úsměv. „Měla počkat o trochu déle. Volal mi Dick Mills – další bývalý zaměstnanec pojišťovny, který už je v penzi. Tvrdí, že viděl Jaffea v Mexiku. Ve městě Viento Negro.“

„Opravdu? A kdy to bylo?“

„Včera,“ řekl Mac. „Dick byl agent, který s Jaffem uzavřel tu životní pojistku, a později s ním ještě hodně spolupracoval. Na každý pád byl v Mexiku, v mrňavém městečku na půli cesty mezi Cabo a La Pazem v Kalifornském zálivu. Tvrdí, že viděl Wendella v hotelovém baru, jak tam popíjí s nějakou ženou.“

„Přímo takhle?“

„Přímo takhle,“ opakoval. „Dick čekal na autobus na letiště a zastavil se v baru na jedno, než dorazí řidič. Wendell seděl na zahrádce jen asi metr od něj. Mezi nimi byla jen nějaká laťková mříž s květinami. Dick říkal, že ho poznal po hlase. Má takový chraplavý

a tichý s jhotexaským přízvukem. Nejdřív mluvil anglicky, ale když se objevil číšník, tak přešel na španělštinu.“

„Viděl Wendell Dicka?“

„Zřejmě ne. Dick říkal, že v životě nebyl tak překvapený. Říkal, že tam seděl tak dlouho, že mu ten autobus na letiště málem ujel. Hned, jak dorazil domů, zvedl telefon a zavolal mi.“

Cítla jsem, jak se mi rozbušilo srdce. Stačí, když se přede mnou jen zmíníte o nějaké zajímavé akci, a hned se mi zrychlí tep. „Takže co dál?“

Mac si odklepl popel do záložky. „Chtěl bych, aby ses tam co nejdřív rozjela. Předpokládám, že máš platný pas.“

„To jistě, ale co Gordon Titus? Ví o tom?“

„Tita si vezmu na starosti já. Tahle věc s Wendellem mi leží v žaludku už od té doby, co se to stalo. Chci, aby se to vyřešilo, ještě než odejdu z pojišťovny. Půl milionu dolarů nejsou žádné malé peníze. A rozhodně by to byl hezký způsob, jak ukončit kariéru.“

„Jen jestli je to pravda,“ zapochybovala jsem.

„Nevím, že by Dick Mills někdy udělal chybu. Tak co, půjdeš do toho?“

„Musela bych se ještě podívat, jestli stihnu dodělat svoje věci. Můžu ti zavolat tak za hodinu?“

„Dobře. Žádný problém.“ Mac mrkl na hodinky, vstal a na roh stolu mi položil tlustý balíček. „Být tebou bych se ale víc nezdržoval. Letadlo do Los Angeles ti letí v jednu. Přípoj je v pět. Letenky a plán cesty jsou vevnitř,“ oznámil mi.

Začala jsem se smát. Zase jsem pracovala pro Kalifornskou pojišťovnu.

2

Po přiletu na losangeleské letiště jsem čekala tři hodiny na přípoj Mexicany do Cabo San Lucas. Mac mi dal desky plné novinových článků o Jaffeově zmizení a všem, co s ním souviselo. Usadila jsem se v jednom z letištních barů, pročítala si výstřižky a upíjela k tomu margaritu. U nohou mi ležela narychlo sbalená cestovní taška, v které jsem měla mimo jiné 35milimetrový fotoaparát, dalekohled a video, které jsem si koupila ke třicátým čtvrtým narozeninám. Vzrušovala mě improvizovanost téhle cesty a už teď jsem cítila ten silný pocit vlastního uvědomění, který cestování vyvolává. S kamarádkou Verou jsme chodily do kurzu španělštiny pro začátečníky organizovaného v rámci vzdělávacího programu pro dospělé v Santa Tereze. Zatím jsme se nedostaly dál než k jednoduchým krátkým větám v přítomném čase, které neměly v praxi mnoho využití, tedy pokud se ovšem na okolních stromech nevyskytovaly nějaké černé kočky. V tom případě jsme byly s Verou připraveny na tuto skutečnost upozornit. *Muchos gatos negros están en los árboles, sí? Sí, muchos gatos.* Když nic jiného, mohla jsem si během tohoto výletu alespoň ověřit své jazykové schopnosti.

Kromě výstřižků mi Mac dal s sebou ještě několik černobílých fotek dvacet krát dvacet sedm, na nichž byl Jaffe zachycen na různých veřejných akcích: vernisážích, sbírkách na politické kampaně, dobročinných aukcích. Soudě podle akcí, kterých se účastnil, patřil ke společenské elitě: byl pohledný, dobře oblečený, vždy ve středu skupiny. Jeho tvář byla často rozmazaná, jako kdyby ve chvíli, kdy cvakla spoušť, ucukl nebo se otočil. Říkala jsem si,

jestli se už tehdy vědomě nevyhýbal fotografování. Bylo mu kolem pětapadesáti a byl vysoký. Měl šedé vlasy, vysoké lícní kosti, vystouplou bradu a velký nos. Působil klidně a vyrovnaně, jako člověk, kterému příliš nezáleží na tom, co si druzí myslí.

Při pomýšlení na změnu identity jsem pocítila s tím mužem zvláštní spřízněnost. Jako lhářku od přírody mě tahle možnost vždycky přitahovala. Na představě, že člověk přejde z jednoho života do druhého, stejně jako herec přechází z jedné role do druhé, je něco vzrušujícího. Před nedávnem jsem pracovala na případu, v němž člověk odsouzený za vraždu utekl z vězeňské pracovní čety a podařilo se mu vytvořit úplně novou identitu. Zbavil se nejen své minulosti, ale i stínu, který na jeho život vrhlo odsouzení za vraždu. Založil novou rodinu, získal dobrou práci. Ve svém novém okolí byl uznáván. Ten podvod mu mohl klidně procházet dál nebýt chyby v soudním zatykači, kvůli které byl o sedmnáct let později úplnou náhodou zatčen. Minulost nás vždycky nějak dožene.

Podívala jsem se na hodinky a zjistila, že už je čas jít. Sbalila jsem výstřižky a popadla svůj cestovní pytel. Prošla jsem hlavním terminálem, bezpečnostní prohlídkou a vyrazila jsem napříč halou ke svému východu. V cestování platí neměnné pravidlo, že váš východ k příletům či odletům je pokaždé na úplném konci terminálu, zvlášť pokud máte těžkou tašku nebo vás zrovna začaly tlačit boty. Posadila jsem se v odletové hale a mnula si rozbolavělou nohu. Kolem se shromažďovali moji spolucestující a čekali na ohlášení letu.

V letadle jsem si uložila tašku do přihrádky, usadila se na místo a vytáhla brožurku o hotelu tištěnou na křídovém papíře, kterou mi Mac přibalil k letenkám. Kromě dopravy mi zajistil i ubytování v tom samém městě, kde byl Wendell Jaffe spatřen. Nepředpokládala jsem, že ho tam ještě zastihnu, ale kdo by si neudělal dovolenou, když mu to někdo zaplatí?

Na fotografii hotelu Hacienda Grande ve Viento Negro byla dvoupatrová budova s pásem tmavé pláže v popředí. Titulek pod obrázkem sliboval restauraci, dva bary, vyhřívaný bazén a možnost nejružnějšího vyžití včetně tenisu, potápění, rybaření na otevřeném moři, okružní jízdy po městě a margarity zdarma.

Žena na vedlejším sedadle mi četla přes rameno. Měla jsem nutkání si brožuru zakrýt jako ve škole při písence. Bylo jí něco přes čtyřicet, byla velmi štíhlá, dohněda opálená a elegantní. Černé vlasy měla spletené do copu a byla oblečená do černého kalhotového kostýmu se světle hnědou vestou. Na celém těle neměla jedinou barevnou nitku. „Jedete do Viento Negro?“ zeptala se.

„Ano. Znáte to tam?“

„Znám a doufám, že tam nebudete trávit dovolenou,“ odpověděla a s lehkým úšklebkem ukázala na moji brožurku.

„Co je na tom místě špatného? Mně připadá hezké.“

Přejela si jazykem po vnitřní straně tváře, jako kdyby si kontrolovala dásně, a mírně zvedla obočí. „No, koneckonců jsou to vaše peníze.“

„Nejsou moje. Jedu tam služebně,“ opáčila jsem.

Přikývla a očividně si dál myslela své. Začala listovat v časopise a tvářila se, jako že se už dál nehodlá plést do mých věcí. Po chvíli jsem viděla, jak něco šeptá muži po své pravici. Jejímu společníkovi, který seděl u okénka, trčel z nosu srolovaný papírový kapesník, jímž se snažil zastavit krvácení způsobené nejspíš zvýšeným tlakem v kabině. Ten smotek papíru vypadal jako tlustá, ručně ubalená cigareta. Muž se mírně naklonil dopředu a podíval se na mě.

Znovu jsem obrátila pozornost k té ženě. „Ne vážně, co je na tom místě špatného?“

„Nic, je tam hezky,“ řekla neurčitě.

„To záleží na tom, jak snášíte prach, vlhkost a hmyz,“ vložil se do hovoru její společník.

„He, he, he...“ zasmála jsem se v domnění, že si dělá legraci. Oba na mě zůstali hledět s kamennou tváří.

Až dodatečně jsem zjistila, že *viento negro* znamená „černý vítr“, což bylo přiléhavé označení pro blizzard, který každé odpoledne přinášel od pobřeží mračna černého lávového prachu. Hotel ve tvaru obráceného U byl skromný, natřený na tmavě žluto, a přes celé průčelí měl malé balkonky. Vnitřní zahrádky zdobily květináče připevněné k zábradlí, které přetékały fialovou záplavou květů buganvillie. Pokoj s výhledem na Kalifornský záliv byl čistý, ale

trochu omšely.

Následující dva dny jsem kroužila po hotelu i po městě a pátrala po někom, kdo by alespoň částečně připomínal pět let staré fotografie Wendella Jaffea. Kdybych neuspěla, mohla bych zkusit s pomocí své chabé španělštiny vyzpovídat personál, ale bála jsem se, že by ho někdo mohl upozornit. Tedy pokud tam byl, pochopitelně. Potloukala jsem se kolem bazénu, okouněla v hotelové hale, zajela do města. Vyzkoušela jsem všechny turistické atrakce: plavbu při západu slunce, potápění, ukrutnou vyjížďku terénním autem po hrbolatých prašných horských cestách, z které jsem měla zadek na maděru. Byla jsem se podívat v dalších dvou hotelích, místních restauracích a barech. Zašla jsem na společenský večer v Hacienda Grande, vyzkoušela všechny diskotéky a všechny obchody. Po Wendellu Jaffeovi nebylo nikde ani stopy.

Nakonec se mi podařilo dovolat domů k Makovi a poreferovat mu o svých dosavadních výsledcích. „Tohle je hrozné mrhání penězi, jestli už odsud zmizel... Tedy pokud to byl opravdu Wendell Jaffe, koho ten tvůj známý viděl.“

„Dick přísahal, že to byl on.“

„Po dlouhých pěti letech?“

„Víš co, zkus to ještě pár dní. Když se neobjeví do konce týdne, tak to zabal.“

„Ráda vyhovím. Jen abys o tom věděl, když přijedu s nepořízenou.“

„Rozumím. Zkoušej to dál.“

„Rozhoduješ ty,“ odpověděla jsem.

Město, které bylo od hotelu vzdálené deset minut jízdy taxíkem po prašné dvouprouté silnici, se mi začínalo líbit. Většina staveb, kolem nichž jsem projížděla, byla nedokončená, holé škvárobetonové tvárnice a výztužné pruty zarostlé plevellem. Kdysi úžasný výhled na přístav zakrývaly nyní obytné domy a ulice se hemžily dětmi prodávajícími žvýkačky po sto pesos za kus. Ve stínu podřimovali psi, rozvaleni na chodnicích, kdekoli se jim zachtělo, a zjevně důvěřovali místním lidem, že je nechají na pokoji. Průčelí obchodů lemujících hlavní ulici byla natřena jasně modrou a červenou,

kanárkově žlutou a křiklavě zelenou a svojí pestrostí připomínala směsici tropických květů. Reklamní štíty propagovaly výrobky zahraničních firem od Fuji color film až po nemovitosti Century 21. Většina aut parkovala dvěma koly na chodníku a jejich poznávací značky svědčily o přívalu turistů ze Spojených států. Obchodníci byli zdvořilí a trpělivě odpovídali na moje dotazy v lámané španělštině. Nikde nebyly patrné žádné známky zločinnosti a výtržnictví. Každý byl příliš závislý na turistech z Ameriky, než aby si mohl dovolit riskovat nějaké okrádání. Přesto bylo zboží na stáncích nekvalitní a předražené a jídlo v restauracích bez výjimky podprůměrné. Netrpělivě jsem chodila od místa k místu a pátrala v davu po Wendellu Jaffeovi nebo někom podobném.

Ve středu odpoledne – dva a půl dne po svém příjezdu – jsem nakonec pátrání vzdala a odebrala se k bazénu. Natřela jsem se vrstvou opalovacího krému, po kterém jsem voněla jako čerstvě upečená kokosová sušenka. Oblékla jsem si vybledlé černé bikiny, jež směle odhalovaly jizvy po kulkách a četných zraněních, která jsem v průběhu let nasbírala. Přijde mi, že spousta lidí si kvůli nim dělá starosti o moje zdraví. Před pár dny jsem se natřela samoopalovacím mlékem, abych zamaskovala svoji zimní bledost, takže moje kůže měla teď lehce oranžovou barvu. Pochopitelně jsem ho místy špatně rozetřela, takže mi na kotnících vyrazily podivné žlutohnědé fleky jako při žloutence. Přikryla jsem si tvář širokým slaměným kloboukem a snažila jsem se nemyslet na krůpěje potu, které se mi hromadily v kolenních jamkách. Opalování je rozhodně ta nejnudnější zábava na světě. Nespornou výhodou však bylo, že jsem byla odříznutá od telefonů a televize, a neměla tudíž ani potuchy, co se děje ve světě.

Musela jsem na chvíli usnout, protože další zvuk, který jsem zaznamenala, bylo šustění novin a rozhovor ve španělštině mezi dvěma lidmi, kteří seděli na lehátkách po mé pravici. Konverzace ve španělštině zní někomu, kdo má podobně omezenou slovní zásobu jako já, přibližně takto: bla, bla, bla... ale... bla, bla, bla, bla... protože... bla, bla, bla... tady. Žena, která měla zřetelně americký přízvuk, se zmiňovala o kalifornském Perdidu, malém městě

nějakých padesát kilometrů jižně od Santa Terezy. Okamžitě jsem zvedla hlavu. Posunula jsem si klobouk, abych se na ni podívala, když promluvil její společník. Narovнала jsem si slamák a pomalu se otočila. Do prdele, to je přece Jaffe, napadlo mě okamžitě. Když jsem vzala v úvahu, že zestárl a nechal si udělat plastiku, bylo skoro jisté, že to je on. Nemůžu říct, že by vypadal úplně stejně jako na těch fotkách, ale jasná podobnost tu byla: věk, postava, něco na způsobu, jak držel tělo a hlavu – tedy rysech, které tvořily součást jeho osobnosti, aniž si to zřejmě uvědomoval. Prohlížel si noviny a očima nervózně přeskakoval z jednoho článku na druhý. Vycítil můj zkoumavý pohled a ostražitě se podíval mým směrem. Naše oči se krátce setkaly, zatímco jeho společnice brebentila dál. Zneklidněl a varovně jí sáhl na ruku. Na chvíli zmlkla. Bavila jsem se tou paranoiou, která svědčila o jeho duševním stavu.

Sáhla jsem po své slaměné tašce a chvíli se v ní přehrabovala, abych odvrátila jeho pozornost. Když jsem si uvědomila, že nemám foťák, nejraději bych si byla nafackovala. Vytáhla jsem knížku a otevřela ji v polovině. Smetla jsem si z nohy neexistující hmyz a pak jsem se znovu nenápadně podívala jejich směrem, přičemž jsem předstírala naprostý nezájem. Začali mluvit tišeji. V duchu jsem si srovnávala jeho tvář s obličejem na fotografiích. Prozradily ho oči: tmavé, hluboce posazené pod stříbrným obočím. Prohlížela jsem si tu ženu, která seděla po jeho boku, a byla jsem si jistá, že jsem ji nikdy předtím neviděla. Bylo jí kolem čtyřiceti, měla velmi malou postavu a tmavé vlasy a byla dohněda opálená. Její ňadra připomínala kokršpanělí uši a v tříslech byla vyholená.

Znovu jsem se uvelebila na svém lehátku s kloboukem přes obličej a bezostyšně jsem poslouchala jejich rozhovor. Dál mluvili španělsky a způsob jejich řeči svědčil o tom, že obyčejná hádka přerostla v ostrý spor. Náhle žena debatu přerušila a ponořila se do uraženého mlčení. Byl to ten druh ženského mlčení, který muži většinou neumějí prolomit. Skoro celý zbytek odpoledne leželi na svých lehátkách, skoro nemluvili, komunikace minimální. Hrozně ráda bych bývala udělala nějaké fotky. Dvakrát jsem zvažovala, že si skočím do pokoje, ale pak jsem usoudila, že by vypadalo divně,

kdybych se za moment vrátila s fotoaparátem v ruce. Rozhodla jsem se, že raději počkám na vhodnou příležitost. Ti dva byli očividně hosty hotelu a nedovedla jsem si představit, že by ještě ten den měli odjet. Pár fotek můžu pořídit zítra. Dnes je nechám, ať si zvyknou na moji přítomnost.

V pět hodin se začaly koruny palem ohýbat ve větru a od pobřeží se spirálovitě zvedala oblaka černého prachu. Cítila jsem, jak mi písek pokrývá kůži jako zásyp. Brzy jsem ho měla i v puse a oči mi začaly slzet. Těch pár hotelových hostů, kteří leželi okolo, se začalo spěšně balit. Dokonce i chlapec prodávající osušky zavřel svůj stánek a běžel se schovat. Už jsem věděla, že smršť lávového prachu automaticky ustane se západem slunce. Muž, kterého jsem sledovala, se zvedl z lehátka. Jeho společnice si mávala rukou před obličejem, jako kdyby odháněla hejno komárů. Se skloněnou hlavou, aby se jí prach nedostal do očí, posbírala jejich věci. Řekla mu něco španělsky a rychle běžela do hotelu. Jeho náhlá změna počasí zjevně nevyvedla z míry. Složil osušky, zašrouboval víčko na tubě s opalovacím krémem, napěchoval všechny věci do plážové tašky a pomalu odkráčel do hotelu. Zdálo se, že se ani nesnaží ji dohonit. Možná to byl člověk, který se raději vyhýbá střetům. Nechala jsem mu náskok a pak jsem si sbalila své věci a šla za ním.

Vstoupila jsem do haly v přízemí, která zůstávala i při nepřízní počasí většinou otevřená. Proti pohovkám s jasně barevným plátěným čalouněním stála televize a křesla pro hotelové hosty byla uspořádána do malých skupinek. Strop v hale byl vysoký; část horního patra, kde se nacházela recepce, tvořil ochoz. Po páru, který byl předmětem mého zájmu, nebylo nikde ani stopy. Barman stahoval dlouhé dřevěné rolety, aby horký, pichlavý vítr nemohl pronikat dovnitř. Bar se okamžitě ponořil do šera. Vyšla jsem po širokém naleštěném schodišti do prvního patra a zkontrolovala hlavní halu. Pak jsem zaimpulsu šla k východu, abych se přesvědčila, jestli ti dva nejsou někde v okolí, třeba jestli nevyjíždějí s autem z parkoviště. Nikde nebylo živé duše, všichni utekli dovnitř před sílícími poryvy větru. Vrátila jsem se tedy k výtahům a jela nahoru do svého pokoje.

Než jsem stačila zavřít posuvné dveře na balkon, písek už bušil na

sklo jako náhlá letní průtrž mračen. Venku se nezvykle zešeřilo. Wendell a ta žena byli někde v hotelu, nejspíš zalezlí v pokoji jako já. Vytáhla jsem knížku, přikryla se vybledlou bavlněnou dekou a chvíli si četla, než mě přemohl spánek. V šest hodin jsem se s leknutím probudila. Vítr ustal a v místnosti bylo chladno, protože klimatizace běžela naplno. Zlaté paprsky slabého podvečerního slunce vrhaly na zdi mého pokoje světle žluté obrazce. Zvenčí byli slyšet metaři, kteří zahájili svůj každodenní úklid ulic. Vyčistí všechny chodníky a zahrádky a hromady černého písku odvezou zpátky na pláž.

Dala jsem si sprchu a oblékla se. Pak jsem zamířila rovnou do haly a vydala se na obhlídku hotelu v naději, že někde uvidím Wendella a jeho společníci. Prošla jsem restauraci, oba bary, zahrádku, dvůr. Možná, že si zdřímli nebo večeří na pokoji. Možná si zajeli na jídlo do města. Chytla jsem taxík a vyrazila do Viento Negro. Město se právě probouzelo k životu. Zapadající slunce na krátký okamžik pozlatilo dráty telefonního vedení. Dusným vzduchem se vznášela suchá vůně křovin. Blízkost moře prozrazoval jen slabý sirný pach dřevěných pilířů podpírajících molo a zápach vykuchaných ryb.

Našla jsem prázdný stůl pro dva ve venkovní kavárně s výhledem na staveniště. Všechny ty zarostlé škvárobetonové tvárnice a zrezivělé ploty mi ani v nejmenším nekazily chuť k jídlu. Seděla jsem na rozviklané kovové skládací židli a před sebou měla papírový talíř plný vařených krevet, které jsem loupala a namáčela v salse. K tomu jsem přikusovala kukuřičnou tortilu naplněnou černými fazolemi a rýží. Z reproduktorů na zdech se ozývala nemelodická hlučná hudba s pronikavými tóny žesťů. Pivo bylo ledově studené a jídlo sice průměrné, ale aspoň levné a syté.

Do hotelu jsem se vrátila krátce po půl deváté. Znovu jsem zkontrolovala halu a prošla restauraci a oba bary. Po Wendellovi a té ženě nebylo ani památky. Nevěřila jsem, že by cestoval pod jménem Jaffe, takže ptát se po něm na recepci nemělo smysl. Jen jsem doufala, že mezitím neodjeli. Asi hodinu jsem kroužila po hotelu a nakonec jsem se usadila na pohovce v hale poblíž východu. Vylovila

jsem z kabelky knížku a nesoustředěně si četla. Až po půlnoci jsem to nakonec vzdala a šla do pokoje. Do rána se ti dva určitě objeví. Možná, že bych mohla zjistit, jaké jméno teď Wendell užívá. Nevěděla jsem sice, k čemu bych tu informaci upotřebila, ale byla jsem si jistá, že Maka bude určitě zajímat.

3

Ráno jsem vstala v šest hodin a šla si zaběhat na pláž. Po příjezdu jsem si stanovila trať dlouhou dva a půl kilometru na každou stranu, ale teď jsem ji zredukovala na kilometrová kolečka, abych měla hotel pořád na dohled. Stále jsem doufala, že je někde zahlédnu... na terase nad bazénem, při ranní procházce po pobřeží. Ačkoli to bylo nepravděpodobné, pořád jsem měla strach, jestli v noci neodjeli.

Když jsem doběhla, vrátila jsem se do pokoje, rychle se osprchovala a oblékla. Založila jsem film do foťáku, pověsila si ho na krk a šla na verandu vedle horní haly, kde se podávala snídaně. Vybrala jsem si místo poblíž otevřených dveří a fotoaparát jsem položila vedle sebe na židli. Při objednávání kávy, džusu a obilných vloček jsem nespouštěla oči z výtahu. Snídani jsem jedla tak pomalu, jak jen to šlo, ale ani Wendell, ani ta žena se za celou tu dobu neobjevili. Podepsala jsem šek, sebrala foťák a sešla dolů k bazénu. Pomalu se tam trousili další hosté. Banda předpubertálních kluků se postrkovala a vzájemně se shazovala do vody. Na dvoře hráli dva novomanželé ping-pong. Udělala jsem kolečko kolem hotelu, vrátila se znovu dovnitř, prošla barem v dolní hale a vydala se nahoru po schodech. Moje obavy vzrůstaly.

Vtom jsem ji uviděla.

Stála u výtahových dveří s několikaletými novinami v ruce. Nejspíš jí dosud nikdo neřekl, že výtahy fungují jen sporadicky. Byla ještě nenalíčená a vlasy měla rozčuchané. Na nohou měla gumové pantofle a byla oblečená do froté županu volně staženého v pase, v jehož výstřihu jsem zahlédla tmavomodré plavky. Kdyby ti dva měli

ten den odjíždět, tak by určitě nebyla oblečená do bazénu. Podívala se na můj fotoaparát, ale naše pohledy se nesetkaly.

Stoupla jsem si vedle ní a sledovala displej nad dveřmi výtahu, který se pomalu sunul z druhého patra do přízemí. Dveře se otevřely a vystoupili dva lidé. Zůstala jsem krok za ní a nechala ji nastoupit první. Zmáčkla dvojku a tázavě se na mě podívala.

„Já taky,“ zamumlala jsem.

Bezvýrazně se usmála a evidentně neměla v úmyslu se mnou navazovat hovor. Její úzká tvář vypadala unaveně a podle tmavých kruhů pod očima jsem usoudila, že špatně spala. Pižmová vůně jejího parfému prostoupila vzduch v kabině. Beze slova jsme vyjely nahoru, a když se dveře otevřely, zdvořile jsem jí pokynula, aby vystoupila první.

Zahnula doprava a zamířila na konec chodby. Pantofle jí při chůzi pleskaly o dlažbu. Já jsem se zastavila a předstírala, že hledám po kapsách klíč. Můj pokoj byl o patro níž, ale to nemusela vědět. Ani jsem nepotřebovala vymýšlet žádnou kamufláž. Odemkla dveře pokoje 312 a vešla dovnitř, aniž se ohlédla. Bylo skoro deset hodin a vozík pokojské stál na chodbě o dva pokoje dál. Dveře do čísla 316 byly otevřené a místnost prázdná.

Vrátila jsem se k výtahu, sjela dolů a šla rovnou do recepcy, kde jsem požádala o výměnu pokoje. Recepční byla velmi ochotná, zřejmě proto, že hotel byl téměř prázdný. Řekla mi, že pokoj bude připravený až za hodinu, s čímž jsem milostivě souhlasila. V obchodě se suvenýry na druhé straně haly jsem si koupila noviny San Diego a strčila si je pod ruku.

Šla jsem do svého pokoje, složila si oblečení a fotoaparát do batohu a posbírala toaletní potřeby, boty a špinavé prádlo. Vrátila jsem se i s batohem do haly, kde jsem čekala, až bude pokoj připraven, rozhodnuta nedat Wendellovi šanci k úniku. Když jsem se konečně mohla nastěhovat do čísla 316, bylo skoro jedenáct hodin. Na vozík před pokojem 312 někdo položil táč se špinavým nádobím od snídaně, na němž byly drobký z toastů a šálky od kávy. Tihle dva rozhodně potřebovali zařadit do svého jídelníčku trochu ovoce.

Při vybalování věcí jsem si nechala pootevřené dveře. Můj pokoj

měl strategickou polohu mezi Wendellem Jaffem a východy, protože jak schodiště, tak výtahy se nacházely na konci chodby napravo od něj. Byla jsem si téměř jistá, že nemůže projít, aniž bych si toho všimla. A vskutku – v půl jedné jsem je oba zahlédla, jak jdou dolů k bazénu. Přesunula jsem se i s fotoaparátem na balkon, kde jsem sledovala, jak vycházejí na cestičku o dvě patra níž.

Přiložila jsem si foťák k oku, sledovala je v hledáčku a doufala, že se neusadí příliš daleko. Prošli za mohutnou clonou žlutého ibišku. Zhlédla jsem, jak si pokládají věci na blízký stolek a připravují si lehátka ke slunění. Ve chvíli, kdy leželi pohodlně nataženi v křesílkách, byly za kvetoucími keři vidět jen Wendellovy nohy.

Po chvíli čekání jsem sešla dolů k bazénu a většinu dne jsem strávila pár metrů od nich. Nově příchozí turisté s kůží bílou jako křída si vyhrazovali svá miniúzemí v prostoru mezi barem a bazénem. Všimla jsem si, že hoteloví hosté mívají teritoriální sklony, že se každý den vracejí na ta samá lehátka, na ty samé barové stoličky a k tem samým stolům v restauraci, a nevědomky tak pokračují v nudném stereotypu všedních dnů. Po jednodenním pozorování mi bylo zhruba jasné, jak většina z nich stráví celou dovolenou. Vsadila bych se, že při odjezdu domů se budou divit, jak to, že jim jejich pobyt nepřinesl kýžený odpočinek, na který se tolik těšili.

Wendell a ta žena se usadili o dvě lehátka vedle místa, na němž se slunili předchozí den. Dnes očividně nebyli dost rychlí, protože na jejich místě už ležela jiná dvojice. Wendell si opět pročítal dvoje noviny: San Diego v angličtině a druhé ve španělštině. Svou přítomností jsem nevzbuzovala větší pozornost, i proto, že jsem se důsledně vyhýbala očnímu kontaktu s Wendellem nebo jeho společníci. Občas jsem si udělala nějakou fotku, přičemž jsem předstírala zájem o architektonické detaily, rádobyumělecké motivy a výhledy na moře. Když jsem však zaměřila na cokoli v jejich blízkosti, zdálo se, že to cítí, protože se pokaždé odtáhli jako nějaká ostražitá zvířata, když tuší nebezpečí.

Objednali si oběd k bazénu. Já jsem chroupala u baru celozrnné chipsy se salsou, prohlížela si přitom časopis a neustále je měla pod

kontrolou. Opalovala jsem se a četla si knížku. Občas jsem se zvedla a došla na zastíněný konec bazénu, kde jsem si smočila chodidla. I v nesnesitelném červencovém vedru se voda zdála studená, a kdykoli jsem se do ní pokusila vlézt, zrychlil se mi dech a div jsem nezačala ječet. Ve svém sledování jsem nepolevila až do chvíle, kdy jsem uslyšela, jak si Wendell na druhý den odpoledne sjednává rybářský výlet na otevřené moře. Představa, že ta výprava je jen zástěrkou pro další velký útěk, mě doháněla k šílenství. Ale před čím by měl v tu chvíli prchat? Neměl potuchy, kdo jsem, a já sama jsem mu nedala nijak najevo, že ho znám.

Abych zabila čas, napsala jsem pohlednici Henrymu Pittsovi, svému bytnému v Santa Tereze. Henrymu je osmdesát čtyři a je sladký. Má vysokou, štíhlou postavu a hezké nohy. Je chytrý, dobrosrdečný a čilejší než spousta lidí o polovinu mladších než on, které znám. Poslední dobou měl starosti se svým o dva roky starším bratrem Williamem, jenž se na stará kolena zamiloval do Rosie, Maďarky vlastníci hospodu v naší ulici. Přistěhoval se k němu začátkem loňského prosince z Michiganu. Bojoval tou dobou s depresí, která na něj padla po prodělaném srdečním infarktu. I za ideálních okolností bylo soužití s Williamem peklo, ale ten „dotyk smrti“ (jak to sám nazýval) veškeré jeho špatné vlastnosti nyní ještě zhoršil. Pochopila jsem, že další Henryho sourozenci – sedmaosmdesátiletý Lewis, jedenadevadesátiletý Charlie a Nell, které bylo v prosinci devadesát čtyři – uspořádali rodinnou radu a za Henryho nepřítomnosti demokraticky rozhodli, že mu svěří Williama do opatrování.

Jeho původně čtrnáctidenní návštěva se protáhla na sedm měsíců, což na Henrym nemohlo nezanechat následky. William, nedůtklivý, náladový, pobožný, do sebe zahleděný hypochondr, se zamiloval do mé známé Rosie, která byla sama panovačná, neurotická, tvrdohlavá a lakomá koketa. Tyhle dva musel dát dohromady sám ďábel. Jejich zamilovanost způsobila, že se začali chovat poněkud infantilně, a to už bylo skoro nad Henryho síly. Mně to připadalo docela roztomilé, ale co jsem já o tom mohla vědět?

Dokončila jsem pohlednici pro Henryho a napsala ještě jednu

Veře. V ní jsem použila několik pečlivě vybraných frází ve španělštině. Den se zdál nekonečný; horko a hmyz, pronikavé vrískání dětí v bazénu, které se ozývalo s nesnesitelnou pravidelností, mi už začínaly lézt na nervy. Wendell a ta žena dál spokojeně leželi a opalovali se. Copak je ještě nikdy nikdo neupozornil na vrásky, rakovinu kůže a úpal? Já jsem se šla každou chvíli schovat do stínu, neschopná soustředit se na rozečtenou knížku. Wendell se rozhodně nechoval jako muž na útěku. Choval se jako člověk, který neví, co s časem. Možná, že se po těch pěti letech už přestal považovat za uprchlíka. Vždyť ani netušil, že byl úředně prohlášen za mrtvého.

Okolo páté se opět zvedl *viento negro*. Wendellovy noviny na nedalekém stolku se začaly třepotat jako plachty. Sledovala jsem, jak po nich ta žena zlostně chňape a snaží se je pochytat ručníkem a plážovým kloboukem. Vklouzla do sandálů a netrpělivě čekala, až se její partner zvedne. Wendell si ještě jednou skočil do bazénu, zřejmě aby ze sebe smyl opalovací mléko, a pak se k ní připojil. Já jsem posbírala svoje věci a odešla tentokrát dříve s vědomím, že nejsou příliš daleko za mnou. Ačkoli jsem se snažila zdržovat co nejvíce v jejich blízkosti, zdálo se mi nerozumné pokoušet se s nimi navázat přímý kontakt. Mohla jsem se představit, dát se s nimi do řeči a nenápadně se vyptat na jejich současnou situaci. Všimla jsem si však, jak úzkostlivě se vyhýbají jakýmkoli přátelským gestům, a usoudila jsem, že bych od nich stejně nemohla čekat žádnou otevřenost. Lepší předstírat nezáměr než vzbudit jejich podezření.

Šla jsem do svého pokoje, zavřela za sebou dveře a čekala u kukátka, až přejdou. Předpokládala jsem, že stejně jako většina z nás zalezou, než vítr ustane. Dala jsem si sprchu a převlékla se do tmavých bavlněných kalhot a tmavé bavlněné halenky, kterou jsem měla na sobě v letadle. Natáhla jsem se s knížkou na postel a podřimovala, než ruch na chodbách utichl a z okolí bazénu přestaly nahoru doléhat jakékoli zvuky. Bylo slyšet jen bušení písku, který v prudkých poryvech narážel na posuvné skleněné dveře. Hotelová klimatizace, která fungovala jen někdy, vypínala a zapínala v marné snaze ochladit horký vzduch. V místnosti bylo občas jako v lednici, jinak byl vzduch většinou vlažný a zatuchlý. Tohle byl přesně ten typ

hotelu, který ve vás vyvolává obavy z nových exotických kmenů legionářské nemoci.

Probudila jsem se až za tmy. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, kde vlastně jsem. Natáhla jsem se, rozsvítila lampičku a podívala se na hodinky: 19.12. Vzpomněla jsem si na Wendella a na to, že ho sleduji. Neodjeli ti dva? Vstala jsem z postele, bosa došla ke dveřím a vykoukla ven. Chodba byla jasně osvětlená a úplně prázdná. Strčila jsem si klíč do kapsy a vylezla ven. Došla jsem k pokoji 312 a doufala, že uvidím pode dveřmi proužek světla prozrazující přítomnost jeho obyvatel. Nebylo poznat, jestli tam jsou, nebo ne, ale přitisknout ucho na dveře jsem se neodvážila.

Vrátila jsem se do svého pokoje a obula se. Pak jsem si vyčistila zuby a přčísla vlasy. Popadla jsem ošuntělý hotelový ručník a přehodila ho přes zábradlí na pravé straně balkonu. Nechala jsem rozsvíceno, zamkla za sebou dveře a s dalekohledem v ruce jsem sešla dolů.

Zkontrolovala jsem restauraci, novinový stánek za halou a bar v přízemí. Wendell ani ta žena, která ho doprovázela, tam nebyli. Vyšla jsem ven na cestičku, zvedla k očím dalekohled a přejela pohledem průčelí budovy. V horním patře jsem na svém balkonu uviděla ručník, který se v dalekohledu zdál velký jak deka. Odpočítala jsem dva balkony doleva. Nezaznamenala jsem žádný pohyb, ale v místnosti bylo slabé světlo a skleněné posuvné dveře na balkon se zdály napůl otevřené. Jsou pryč, nebo spí? Našla jsem v hale interní telefon a vytočila 312. Nikdo nezvedl. Vrátila jsem se do pokoje, do kapsy u kalhot jsem si strčila klíč, pero, papír a baterku a zhasla světlo.

Vyšla jsem na balkon, opřela se lokty o zábradlí a hleděla do tmy. Tvářila jsem se zamyšleně, jako kdybych v duchu žádala přírodní síly o radu, jak se dostat do pokoje ob jeden balkon. Nikdo mě nesledoval. Na celé přední straně hotelu, po které se jako břečťan plazila buganvillie, se svítilo jen v necelé polovině pokojů. Pár hostů sedělo na balkoně a někde světélkoval do noci jen žhavý konec cigarety. Už se úplně setmělo a okolí hotelu se ponořilo do šera. Venkovní cestičky osvětlovaly malé lampy. Bazén zářil jak

polodrahokam, přestože filtrační systém zřejmě ještě zcela nevyčistil vodu od lávového prachu. Na vzdálenějším konci bazénu se právě rozbíhal nějaký večírek – bylo slyšet hudbu, šum konverzace a vzduchem se linula vůně grilovaného masa. Nevěřila jsem, že by si někdo všiml, kdybych se přehoupala jako opice z jednoho balkonu na druhý.

Vyklonila jsem se, jak nejvíc to šlo, a podívala se doprava. Sousední pokoj byl potměnělý. Posuvné dveře byly zavřené a záclony zatažené. Těžko se dalo zjistit, jestli v místnosti někdo je, ale zdálo se, že je prázdná. V každém případě jsem to musela risknout. Přehodila jsem levou nohu přes zábradlí a zasunula ji z druhé stany mezi příčky. Pevně jsem se chytila rukama a přehodila i druhou nohu. Mezi balkony byla přece jen dost velká mezera. Zalomcovala jsem zábradlím na sousedním balkoně, abych se přesvědčila, že mě udrží. Cítila jsem pod sebou dvě patra hlubokou propast a zmocnil se mě nepříjemný pocit, který mám pokaždé, když se ocitnu někde ve výšce. Kdybych uklouzla, keře lemující cestičku by můj pád příliš nezbrzdily. Představila jsem si sama sebe napíchnutou na okrasný keř. Nebyl by to hezký pohled – snaživé soukromé očko nabodnuté na trnitém křovisku. Otřela jsem si dlaň o kalhoty a znovu se chytila zábradlí na sousedním balkoně. Natáhla jsem levou nohu a strčila ji mezi příčky. V takovýchhle situacích se nikdy nesmí moc dlouho přemýšlet.

Vypnula jsem mozek a nemotorně se přehoupala na vedlejší balkon. Tiše jsem ho přetřepkala a pokračovala stejným způsobem na druhé straně, jen tentokrát jsem chvíli zírala za roh, abych se ujistila, že ve Wendellově pokoji nikdo není. Záclony byly roztažené; potměnlou místnost ozařoval jen obdélník světla dopadající z koupelny. Znovu jsem vyzkoušela pevnost zábradlí a poté se přehoupala na druhý balkon.

Počkala jsem malou chvíli, než se vydýchám. Větrík mi ofoukl tvář a já jsem si uvědomila, že se potím nervozitou. Stoupla jsem si k posuvným dveřím a nahlédla dovnitř. Postel měla větší rozměry, než je obvyklé, bavlněný přehoz byl stažený. Zmuchlané prostěradlo neslo stopy malého podvečerního sexu. Cítila jsem pižmovou vůni

jejího parfému a vlhkou vůni mýdla po následné hygieně. Rozsvítla jsem baterku, protože zvenčí pronikalo do místnosti jen málo světla. Přešla jsem ke dveřím, zajistila je na řetízek a kukátkem jsem se podívala do prázdné chodby. Zkontrolovala jsem čas. Bylo tři čtvrtě na osm. Při troše štěstí odjeli taxíkem na večeri do města jako já předchozí den. Rozsvítla jsem lustr a spoléhala přitom na prozířetelnost.

Nejdříve jsem zkontrolovala koupelnu, protože byla nejbližší ke dveřím. Na ploše po obou stranách umyvadla bylo rozestavěno neskutečné množství toaletních potřeb: šampon, kondicionér, deodorant, kolínská, pleťový krém, hydratační mléko, pleťové tonikum, podkladový krém, zdravíčko, pudr, oční stíny, linky, řasenka, fén, lak na vlasy, ústní voda, kartáček na zuby, pasta, zubní nit, kartáč na vlasy, kleštičky na řasy. Jak se té ženě každý den vůbec podaří odejít z pokoje? Než si ráno udělá svoji „toaletu“, to aby se zase chystala do postele. Na tyči od sprchového závěsu visely dvojce vyprané nylonové kalhotky. Představovala jsem si ji v černých krajkových bikinkách, ale tohle byly festovní kalhotky až do pasu, co nosí ženy, které mají rády ledviny v teple. Nejspíš nosila podprsenky připomínající nápravné aparáty po operaci zad.

Wendellovi bylo v koupelně přiděleno víko od záchodové nádržky, na němž ležela jeho kosmetická kabelka z černé kůže se zlatým monogramem DDH. To bylo zajímavé. Jediné, co si s sebou přivezl, byl kartáček na zuby, pasta, holení a pouzdro s kontaktními čočkami. Šampon a deodorant si nejspíš půjčoval od ní. Znovu jsem mrkla na hodinky. Ukazovaly 19.52. Podívala jsem se opatrně do kukátka. Vzduch byl zatím čistý. Nervozita ze mě opadla a já jsem si uvědomila, že se výborně bavím. Potlačila jsem smích a poskočila si tanečním krokem. Tohle prostě miluju. Jsem rozený špicl. Nic mi neudělá větší radost, než když se můžu pod rouškou tmy někam vloupat. Vrátila jsem se ke své práci a spokojeně si přitom pobrukovala. Kdybych nestála na straně zákona, skončila bych ve vězení – tím jsem si naprosto jistá.

4

Ta žena byla očividně typ, který si vybalí všechny kufry, pravděpodobně ihned po příjezdu. Zabrala si pravou stranu prádelníku, do níž úhledně naskládala svoje věci: šperky a spodní prádlo do horní zásuvky, kam uložila i svůj pas. Poznamenala jsem si jméno – Renata Huffová – číslo pasu, datum a místo narození, místo vydání pasu a platnost. Nechala jsem její věci být a pustila se do prohledávání Wendellovy poloviny prádelníku. Opět se na mě usmálo štěstí. V horní zásuvce ležel pas na jméno Dean DeWitt Huff. Opsala jsem si z něj vše potřebné a znovu mrkla do kukátka. Chodba byla prázdná. Hodinky ukazovaly 20.02, zřejmě nejvyšší čas zmizet. Riziko vzrůstalo s každou minutou, hlavně proto, že jsem netušila, v kolik hodin odjeli. Ale když už jsem tam byla, rozhodla jsem se, že se tam ještě trochu porozhlédnu.

Šla jsem zpátky k prádelníku a systematicky jsem pootevírala všechny zásuvky. Sáhla jsem pod pečlivě složené hromádky prádla i mezi ně. Wendell měl veškeré svoje oblečení i osobní věci stále v kufru, který ležel otevřený na stolku. Pracovala jsem ve spěchu a s maximální opatrností, protože jsem nechtěla, aby, až se vrátí, cokoli poznali. Zvedla jsem hlavu. Zaslechla jsem něco, nebo ne? Znovu jsem se podívala do kukátka.

Wendell a jeho partnerka právě vystoupili z výtahu a kráčeli mým směrem. Ona byla viditelně rozčilená, ječela a teatrálně gestikulovala. On se tvářil zachmuřeně, tvář měl kamennou, rty sevřené a při chůzi se plácal novinami do nohy.

Jedna z věcí, které jsem se naučila o panice, je, že způsobuje

hrubé chyby v rozhodování. Události se seběhnou tak rychle, že pud sebezáchovy – v tomto případě okamžitý únik – překoná vše ostatní. Najednou se ocitáte tváří v tvář krizi v horší situaci, než v jaké jste byli na začátku. V momentě, kdy jsem je uviděla, jsem nactpala všechny svoje věci do kapsy u kalhot a odjistila řetízek na dveřích. Zhasla jsem v koupelně, v pokoji a rychle jsem přeběhla k posuvným dveřím na balkon. Vylezla jsem ven a ohlédla se, jestli jsem všechno nechala tak, jak to bylo. Do prdele! V koupelně nechali rozsvíceno. Já jsem tam zhasla. Jako rentgenem jsem viděla Wendella, jak se blíží ke dveřím s klíčem v ruce. V mé představivosti se pohyboval rychleji než já. Bleskově jsem zhodnotila situaci. Na nápravu bylo pozdě. Možná, že zapomenou, že nechali svítit, nebo si budou myslet, že praskla žárovka.

Přešla jsem k zábradlí, přehodila přes něj pravou nohu, zastrčila ji mezi příčky a přehoupala levou. Chytla jsem se zábradlí na sousedním balkoně a ve chvíli, kdy jsem překračovala mezeru, se ve Wendellově pokoji rozsvítilo. Cítila jsem, jak mi adrenalin vyhnal tep jako při závodech, ale aspoň jsem už byla na sousedním balkoně, kde mě nikdo neviděl.

Až na člověka, který tam stál a kouřil cigaretu.

Nevím, kdo z nás byl víc překvapený. Nepochybně on, protože já jsem věděla, co tam dělám, on nikoli. Měla jsem další výhodu v tom, že mi strach zbystřil všechny smysly a díky tomu jsem daleko silněji vnímala jeho osobu. Přítomnost toho muže zaznamenával můj mozek jako přerušované podvědomé signály v nějakém filmu.

Ten člověk byl běloch.

Bylo mu něco přes šedesát a plešatěl. Zbylé šedivé vlasy měl sčesané dozadu z čela.

Na nose mu seděly brýle s tmavými obroučkami, které vypadaly, jako kdyby měly v nožkách zabudována naslouchátka.

Byl cítit alkoholem a výpary, které stoupaly z jeho těla, byly téměř viditelné. Tvář měl zrudlou od vysokého tlaku a tupým červeným nosem připomínal dobráckého Santa Clause z K-martu.

Byl menší než já, a snad proto mi nepřipadal tak hrozivý. Ve skutečnosti se tvářil tak nechápavě, že jsem měla skoro chuť ho

poplácat po hlavě.

Uvědomila jsem si, že jsem toho člověka při svých neustálých pochůzkách po hotelu už dvakrát viděla. V obou případech jsem ho zahlédla v baru – jednou tam seděl o samotě, loket opřený o pult a s hořící cigaretou v prstech dirigoval svůj rozvláčný monolog. Podruhé byl ve společnosti oplzlých chlapů v jeho věku, tlustých a neforemných, kteří kouřili doutníky a vyprávěli vtipy následované mocnými výbuchy smíchu, podpořenými alkoholem.

Musela jsem jednat.

Pomaloučku jsem k němu přistoupila, opatrně mu sundala brýle, složila je a vsunula si je do kapsičky u košile. „Ahoj divochu. Jak se máš? Dneska ti to sluší.“

Zvedl ruce v chabém protestu. Rozepnula jsem si pravou manžetu a zkoumavě si ho prohlížela.

„Kdo jste?“ zeptal se.

Usmála jsem se, mrkla na něj a rozepnula si levý rukáv. „Překvapení. Kde jsi byl celou tu dobu? Hledám tě už od šesti.“

„Znám vás?“

„To víš, že jo, Jacku. Dneska si uděláme moc hezkej večer.“

Zavrtěl hlavou. „Asi jste se spletla. Já nejsem Jack.“

„Já říkám každému Jack,“ ujistila jsem ho a rozepnula si košili. Volně visící látkou svůdně probleskovala moje holá kůže. Naštěstí jsem na sobě měla podprsenku, kterou si nezapínám spínacími špendlíky. V tomhle světle ani neměl šanci poznat, že je trochu zapraná.

„Nevrátila byste mi ty brýle? Moc toho bez nich nevidím.“

„Ne? Hm, tak to je špatný. A copak ti schází? Jsi krátkozrakej, dalekozrakej nebo máš astigmatismus, co?“

„Astigmatismus,“ řekl omluvně. „Taky jsem trochu krátkozraký a tohle oko mě neposlouchá.“ Jedno oko mu ujelo do strany, jako kdyby mi to chtěl názorně předvést.

„Z toho si nic nedělej. Zůstanu úplně u tebe, abys na mě dobře viděl. Tak co, seš připravenej slavit?“

„Slavit?“ Oko se mu vrátilo zpátky.

„Poslali mě kluci. Ty, co s nima popíjíš dole v baru. Říkali, že

máš dneska narozeniny, a složili se ti na dárek. A to jsem já. Seš Rak, ne?“

Mírně vraštil čelo a nejistě se usmíval. Stále úplně nechápal, co se děje, ale nechtěl se chovat nezdvořile. Taký ze sebe nechtěl udělat pitomce, pro případ, že by šlo jen o žert. „Já dneska nemám narozeniny.“

V sousedním pokoji se rozsvěcela světla a Wendellova partnerka zvyšovala hlas v hněvu a rozrušení.

„Tak teďka je máš,“ řekla jsem. Vytáhla jsem spodek blůzy z kalhot a svlékla ji ze sebe jako striptérka. Od chvíle, kdy mě uviděl, ani jednou nenatáhl z cigarety. Vzala jsem mu hořící nedopalek z prstů a hodila jej přes zábradlí.

Přistoupila jsem k němu blíž a sešpulila mu rukou rty, jako kdybych ho chtěla políbit. „Máš snad něco lepšího na práci?“

Nucené se zasmál. „Ne, to ne,“ řekl a z úst mu byl cítit kouř. Dobrou chuť.

Mlaskavě jsem ho políbila přímo na pusku, tak, jak to dělají ve filmech. Nepřijde mi, že to u druhých vypadá víc sexy.

Vzala jsem ho za ruku, odvedla ho do pokoje a blůzu jsem při tom courala po zemi jako péřové boa. Ve chvíli, kdy jsem za námi zavírala posuvné dveře, vyšel Wendell na balkon. „Trochu se tady natáhni a já se zatím připravím. Pak přinesu mejdlíčko a teplou vodu a taky tě trochu omejeme, jo? Co ty na to?“

„To si tady mám jako takhle lehnout?“

„A ty to pokaždý děláš v botách, zlato? A když už seš v tom, proč si nesundáš i ty bermudy? Já si jen skočím vedle něco zařídit a hned jsem u tebe. Chci tě mít připravenýho, rozumíš? A pak se hned vrhnu na toho tvýho macka.“

Začal si rozvazovat černou polobotku, sundal ji a odkopl pryč a pak spěšně stáhl z nohy černou nylonovou ponožku. Vypadal jako něčí malý, tlustý, roztomilý dědeček. A současně jako pětiletý kluk, který udělá, co po něm chcete, když mu slíbíte něco na zub. Slyšela jsem, jak v sousedním pokoji Renata křičí. Pak zahřměl Wendellův hlas, ale jednotlivým slovům nebylo rozumět.

Zamávala jsem svému příteli ukazovákem. „Hned jsem zpátky,“

zahlaholila jsem. Odplula jsem do koupelny, kde jsem položila jeho brýle vedle umyvadla, natáhla se nad vanu a otočila kohoutkem. Mohutný proud studené vody přehlušil všechny ostatní zvuky. Hodila jsem na sebe blůzu, proklouzla ke dveřím, vyšla ven a opatrně za sebou zavřela. Srdce mi bušilo a na holém těle jsem ucítila závan chladného vzduchu z chodby. Rychle jsem přeběhla ke svému pokoji, vytáhla z kapsy klíč, odemkla dveře, vklouzla dovnitř a zabouchla za sebou. Zajistila jsem řetízek a chvíli jsem zůstala stát opřená zády o dveře a spěšně si zapínala košili. Srdce mi přitom bouchalo jako o závod. Ucítila jsem, jak mi po celém těle naskočila husí kůže. Jak to dělají prostitutky, to mi není jasné. Fuj.

Přešla jsem pokoj, zavřela balkonové dveře a s cvaknutím je zamkla. Zatáhla jsem záclony, vrátila se ke dveřím a podívala se kukátkem ven. Ten starý ožrala stál v chodbě, rozhlížel se jak pan Magor a mhouřil přitom oči, protože ještě nenašel brýle. Pořád měl na sobě kraťasy a jednu ponožku. Se zájmem se zadíval na moje dveře. V tu chvíli jsem si říkala, jestli je opravdu tak opilý, jak vypadal. Opatrně se rozhlédl, jestli ho nikdo nesleduje, přešel k mému kukátku a podíval se do něj. Instinktivně jsem ucukla a zatajila dech. Věděla jsem, že mě nemohl vidět. Z jeho pohledu to muselo vypadat, jako když se člověk dívá do opačného konce dalekohledu.

Nesměle zaklepal na dveře. „Slečno? Jste tam?“

Opět přiložil oko ke kukátku a zastínil tak malé kolečko světla z chodby. Přísahám, že jsem skrz dveře cítila jeho dech. Když se v kukátku znovu objevilo světlo, pomalu jsem se přiblížila a podívala se do něj. Poodešel a rozpačitě koukal do chodby. Zamířil doleva a po chvíli jsem slyšela, jak se jeho dveře s klapnutím zavřely.

Přešla jsem po špičkách ke dveřím na balkon, opřela se o zeď na levé straně a dívala se ven. Vtom se objevil vršek jeho hlavy, jak se natahoval ze svého balkonu a snažil se nakouknout do mého tmavého pokoje. „Úú – ú,“ houkal chraptivě. „To jsem já. Už je čas na oslavu?“

V tom chlapovi kypěla krev. Za chvíli začne funět a hrabat po zemi jak nadržžený hřebec.

Zůstala jsem nehybně stát a čekala, až ho to přestane bavit. Po chvíli zmizel. Vzápětí se rozdmčel telefon. Hovor ze sousedního pokoje, smím-li hádat. Nechala jsem ho vyzvánět a tápala do koupelny, kde jsem si potmě vyčistila zuby. Pak jsem dovrávorala k posteli, sundala si šaty a položila je na křeslo. Odejít z místnosti jsem se neodvážila. Nemohla jsem si ani číst, protože jsem nechtěla rozsvěcet. Byla jsem tak vynervovaná, že jsem měla pocit, že mi stojí vlasy na hlavě. Nakonec jsem potichu došla k minibaru, vyndala z něj dvě malé lahvičky ginu a pomerančový džus. Sedla jsem si na postel a upíjela screwdriver, než na mě přišlo spaní.

Ráno byly opílcovy dveře zavřené a visela na nich cedule NERUŠIT. Wendellovy dveře byly otevřené a místnost prázdná. Na chodbě mezi pokoji stál ten samý vozík jako minule. Nahlédla jsem dovnitř a uviděla tam tutéž pokojskou, jak pečlivě vytírá dlaždice na podlaze. Opřela mop o zeď vedle koupelny, sebrala odpadkový koš a nesla ho na chodbu.

„*Dónde están?*“ zeptala jsem se v naději, že říkám správně: „Kde jsou?“

Taky ji mohlo napadnout, že když na mě vychrlí souvětí plné přechodníků a předminulých časů, nebudu jí rozumět ani slovo. Jediné, co jsem z toho vodopádu slov pochytila, bylo: „Pryč... odjíždějí... nejsou tady.“

„*Permanente?* Úplně vamos?“

„*Sí, sí,*“ důrazně přikyvovala a znovu zopakovala svoji odpověď.

„Mohla bych se podívat?“ zeptala jsem se a ani jsem nečekala na její svolení.

Protlačila jsem se do pokoje, kde jsem zkontrolovala zásuvky prádelníku, noční stolek, stůl, minibar. Zatraceně. Nenechali mi tady *nic*. Pokojská mě mezitím se zájmem sledovala. Šla do koupelny, vrátila odpadkový koš zpět pod umyvadlo a krčila si pro sebe rameny.

„*Gracias,*“ poděkovala jsem jí při odchodu z pokoje.

Když jsem míjela vozík, všimla jsem si plastového pytle plného odpadků, který byl zavěšen na jeho konci. Sundala jsem ho z háčku a odnesla do svého pokoje. Zavřela jsem za sebou dveře, šla k posteli a

vysypala jeho obsah na přehoz. Nebylo tam nic zajímavého: včerejší noviny, kosmetické tampony, použité kapesníčky, prázdná plechovka od laku na vlasy. Štítivě jsem se tím probírala a doufala, že mám ještě platné očkování proti tetanu. Když jsem tu haldu začala cpát zpátky do pytle, všimla jsem si titulní stránky novin plné zpráv o řádění nějaké zločinecké bandy. Rozložila jsem ji, uhladila a začala studovat text.

Pokud žijete v Santa Tereze, zjistíte, že je téměř nemožné nepochytit základní výrazy ve španělštině, ať už se ji učíte, nebo ne. Spousta slov je převzatých a mnoho jich je velmi podobných. Stavba vět je vcelku nekomplikovaná a výslovnost odpovídá psaní. Zpráva na titulní stránce *La Gacety* se zmiňovala o vraždě v *Estados Unidos*. Pomalu jsem si nahlas slabikovala jako v první třídě, což mi pomáhalo alespoň částečně rozluštit obsah textu. Někáká žena byla zavražděna a její tělo nalezeno na opuštěném úseku dálnice severně od Los Angeles. Z nápravného zařízení pro mladistvé v okrese Perdido v Kalifornii utekli čtyři chovanci a prchali podél pobřeží směrem na jih. Zřejmě ji zastavili na dálnici, zastřelili a zmocnili se jejího auta. Ještě než se našlo její tělo, dorazili na mexickou hranici, dojeli do Mexicali, kde zabíjeli znovu. Dostihli je *federales* a při divoké přestřelce přišli dva mladíci o život a jeden byl těžce zraněn. Fotografie z místa incidentu, ač byla černobílá, působila dosti drasticky. Tmavé skvrny krve prosakovaly skrz přehozy, které zakrývaly těla zemřelých. Čtyři malé snímky ukazovaly tváře mladistvých útočníků. Tři z nich byli hispánského původu. Čtvrtý byl identifikován jako Brian Jaffe.

Okamžitě jsem si zarezervovala místo v nejbližším letadle zpět.

* * *

Během zpátečního letu se mi ucpaly dutiny a při přistávání v Los Angeles jsem myslela, že mi prasknou bubínky. Do Santa Terezy jsem přijela v devět hodin večer se všemi příznaky pořádného nachlazení. Škrábalo mě v krku, bolela hlava a v nose mě páliło, jako kdybych si jím prohnala půl litru slané vody. Nemohla jsem se dočkat, až do sebe před spaním obrátím dávku uklidňujícího sirupu

proti nachlazení.

Když jsem dorazila domů, zamkla jsem za sebou, sebrala štos došlých novin a vyšla s nimi nahoru po točitých schodech. Vysypala jsem obsah tašky do koše se špinavým prádlem, svlékla si šaty a hodila je tamtéž. Vzala jsem si tlusté ponožky a flanelovou noční košili a zachumlala se pod ručně šitou přikrývku, kterou mi k narozeninám udělala Henryho sestra. Otevřela jsem místní noviny, které psaly o útěku mladistvých chovanců. Zpráva se už přesunula na třetí stranu. Celou jsem si ji znovu přečetla, tentokrát v angličtině. Mladší syn Wendella Jaffea Brian uprchl za bílého dne spolu s dalšími třemi chovanci z nápravného zařízení pro mladistvé se středně silnou ostrahou zvaného Connaught. Mrtví mladíci byli identifikováni jako šestnáctiletý Julio Rodriguez a patnáctiletý Eamesto Padilla. Nebyla jsem si jistá, jaké dohody o vydávání pachatelů existují mezi Spojenými státy a Mexikem, ale vypadalo to, že Brian Jaffe bude vrácen do Spojených států, jakmile za ním budou vysláni zástupci šerifa. Čtvrtý uprchlík, čtrnáctiletý hoch, stále ležel v kritickém stavu v nemocnici v Mexiku. Jeho jméno místní tisk nezveřejnil kvůli nízkému věku, ale ve španělských novinách, pokud jsem si dobře vzpomínala, byl uveden jako Ricardo Guevara. Obě oběti měly americkou národnost a bylo možné, že *federales* se budou snažit vzdát se odpovědnosti. V každém případě měli uprchlíci štěstí, že se neocitli natrvalo v tamější věznici. Podle zpráv v novinách oslavil Brian Jaffe krátce po svém dopadení osmnáctiny, což znamenalo, že po vydání do věznice v Perdidu s ním bude jednáno jako s dospělým. Našla jsem nůžky, všechny články jsem vystříhla a dala je stranou s tím, že si je později odnesu do kanceláře.

Podívala jsem se na budík na nočním stolku. Bylo teprve tři čtvrtě na deset. Zvedla jsem telefon a zavolala Maku Voorhiesovi domů.

5

„Ahoj, tady Kinsey,“ řekla jsem, když Mac zvedl sluchátko.

„Máš nějaký divnej hlas. Odkud voláš?“

„Tady z města,“ odpověděla jsem. „Jsem nastydlá a je mi hrozně.“

„Hm, to je blbý. Vítej doma. Nevěděl jsem, kdy tě mám čekat.“

„Vrátila jsem se před třičtvrtěhodinou,“ vysvětlila jsem. „Četla jsem noviny a koukám, že jste se tady nenudili, zatímco jsem byla pryč.“

„Věřila bys tomu? Nechápu, co se to sakra děje. Za poslední dva tři roky jsem o tý rodině neslyšel ani slovo. A teď je jich najednou všude plno.“

„Jo, vypadá to tak. Měli jsme s Wendellem kliku. Viděla jsem ho přesně tam, kde Dick Mills.“

„Jsi si jistá, že to je on?“

„Samozřejmě, že si nejsem *jistá*, Maku. V životě jsem toho chlapa předtím neviděla, ale soudě podle fotek, je mu ten člověk zatraceně podobnej. Jednak je to Američan a i věk odpovídá. Nepoužívá jméno Jaffe, ale Dean DeWitt Huff. Výška odpovídá a i váha je přibližně stejná. Je trochu tlustší, ale to by nejspíš byl i tak. Cestuje s nějakou ženou a oba se drží dost stranou od lidí.“

„A to je všechno, co o něm víš?“

„Jo. Cos čekal? Těžko jsem k němu mohla přijít a představit se.“

„Jak moc jsi si jistá od jedné do deseti?“

„Asi takhle: když vezmu v úvahu věk a nějakou tu plastiku, tak bych řekla devět. Zkoušela jsem udělat pár fotek, ale je hrozně ostražitej. Musela jsem se chovat velice nenápadně,“ vysvětlila jsem.

„Mimochodem, za co byl Brian Jaffe ve vězení? Ví se to?“

„Myslím, že za nějakou vloupačku. Zřejmě nic extra promyšlenýho, jinak by ho nechtyli,“ řekl Mac. „A co Wendell? Kde je teďka?“

„To je dobrá otázka.“

„Zmizel,“ řekl Mac věčně.

„Víceméně. Odjel i s tou ženou uprostřed noci, ale ještě se neplaš. Chceš vědět, co jsem našla? Mexické noviny se zprávou o zatčení Briana Jaffea. Zůstaly v jejich pokoji. Wendell se o tom musel dozvědět z večerního vydání, protože oba šli na večeři jako obvykle. Pak jsem je viděla, jak si to hasí zpátky, a oba byli rozčilení. Dneska ráno už byli pryč. Ty noviny jsem našla ve smetí.“ Jak jsem tak Maka seznamovala se základními fakty, uvědomila jsem si, že mi na té situaci něco nesedí. Příliš velká náhoda – Wendell Jaffe ukrytý v tom zapadlém mexickém městečku... Brian na útěku z vězení a mířící přímo k hranicím. Úplně jsem cítila, jak mi to sepnulo. „Počkej, Maku. Teď mě něco napadlo. Poslouchej. Víš, co si říkám? Od chvíle, kdy jsem Wendella poprvé uviděla, neustále listoval v novinách. Vždycky měl patery nebo šestery a prohlížel úplně každou stránku. Co když *věděl*, že se Brian chystá utéct? Možná na něj čekal. Možná, že mu dokonce s tím útekem pomáhal.“

Mac pochybovačně zabručel. „To mi připadá dost přitažený za vlasy. Neměli bysme dělat ukvapený závěry, než se v tom trochu zorientujeme.“

„Jo, já vím. Máš pravdu, ale smysl to celkem dává. Teď to nechám, ale možná to později prověřím.“

„Nemáš tušení, kam mohl Jaffe zmizet?“

„Ptala jsem se recepční svojí lámanou španělštinou, ale nedostala jsem z ní víc než odmítavý úsměv. Ale jestli chceš znát můj názor, tak je tu poměrně velká šance, že má namířeno sem.“

Úplně jsem viděla Maka, jak přimhouřil oči. „Tomu nevěřím. Ty si fakt myslíš, že by vkročil do tyhle země? Takovou drzost by přece neměl. Ledaže by byl blázen.“

„Já vím, že to zní dost neuvěřitelně, ale jeho kluk je v průšvih. Vžij se do jeho situace. Neudělal bys totéž?“

Mac mlčel. Jeho děti už byly dospělé, ale věděla jsem, že má stále potřebu je chránit. „Jak ale mohl vědět, co se děje?“

„To nevím, Maku. Je možné, že s ním byl ve styku. Nemáme tušení, kde celá ta léta byl. Možná, že tady má stále nějaké kontakty. Možná by to stálo za to prověřit, jestli chceme zjistit, kde v tuhle chvíli je.“

„Takže, jaký je teď plán?“ přerušil mě Mac. „Přemýšlelas o nějakým postupu?“

„No, myslím, že bychom měli zjistit, za jak dlouho sem pošlou toho kluka z Mexicali. Přes víkend se toho zřejmě moc nestane. V pondělí si můžu promluvit s někým ze zástupců šerifa v okresní věznici. Možná, že tam chytne Wendellovu stopu.“

„To zní dost nepravděpodobně.“

„Nepravděpodobné bylo, že ho Dick Mills objeví.“

„To je fakt,“ připustil Mac, ač nerad.

„Taky mě napadlo, že bychom si měli promluvit s místními policajty. Mají informace, ke kterým se já nedostanu.“

Cítila jsem, že váhá. „Přijde mi, že je ještě brzo na to tahat do toho policii, ale nechám to na tobě. Pomoc by se nám hodila, ale hrozně nerad bych ho vyplašil. Tedy jestli se ukáže, pochopitelně.“

„Budu si muset promluvit s jeho starými přáteli. Nezbude nám než riskovat, že ho někdo varuje.“

„Myslíš, že jeho kamarádi budou spolupracovat?“

„To netuším. Soudím, že tenkrát dost lidí obral. Určitě se najde někdo, kdo by ho rád viděl za mřížemi.“

„To asi jo.“

„Rozhodně si promluvíme v pondělí ráno a mezitím si nedělej starosti.“

Mac se smutně zasmál. „Doufejme, že Gordon Titus nezačne nic věřit.“

„Myslela jsem, že jsi říkal, že Tita zpracuješ.“

„Představoval jsem si zatčení s veškerou parádou.“

„Tak si to klidně představuj dál. Možná se k tomu ještě dopracujeme.“

Další dva dny jsem strávila v posteli a prodloužila si tak dovolenou o prolomený víkend. Miluji samotu spojenou s nemocí, luxus horkého čaje s medem, rajske polévky v plechovce a grilovaných sendvičů s rozežhřátým sýrem. Na noční stolek jsem si postavila krabici s papírovými kapesníky a koš u postele jsem měla zanedlouho plný až po okraj. Jedna z mála jasných vzpomínek na moji matku, která mi utkvěla v hlavě, je, jak mi mazala hrudník chladivou mentolovou mastí a pak mi ho přikryla kusem růžového flanelu s růžičkami, který mi připevnila ke kabátku od pyžama spínacími špendlíky. Po chvíli mi dýchací cesty prostoupily omamné výpary z masti a na kůži jsem pociťovala zvláštní směsici suchého tepla a palčivého chladu. Po celý den jsem přerušovaně podřimovala, tělo celé rozbolavělé od nicnedělání. Odpoledne jsem na dvě hodiny slezla dolů po točitých schodech a přikrývku jsem za sebou táhla jako svatební vlečku. Schoulila jsem se na pohovce, zapnula televizi a sledovala reprízy starých přihloupplých seriálů „Dobie Gillis“ a „I Love Lucy“. Před spaním jsem se postavila k umyvadlu a naplnila svůj plastový kelímek odporným tmavozeleným sirupem, který zaručí klidný spánek. Ještě ani jednou se mi nepodařilo spolknout dávku NyQuilu, aniž bych se následně neotřásla hnusem. Přesto si uvědomuji, že se u mě projevují veškeré počáteční příznaky závislosti na tomto volně dostupném léku proti nachlazení.

V pondělí ráno jsem se vzbudila v 6.00 hodin těsně předtím, než mi zazvonil budík. Zůstala jsem chvíli ležet ve své zvalené posteli, zírala ven střešním oknem a přemýšlela, co mě ten den čeká. Ranní obloha byla zatažená jasně bílou oblačností, která tvořila hustou, možná kilometr silnou vrstvu. Na letišti budou lety do San Franciska, San Jose a Los Angeles pozastaveny, než se zvedne mlha.

Červenec v Santa Tereze bývá protivný. Každé ráno visí nad mořem těsně u pobřeží hradba mraků, která se někdy do odpoledne rozplyne. Jindy zůstává obloha zatažená a město je po celý den zahaleno do mlhavého šera, které vytváří dojem, že se schyluje k bouři. Místní obyvatelé reptají a noviny *Santa Tereza Dispatch* komentují teploty rozhořčeným tónem, jako kdyby snad léto nebylo

pokaždé stejné. Turisté, kteří přijíždějí za vyhlášeným kalifornským sluncem, si rozkládají na plážích svoje slunečníky, opalovací krémy a potápěčské ploutve a trpělivě čekají, až se šedivá obloha protrhává. Sleduji jejich děti, jak sedí na bobku ve vodě a hrají si s kyblíčky a lopatkami. I na tu dálku cítím, jak mají husí kůže a promodralé rty a jak jim z ledové vody, která jim omývá nohy, začínají drkotat zuby. Letos bylo počasí velmi zvláštní; prudce se měnilo ze dne na den.

Vykulila jsem se z postele, natáhla si tepláky, vyčistila zuby a učesala se, aniž bych se podívala do zrcadla na svůj pomuchlaný obličej. Měla jsem v úmyslu jít si zaběhat, ale moje tělo rozhodlo jinak, protože po necelém kilometru jsem dostala úporný záchvat kašle, připomínající řev roztouženého tygřího samce. Upustila jsem od představy pětikilometrového běhu a místo toho jsem si dala alespoň svižnou procházku. Nachlazení se mi mezitím usadilo na průduškách a hlas jsem měla hluboký a chraplavý jak diskžokej komerčního rádia. Než jsem došla domů, byla jsem prochládlá, ale cítila jsem se svěží.

Dala jsem si horkou sprchu, aby se mi uvolnily dýchací cesty, a když jsem vylezla z koupelny, cítila jsem se celkem fit. Převlékla jsem si postel, vynesla koš, posnídala ovoce s jogurtem a vyrazila do práce s deskami plnými výstřižků. Našla jsem místo na zaparkování kousek od kanceláře, blok a půl jsem došla pěšky a vyrazila po schodišti nahoru. Obvykle беру schody po dvou, ale dnes jsem si musela dávat pauzu na každém odpočívadle. Dobrá fyzická kondice, kterou člověk buduje léta, má jeden háček – opustí vás téměř okamžitě. Po třech dnech nečinnosti jsem vypadala, jako bych se celý rok ani nepohnula – supěla jsem a funěla jako medvěd. Nemohla jsem popadnout dech, což mě dráždilo k dalšímu kašli. Vešla jsem do dveří a zastavila se, abych se vysmrkala.

Pak jsem prohodila pár slov s Idou Ruth u jejího stolu. Když jsem Lonnieho sekretářku poznala, přišlo mi její jméno nepraktické. Pokoušela jsem se ho zkrátit na Idu, ale zjistila jsem, že to k ní neseďí. Je jí kolem pětatřiceti a je to taková robustní žena krev a mlíko, která působí dojmem, že celodenní psaní na stroji by ji přivedlo do hrobu. Blond vlasy, skoro bílé, nosí sčesané dozadu tak,

že vypadají jakoby odfouklé silným větrem. Její plet' je ošlehaná sluncem, řasy má velmi světlé, oči blankytně modré. Obléká se konzervativně: rovné sukně střední délky, rovná saka v tlumených tónech, fádni halenky na knoflíčky s dlouhými rukávy. Působí dojmem, že by šla raději pádlovat na kajaku nebo zlézat skalní stěny v nějakém národním parku. Slyšela jsem, že ve svém volném čase přesně tohle dělá – túry s batohem na zádech po Sieře, pětadvacet kilometrů za den v nedalekých horách. Neodradí ji ani klíš'ata, příkré srázy, jedovatí hadi, škumpa jedovatá, divočina, ostré kameny, komáři a další radosti přírody, kterým se já na hony vyhýbám.

Uvítala mě úsměvem. „Tak jste zpátky. Jak bylo v Mexiku? Vidím, že jste chytla barvu.“

Zrovna jsem smrkala a tváře jsem měla zčervenálé od výstupu do třetího patra. „Skvěle. Měla jsem se perfektně. Na zpáteční cestě jsem se nastydla a dva dny jsem proležela v posteli. Tohle je od samoopalovacího krému,“ odpověděla jsem.

Otevřela zásuvku a vyndala mističku plnou velkých bílých pilulek. „Vitamin C. Pořádně si naberte. To vám pomůže.“

Poslušně jsem vzala jednu tabletu a podívala se na ni. Mohla mít tak dva a půl centimetru, a kdyby se člověku zasekla v krku, zřejmě by nezbylo než volat pohotovost.

„Jen do toho. Dejte si. A zkuste zinek, jestli vás bolí v krku. Jaké bylo Viento Negro? Viděla jste ruiny?“

Vzala jsem si ještě pár tablet. „Docela fajn. Je tam trochu větrno. Jaké ruiny?“

„To nemyslíte vážně. Ty ruiny jsou strašně známé. Byl tam obrovský výbuch sopky... já, teď nevím... v roce 1902? Tak nějak. Během několika hodin zasypala celé město vrstva popela.“

„Popel jsem viděla,“ řekla jsem snaživě.

Zazvonil jí telefon a já jsem se vydala napříč halou. Zastavila jsem se u chladicího přístroje na vodu, kde jsem si napustila papírový kelímek. Zapila jsem vitamin C a k němu přidala ještě jeden antihistamin. Lepší bude spolehnout se na chemii. Zamířila jsem ke své kanceláři, odemkla dveře a otevřela okno, aby se místnost po celém tom týdnu trochu vyvětrala. Na stole ležela hromada pošty: pár

úctů a zbytek samé hlouposti. Poslechla jsem si vzkazy na záznamníku – bylo jich šest – a další půlhodinu jsem se pokoušela trochu zorganizovat. Založila jsem šanon na případ Wendell Jaffe a dala do něj vystřižené články o útěku a zadržení jeho syna.

V devět hodin jsem zavolala na policejní oddělení Santa Terezy a ptala se po seržantu Robbovi. Opožděně jsem si uvědomila, že se mi rozbušilo srdce. Podle mého odhadu jsem neviděla Jonaha už rok. Nejsem si jistá, jestli se náš vztah dal někdy nazývat „milostným“. V době, kdy jsem se s ním poprvé setkala, žil odděleně od své manželky Camilly. Opustila ho, obě jejich dcery vzala s sebou a nechala mu mrazák plný jídla, které navařila a nandala do použitých plastických tácků od hotových pokrmů. Přibližně tři sta tácků zabalených do alobalu obsahovalo předkrm a dva druhy zeleniny. Štítek s pokyny, který na ně nalepila, byl na všech stejný: Peč 30 minut na 180 stupňů. Sundej alobal a jez. Jako kdyby to snad chtěl jíst i s tím alobalem. Zdálo se, že Jonahovi to nepřipadá divné, což mě mělo varovat. Teoreticky byl volný. Ale ve skutečnosti nad ním měla velkou moc. Občas se k němu vracela a trvala na tom, aby spolu zašli k psychologovi. Při každém usmíření našla nového terapeuta z manželské poradny, což svědčilo o tom, že v jejich vztahu k žádnému skutečnému obratu nedošlo. Kdykoli to vypadalo, že by k sobě zase mohli najít cestu, znovu od něj odešla. Nakonec jsem usoudila, že už toho bylo dost, a zařadila zpátečku. Ne že by si toho některý z nich všiml. Začali spolu chodit už v sedmé třídě, když jim bylo třináct. Jednou se možná dočtu v novinách o oslavě jejich zlaté svatby, kde bude etiketa vyžadovat dárky vyrobené z použitého alobalu.

Mezitím Jonah stále pracoval v oddělení pro pohřešované osoby. Telefon zvedl náhle a představil se podle svých služebních zvyklostí. „Poručík Robb.“

„Áá, tak poručík. Tys povýšil. Gratuluji. Tady hlas z tvé minulosti. Kinsey Millhonová,“ řekla jsem.

Vychutnávala jsem si tu chvilku překvapeného ticha, kdy si mě snažil zařadit. Představovala jsem si, jak se zprudka opřel ve svém křesle. „No ahoj,“ řekl konečně. „Jak se máš?“

„Dobře. A ty?“

„Jde to. Nejsi nastydlá? Nepoznal jsem tě. Máš rýmu, ne?“

Probrali jsme formality a vyměnili si základní informace, což netrvalo dlouho. Řekla jsem mu, že jsem odešla z Kalifornské pojišťovny. On mi řekl, že se k němu Camilla vrátila. Uvědomila jsem si, že to je stejné, jako když zmeškáte patnáct dílů svého oblíbeného pětisetdílného seriálu. Když si ho po několika týdnech zase pustíte, zjistíte, že jste vlastně o nic nepřišli.

Jonah mi začal líčit obsah zápletky. „Jo, minulý měsíc dostala práci. Dělá zapisovatelku u soudu. Myslím, že je teď šťastnější. Má nějaké vlastní peníze a vypadá to, že i mezi kolegy je oblíbená. Ta práce jí připadá celkem zajímavá, jestli víš, co myslím. Pomáhá jí to pochopit moji práci, což je dobré pro nás oba.“

„To je skvělé. Opravdu prima,“ řekla jsem. Musel si všimnout, že se nedomáhám dalších podrobností. Cítila jsem, jak náš rozhovor začíná trapně váznout. Je neuvěřitelné, jak málo si někdy máte co říct s člověkem, který vám kdysi byl fyzicky tak blízký. „Asi si říkáš, proč ti volám,“ přešla jsem k věci.

Jonah se zasmál. „Jo, to jo. Chci říct, že jsem rád, že ses ozvala, ale říkal jsem si, že se nejspíš něco děje.“

„Vzpomínáš si na Wendella Jaffea? Toho chlapa, co zmizel na moři...“

„Á. Jo, jo, jo. Jasně.“

„Objevil se v Mexiku. Je možné, že se vrací do Kalifornie.“

„To nemyslíš vážně.“

„Myslím.“ Zkráceně jsem mu popsala svoje setkání s Wendellem, přičemž jsem opominula fakt, že jsem se mu vloupala do pokoje. Ne vždycky dobrovolně poskytují policajtům informace. Umím se chovat jako řádný občan, když se mi to hodí do krámu, ale tohle zrovna nebyl ten případ. Taky jsem se v duchu styděla, že jsem to „vloupání“ nezvládla. Kdybych to bývala nezkazila, tak by si Wendell nikdy nevyšiml, že po něm někdo jde. „S kým bych si měla promluvit? Myslela jsem, že bych o tom měla někoho uvědomit, nejspíš detektiva, který měl ten případ tehdy na starosti.“

„To byl poručík Brown, ale ten už tu není. Loni odešel do

důchodu. Ale možná si budeš chtít promluvit s poručíkem Whitesidem z hospodářských deliktů. Můžu tě tam nechat přepojit, jestli chceš. Ten Jaffe byl pěkný hajzl. Soused kvůli němu přišel o deset táců a to nebylo nic ve srovnání s jinými.“

„To je mi jasný. Jak si s tím poradili?“

„Jeho společníka poslali do vězení. Jakmile se ta habaďůra proflákla, všichni investoři je zažalovali. A protože neexistoval žádný způsob, jak dostat Jaffe za mříže, tak byl nakonec odsouzen rozsudkem pro zmeškání. Jenomže nebylo, jak z něj ty peníze dostat. Než zmizel, všechny účty v bance vybrakoval do posledního centu.“

„To jsem slyšela. Pěkný průser.“

„To tedy jo. A navíc byl zadlužený hypotékou až na půdu, takže jeho dům nemá žádnou cenu. Znáám lidi, kteří by rádi věřili, že se někde skrývá. Kdyby se ukázal, žádali by okamžité vykonání rozsudku, hnali by ho před soud svinským krokem a vzali si všechno, co má. Až *pak* by šel do vazby. Proč myslíš, že by měl bejt natolik pitomej, že by se vracel?“

„Jeho kluk je v těžkém průšvih, podle toho, co píšou v novinách. Slyšel jsi o těch čtyřech chovancích, co utekli z Connaughtu? Jeden z nich byl Brian Jaffe.“

„Sakra, máš pravdu. To mě ani nenapadlo. Danu jsem znal ze střední školy.“

„To je jeho žena?“ zeptala jsem se.

„Jo. Za svobodna se jmenovala Annenbergová. Vdala se hned po škole.“

„Můžeš mi zjistit adresu?“

„To by neměl být takový problém. Nejspíš bude v seznamu. Co jsem naposledy slyšel, tak žije někde v P/O.“

P/O byla příhodná místní zkratka pro dvě sousedící města – Perdido a Olvidado – na dálnici číslo 101 padesát kilometrů směrem na jih. Obě vypadala úplně stejně, jen s tím rozdílem, že jedno osadilo kraje dálnice keři, a druhé ne. Většinou se o nich mluvilo jako o jednom a lomítko mezi P a O si každý domyslel. Psala jsem si do bloku poznámky jako zběsilá.

Jonahův tón se změnil. „Chybělas mi.“

Přešla jsem to mlčením a raději jsem se uchýlila k malé lži, abych se z toho rozhovoru vykroutila, ještě než se stočí na příliš osobní téma. „Budu muset končit. Za deset minut mi má přijít klient a ještě si chci promluvit s poručíkem Whitesidem. Můžeš mě na něj přepojit?“

„Jasná věc,“ odpověděl. Slyšela jsem, jak několikrát rychle za sebou stiskl tlačítko.

Když se ozvala spojovatelka, nechal náš hovor přepojit do kanceláře detektiva. Poručík Whiteside byl zrovna někde mimo, ale měl se každou chvíli vrátit. Dala jsem operátorce svoje jméno a číslo se vzkazem, aby mi zavolal.

6

V poledne jsem zašla do samoobsluhy na rohu, kde jsem si koupila sendvič s tuňákovým salátem, pytlík bramborových lupínků a dietní Pepsi. Cítila jsem se mizerně, tak jsem usoudila, že teď není vhodná doba na to, abych se obtěžovala se zdravou výživou. Vrátila jsem se do kanceláře a najedla se u svého stolu. Jako zákusek jsem si vycucala pár bonbonů proti kašli s třešňovou příchutí.

Poručík Whiteside mi zavolal ve 14.35 a omlouval se za zpoždění. „Poručík Robb mi říkal, že možná máte stopu na našeho starého přítele Wendella Jaffea. Tak jak to s ním vypadá?“

Znovu jsem vyličila zkrácenou verzi našeho setkání. Z ticha na druhém konci jsem usuzovala, že si poručík Whiteside dělá poznámky.

„Nevíte náhodou, jestli používá falešné jméno?“

„Pokud se nebudete ptát na podrobnosti, tak vám prozradím, že jsem jen tak zlehýnka nakoukla do jeho pasu, který je vydán na jméno Dean DeWitt Huff. Cestoval ve společnosti nějaké ženy jménem Renata Huffová, což musí být jeho družka.“

„Proč družka?“

„Protože není rozvedený, pokud vím. Jeho první žena ho před pár měsíci nechala prohlásit za mrtvého. Nebo počkejte, mohou se mrtví znovu oženit? O tom jsem nepřemýšlela. Takže možná ani není bigamista. V každém případě ten pas byl vydán v Los Angeles. Je možné, že už je dávno v zemi. Dala by se nějakým způsobem ta jména ověřit na pasovém oddělení?“

„To není špatný nápad,“ řekl poručík Whiteside. „Mohla byste mi

hláskovat to příjmení? Je to H-o-u-g-h?“

„Ne, H-u-f-f.“

„Všechno si to píšu,“ řekl. „Zavolám do Los Angeles a zjistím, co je v pasových záznamech. Mohli bychom uvědomit i celníky na losangeleském a sandiegském letišti, aby dávali pozor, jestli se tam neobjeví. Pro úplnost zavolám i do San Franciska.“

„Chcete čísla pasů?“

„Možná jo, i když bych řekl, že ty pasy jsou padělané nebo cizí. Jestliže se skrývá – čemuž všechno nasvědčuje – může mít pasy třeba na pět jmen. Je pryč už dlouho a za tu dobu si mohl nechat udělat několik sad dokladů pro případ, že by začalo jít do tuhého. Aspoň já bych to na jeho místě udělal.“

„Hm, to asi jo. Pořád si říkám, že jestli se Wendell s někým spojil, tak by to mohl být jeho bývalý společník, Carl Eckert.“

„Jo, to je možné, i když si nejsem jistý, jakého uvítání by se mu dostalo. Bývali to dobří přátelé, ale poté, co Wendell práskl do bot, se to všechno svezlo na Eckerta.“

„Slyšela jsem, že šel do vězení.“

„Ano, šel. Shledán vinným asi v pěti bodech obžaloby z podvodu a velké krádeže. Investoři na něj podali skupinovou žalobu pro podvod, porušení smlouvy a kdoví co ještě. Ne že by to k něčemu bylo. Mezitím vyhlásil bankrot, takže nebylo moc co brát.“

„Kolik si odseděl?“

„Osmnáct měsíců, jenomže to takového vykuka, jako je on, neodradí. Někdo mi říkal, že ho před nedávnem viděl. Ted' si nevzpomínám, kde to bylo, ale je pořád tady ve městě.“

„Uvidím, jestli ho někde spláším.“

„To by neměl být takový problém,“ řekl Whiteside. „Myslíte, že byste si mezitím našla chvílku a stavila se u nás? Potřebovali bychom, abyste s naším portrétistou dala dohromady identifikační montáž. Nedávno jsme na to najali chlapíka jménem Rupert Valbusa. Je to fakt machr.“

„Jistě, to můžu,“ souhlasila jsem. Hlavou mi však bleskla znepokojivá představa, že Wendellova podobizna se najednou objeví na každém rohu. „Ale Kalifornská pojišťovna nechce, aby se

vyplašil.“

„To chápu a věřte mi, že my také ne. Zním spoustu lidí, kteří mají nezadatelný zájem na tom, aby ho sebrali,“ ujistil mě Whiteside. „Nemáte nějaké jeho fotky z poslední doby?“

„Jen pár černobílých, které mi dal Mac Voorhies, ale ty jsou šest sedm let staré. A co vy? Fotku obličeje asi nemáte, co?“

„To ne, ale měli jsme snímek, který byl zveřejněn, když Jaffe zmizel. Možná, že by se dal upravit vzhledem k věku. Jaký druh plastiky si nechal udělat, dokázala byste to říct?“

„Podle mě si dal upravit bradu a tváře a možná si nechal zmenšit nos. Z těch fotek, co jsem dostala, se zdá, že ho měl u kořene širší. Taky má teď úplně bílé vlasy a trochu přibral. Jinak ale vypadá poměrně fit. Rozhodně bych se s ním nechtěla dostat do křížku.“

„Víte co? Já vám dám Rupertovo číslo a domluvíte se spolu. Nechodí sem pravidelně, jenom když od něj něco potřebujeme. Jakmile bude hotov, můžeme vyhlásit pátrání. Zkontaktuji úřad šerifa okresu Perdido a zavolám i na místní úřad FBI. Možná, že budou chtít rozeslat svoji vlastní zprávu.“

„Předpokládám, že je na něj pořád vydán zatykač.“

„Ano. Ověřil jsem si to, než jsem vám volal.“

„Federální se o něj možná bude zajímat taky. Uvidíme, jestli nám bude přát štěstí.“ Dal mi číslo na Ruperta Valbusu a dodal: „Čím dřív to rozjedeme, tím líp.“

„Rozumím. Díky.“

Na Rupertově čísle se ozval záznamník. Nadiktovala jsem tam svoje jméno a telefon domů spolu se vzkazem a základními informacemi o případu. Navrhla jsem schůzku na ráno, pokud mu to bude vyhovovat, a požádala ho, aby se mi ozval zpátky. Pak jsem vytáhla telefonní seznam a v bytových stanicích vyhledala jméno Eckert. Bylo jich tam celkem jedenáct, spolu se dvěma obměnami: jeden Eckhardt a jeden Eckhart, ale to jsem usoudila, že nejspíš nebude on. Zavolala jsem na všech třináct čísel, ale žádného „Carla“ jsem mezi nimi nevypátrala.

Vytočila jsem číslo informací Perdida/Olvidada. Pod jménem Eckert tam byla pouze jedna žena jménem Frances, jejíž tón byl

zdvořilý, ale opatrný, když jsem jí řekla, že hledám Carla.

„Tady nikdo s tímhle jménem není,“ odpověděla.

Zbystřila jsem sluch, jako pes, když zachytí signál neslyšitelný lidskému uchu. Neřekla, že ho *nezná*. „Není náhodou Carl Eckert váš příbuzný?“

Chvilí bylo ticho. „Je to můj bývalý manžel. Můžu se zeptat, o co jde?“

„Jistě. Jmenuji se Kinsey Millhonová. Jsem soukromý detektiv tady ze Santa Terezy a snažím se najít některé staré přátele Wendella Jaffea.“

„Wendela?“ podivila se. „Myslela jsem, že je mrtvý.“

„Vypadá to, že není. Snažím se zjistit u jeho starých přátel a známých, jestli se jim čirou náhodou neozval. Žije Carl pořád ještě tady?“

„Je v Santa Tereze. Bydlí na lodi.“

„Vážně? A vy jste se rozvedli?“

„To si pište. Rozvedla jsem se s ním před čtyřmi roky, když šel sedět. Neměla jsem nejmenší chuť být provdaná za kriminálního.“

„To vám rozhodně nemůže nikdo vyčítat.“

„Udělala bych to, i kdyby mi to měl kdokoli vyčítat. Jakej prolhanej parchant se z něj vyklubal. Jestli ho najdete, můžete mu to klidně říct. Je mi úplně ukradenej.“

„Nemáte na něj náhodou číslo do práce?“

„Jistě. Jeho číslo dávám každému, zvláště jeho věřitelům. Dělá mi to obrovskou radost. Musíte ho zkusit chytit přes den,“ radila mi. „Na lodi nemá telefon, ale okolo šesté už tam většinou je. Obvykle chodí na večeri do jachtařského klubu a tam tvrdne tak do půlnoci.“

„A jak vypadá?“

„Toho vám ukáže každý. Všichni ho znají. Prostě tam zajděte a ptejte se po něm. Toho nemůžete nenajít.“

„Nevíte náhodou jméno té lodi a číslo můstku pro případ, že by nebyl v klubu?“

Dala mi číslo přístavu i můstku. „Ta loď se jmenuje *Kapitán Stanley Lord*. Patřila Wendellovi,“ sdělila mi.

„Opravdu? A jak se dostala ke Carlovi?“

„To ať vám poví sám,“ řekla a zavěsila.

Ještě jsem vyřídila pár věcí a rozhodla se, že to pro dnešek zabalím. Musím předeslat, že jsem se cítila mizerně a že ten antihistamin, co jsem spolkla, se mnou pěkně zacloumal. Neměla jsem už celkem nic důležitého na práci, tak jsem si řekla, že půjdu domů. Došla jsem dva bloky ke svému autu a vyrazila na State Street, kde jsem se dala doleva. Můj byt je zastrčený v tmavé postranní uličce jen blok od pobřeží. Našla jsem poblíž místo na zaparkování, zamkla svůj volkswagen a vešla brankou do zahrádky.

Můj byt byla původně garáž pro jedno auto, nyní přestavěná na garsonku s podkrovní ložnicí a točitým schodištěm. Mám malou kuchyňku, obývací pokoj, který příležitostně slouží jako místnost pro hosty, jednu koupelnu v přízemí a druhou v patře. Dohromady to všechno tvoří překvapivě účelný celek. Po nešťastné explozi před dvěma roky o Vánocích můj bytný celé místo kompletně předělal a dolní patro zařídil v námořnickém stylu. Byt je plný mosazných a týkových doplňků, má kruhová okna a spoustu vestavěných skříní. Působí dojmem domečku pro panenky v nadměrné velikosti, což mi dokonale vyhovuje, protože jsem v jádru ještě dítě.

Obešla jsem dům a všimla si, že Henryho zadní dveře jsou otevřené. Přešla jsem dlážděný dvorek spojující moji garsonku s hlavní částí domu. Zaklepala jsem na drátěnou síť proti hmyzu a nakoukla do kuchyně, která se zdála prázdná.

„Henry? Jsi tam?“

Určitě něco vařil. Cítila jsem vůni smažené cibulky a česneku, které Henry používá jako základ snad každého jídla. Byla to dobrá známka toho, že se mu zlepšila nálada. Od té doby, co se k němu nastěhoval jeho bratr William, Henry úplně přestal vařit, částečně proto, že William byl v jídle neskutečně vybíravý. Nasadil vždy ublížený výraz a prohlásil, že to jídlo je na jeho vysoký tlak trochu moc slané nebo že ta kapka tuku, kterou tam Henry dal, by mu neudělala dobře na jeho operovaný žlučník. Jeho rozhašená střeva a citlivý žaludek nebyly schopny strávit nic kyselejšího či kořeněného. A pak tu byly jeho alergie, nesnášenlivost laktózy, jeho srdce, kýla, občasná inkontinence a sklony k tvorbě ledvinových kamenů. A tak

si Henry začal dělat pro sebe sendviče a nechal Williama, ať se živí, jak chce.

William začal chodit na jídlo do blízké hospody, kterou už léta vlastnila a provozovala jeho milovaná Rosie. Ta sice měla pro jeho četné choroby plné pochopení, ale zároveň trvala na tom, že se bude stravovat podle jejích vlastních dietních pravidel. Lékem na veškeré neduhy byla podle ní sklenka sherry. Jen Bůh ví, co její kořeněná maďarská kuchyně provedla s Williamovým trávicím traktem.

„Henry?“

„Jo!“ Jeho hlas se ozval z ložnice. Slyšela jsem kroky a vzápětí se Henry objevil. Když mě uviděl, tvář se mu rozzářila úsměvem. „Ahoj, Kinsey. Tak už jsi zase doma. Pojd’ dál. Hned jsem u tebe,“ přivítal mě a znovu zmizel v ložnici. Vešla jsem do kuchyně. Na lince stál velký hrnec na polévku. V odkapávači na nádobí ležel svazek celeru a na pultě byly dvě plechovky sterilovaných rajčat, balíček mražené kukuřice a sáček hrášku. „Dělám zeleninovou polévku,“ zavolal na mě. „Můžeš si dát se mnou.“

Zvýšila jsem hlas, aby mě do druhé místnosti slyšel. „Ráda, ale musím tě upozornit, že jsem pěkně nastydlá. Co tam děláš?“

Henry přišel do kuchyně se štosem čistých utěrek. „Skládám prádlo,“ odpověděl. Strčil utěrky do zásuvky a jednu si nechal na používání. Najednou se zastavil a zadíval se mi na ruku. „Co to máš na lokti?“

Zkontrolovala jsem své předloktí. Samoopalovací mléko už docela slušně ztmavlo. Můj loket teď vypadal, jako kdyby mi ho natřeli ajatinem před nějakou operací. „To je od samoopalovacího krému. Víš, jak nerada se smažím na slunci. Do týdne se to smyje. Tedy aspoň *doufám*. A co je tady nového? Vypadáš veselejší než v poslední době.“

„Posad’ se, posad’ se. Nedáš si čaj?“

Sedla jsem si do jeho houpacího křesla. „Ne, to je dobrý,“ odpověděla jsem. „Zdržím se jen minutku. Vzala jsem si něco na rýmu a sotva se držím na nohou. Myslím, že pro dnešek zalezu do postele.“

Henry vyndal otvírač na konzervy, otevřel obě plechovky

sterilovaných rajčat a vyklopil je do hrnce. „Neuhodneš, co se stalo. William se odstěhoval k Rosie.“

„A to jako napořád?“

„Doufám. Konečně jsem pochopil, že do toho, jak žije, mi prostě nic není. Pořád jsem měl pocit, že ho musím zachránit. Bylo to celé dost nešťastné. Nehodí se k sobě, ale co. Jen ať to pozná sám. Ty jeho věčné řeči o nemocech a smrti, ty jeho deprese, bušení srdce a diety mi už vážně lezly na nervy. Ach, Bože. Jen ať se o to teď ‚podělí‘ s ní. Ať se spolu třeba unudí k smrti.“

„To je rozumná řeč. A kdy se odstěhoval?“

„O víkendu. Pomáhal jsem mu zabalit. Dokonce jsem mu i pár krabic odvezl. Teď je tady jak v ráji.“ Usmál se na mě, vzal do ruky celer a utrl z něj nať. Tři stonky opláchl, vytáhl ze stojánku nůž a začal je krájet. „Běž na kutě. Vypadáš unaveně. Zastav se v šest na trochu polévky.“

„Asi to nechám na jindy,“ řekla jsem. „S trochou štěstí se vzbudím až ráno.“

Vešla jsem do svého bytu a s námahou se vyšplhala do podkroví, kde jsem si sundala boty a zalezla pod deku.

Po léčích, které jsem si vzala, jsem usnula hlubokým spánkem, z něhož mě po půlhodině vytrhl telefon. Volal Rupert Valbusa. Prý mluvil s poručíkem Whitesidem, který mu kladl na srdce, aby udělal Wendellův portrét. Říkal, že teď odjíždí na pět dní pryč, ale jestli mám chvíli čas, tak že bude ještě hodinu ve svém ateliéru. V duchu jsem zaúpěla, ale v podstatě jsem neměla na vybranou. Poznamenala jsem si adresu. Jeho ateliér byl kousek ode mě v průmyslové a obchodní čtvrti hned u pobřeží. Bývalé sklady stěhovací firmy Bekins na dolním konci Anakonda Street přestavěli na komplex uměleckých ateliérů k pronajmutí. Obula jsem se a trochu se upravila. Popadla jsem klíčky od auta, bundu a Wendellovy fotky a vyšla z domu.

Venku vanul vlhký větřík od moře. Cestou po bulváru Cabana jsem si všimla, že se oblačnost protrhává a místy prosvítá modré nebe. Do večera bude možná ještě tak hodinku svítit slunce. Zaparkovala jsem v úzké postranní uličce lemované stromy, zamkla

svůj volkswagen a vyrazila ke skladu.

Po obou stranách dveří, jimiž jsem vešla dovnitř, stály impozantní kovové sochy. Na zářivě bílých stěnách chodeb visela zarámovaná díla umělců, kteří budovu obývali. Střešními okny ve stropě chodby, který se zvedal až do druhého patra, pronikaly široké sloupce světla. Valbusův ateliér byl až nahoře. Vystoupala jsem po kovových schodech na konci chodby a zvuk mých kroků se mezi natřenými zdmi ze škvárobetonových tvárníc tlumeně rozléhal. Když jsem došla k poslednímu odpočívadlu, uslyšela jsem slabé tóny country hudby. Zaklepala jsem na Valbusovy dveře a rádio utichlo.

Rupert Valbusa byl podsaditý, svalnatý Hispánec. Bylo mu tak kolem pětatřiceti, měl široká ramena a klenutý hrudník. Pod rozčuchaným obočím mu svítily tmavé oči a obličej mu rámovaly husté tmavé vlasy. Představili jsme se u dveří a pak mi pokynul, abych šla dál. Když se otočil, všimla jsem si, že nosí úzký copánek do půli zad. Na sobě měl bílé tričko, džínové kratásky a kožené sandály s gumovou podrážkou. Měl hezky tvarované nohy, jejichž obrysy zvýrazňovaly jemné tmavé chlupy.

Jeho ateliér byl prostorný a chladný, s betonovou podlahou a širokými pulty po celém obvodu. Vzduch byl cítit vlhkou hlínou a skoro všechen povrch pokrývala bílá vrstvička kaolinu. Na zemi ležely velké kusy sochařské hlíny zabalené v igelitu. Měl dva hrnčířské kruhy – jeden na nožní pohon a jeden elektrický – dvě pece a bezpočet polic s keramickými miskami, které byly vypálené, ale neglazované. Na konci jednoho z pultů stála kopírka, záznamník a promítačka na diapozitivy. Kromě toho tam ležely štosy skicářů s oslíma ušima, sklenice s kreslicími pery a tužkami, uhly a štětci na akvarely. Na zemi stály tři stojany s nedokončenými abstraktními olejomalbami.

„Existuje vůbec něco, co neděláte?“ zeptala jsem se.

„Tohle všechno není moje. Mám pár studentů, i když neučím moc rád. Některé z těch věcí jsou jejich. Taky se věnujete nějakému umění?“

„Bohužel ne, ale závidím těm, kdo to dělají.“

Přešel k nejbližšímu pultu a sebral z něj obálku z manilového

papíru, v níž byla nějaká fotografie. „Tohle vám posílá poručík Whiteside,“ řekl a podal mi lístek papíru. „Je to nejspíš adresa manželky toho chlápka.“

„Díky. To je skvělé. To mi ušetří čas,“ řekla jsem a strčila papírek do kapsy.

„Tohle je ten frajer, co vás zajímá?“ zeptal se a ukázal mi fotku. Podívala jsem se na zrnitý černobílý snímek hlavy o rozměrech dvacet krát dvacet sedm centimetrů. „To je on. Jmenuje se Wendell Jaffe. Mám jich tady ještě několik, abyste si udělal lepší představu.“

Vytáhla jsem sadu fotek, které jsem používala k identifikaci, a sledovala, jak si je Rupert pečlivě prohlíží a třídí podle nějakého vlastního systému. „Hezkej chlap. Co proved?“

„Dělal se svým společníkem do výstavby nemovitostí. Ze začátku se jim dařilo, ale pak trh upadl. Okradli spoustu investorů, které nalákali na vysoké zisky, ale ve skutečnosti platili starým investorům z peněz těch nových. Jaffeovi muselo být jasné, že se blíží konec. Vyjel si na moře na ryby a už se nevrátil. Až doteď se o něm nevědělo. Jeho partner nějaký čas seděl, ale už je zase venku.“

„To mi něco připomíná. Myslím, že v *Dispatchi* byl před pár dny o Jaffeovi článek.“

„To je možné. Je to jedna z velkých nevyřešených záhad, která probouzí v lidech fantazii. Údajná sebevražda, ale vznikla kolem toho spousta spekulací.“

Rupert si pozorně prohlížel snímky. Viděla jsem, jak jeho oči sledují obrys Wendellova obličej, linii vlasů, vzdálenost mezi očima. Dal si fotku blíž k očím a naklonil ji ke světlu. „Jak je vysoký?“

„Tak metr devadesát. Váha kolem stovky. Táhne mu na šedesát, ale je celkem ve formě. Viděla jsem ho v plavkách.“ Významně jsem zvedla obočí. „Nevypadal špatně.“

Rupert přešel ke xeroxu a dvakrát si fotografii zkopíroval na hrubý béžový papír, který používal zřejmě na akvarely. Pak si přitáhl k oknu stoličku. „Vezměte si židli,“ vybídl mě a kývl směrem ke skupince dřevěných nelakovaných stoliček.

Přisunula jsem si jednu k oknu a sedla si vedle něj. Sledovala

jsem, jak se probírá kreslicími pery a čtyři z nich vytahuje ze sklenice. Předklonil se, otevřel zásuvku a vyndal z ní krabici barevných tužek a krabici pastelů. Působil nesoustředěně a způsob, jakým mi začal klást otázky, mi připadal téměř rituální. Zřejmě se tak připravoval k práci. Kancelářskou sponkou si připevnil kopii fotografie k podložce.

„Začneme nahoře. Jaké má teď vlasy?“

„Bílé. Dřív byly středně hnědé. Na spáncích je má řidší než na fotce.“ Rupert vzal bílou tužku a zamaloval s ní tmavé vlasy. Wendell měl vypadat starší a hodně opálený.

Přistihla jsem se, že se usmívám. „Docela dobrý,“ poznamenala jsem. „Myslím, že si nechal zmenšit nos. Tady u kořene a možná i trošku tady.“ Místa, kde jsem se prstem dotkla hrubého papíru, Rupert vystínoval a obtáhl jemnými tahy křídou nebo tužkou, s kterými zacházel velmi jistě. Nos na papíře byl nyní užší a aristokratický.

Během práce začal Rupert filozofovat. „Vždycky mě překvapí, kolik obměn se dá získat ze základních součástí lidské tváře. Když si vezmete, že většina z nás přichází na svět s úplně stejným vybavením... jedním nosem, jednou pusou, dvěma očima, dvěma ušima. Nejenže vypadáme každý úplně jinak, ale většinou se i navzájem poznáme podle vidění. Zkuste dělat portréty jako já a brzy začnete vnímat všechny ty nepatrné detaily.“ Jisté tahy Rupertovy tužky přidávaly Wendellově tváři léta i kila a pomalu měnily šest let starý obrázek na současnou podobiznu. Na moment přestal kreslit a ukázal na oční jamku. „A co tady ten záhyb? Nedal si udělat i oči?“

„Myslím, že ne.“

„Pokleslá víčka? Váčky pod očima? Pět let života vyryje člověku nějakou tu vrásku, řekl bych.“

„Možná pár, ale ne moc. Tváře měl víc povislé, téměř vpadlé,“ řekla jsem.

Chvilí kreslil. „A co takhle?“

Podívala jsem se na obrázek. „To je dost dobré.“

Když skončil, podal mi celkem věrnou kopii muže, se kterým jsem se nedávno setkala. „Myslím, že jste to vystihl. Vypadá dobře.“

Sledovala jsem, jak na svůj výtvar stříká fixativ.

„Udělám deset kopií a dám je poručíku Whitesideovi,“ řekl.
„Chcete taky nějaké? Můžu vám jich deset udělat.“

„To by bylo skvělé.“

7

V rychlosti jsem si dala s Henrym trochu polévky a obrátila do sebe půl konvičky kávy, která mě probrala z letargie a znovu nastartovala k akci. Bylo načase seznámit se s některými protagonisty příběhu. V 19.00 jsem už byla na cestě podél pobřeží směrem na Perdido/Olvidado. Setmět se mělo až tak za hodinu, slunečních paprsků však ubývalo a vzduch byl prosycený tlumeným světlem soumraku. Z oblaků mlhy přicházejících od moře vystupovaly jen dominanty krajiny. Po mé levici se vypínaly prudké srázy zvrátněné erozí, zatímco napravo bičovaly pobřeží vzdouvající se vlny šedého Pacifiku.

V hustém oparu zahalujícím oblohu se objevil sotva viditelný srpek měsíce. Na obzoru se matně rýsovaly vrtné plošiny, které připomínaly v dálce kotvící válečné loďstvo. Ostrov sv. Michaela a další dva ostrůvky jménem Rose a Cross vypadají jako korálky navlečené podél Cross Islands Fault, geologického pásma táhnoucího se od východu na západ, které podemílají rovnoběžné trhliny. Geologické zlomy Santa Ynez Fault, North Channel Slope Fault, Pitas Point, Oak Ridge, San Cayetano a San Jacinto vyběhají jako odnože z největšího z nich – San Andreas Fault, který se táhne šikmo přes Transverse Range. Při pohledu z výšky vytváří San Andreas Fault hrozivě vypadající hřbet táhnoucí se dlouhé kilometry, jenž připomíná tunel vyhloubený nějakým obrovským krtkem.

Kdysi dávno, dlouho předtím, než geologické vrásnění vyzdvihlo do výšky hory, bývala Perdidská pánev sto padesát kilometrů dlouhá a velkou část Kalifornie tvořily nížiny zalité třetihorním mořem. Celá

oblast tehdy ležela pod vodou až k hranicím s Arizonou. Ložiska ropy vznikla z mořských organismů, z usazeniny místy až skoro čtyři kilometry silné. Při představě světa, který byl tolik odlišný od toho současného, mi občas naskakuje husí kůže. Mám před očima všechny ty změny, během nichž se země zvedá a praská, bortí, propadá a posunuje v prudkých otřesech a miliony let přitom ubíhají jako ve zrychleném filmu.

Podívala jsem se na obzor. Čtyřiaadvacet ze třiceti dvou vrtných plošin u kalifornského pobřeží leží poblíž okresů Santa Tereza a Perdido a z toho devět je vzdáleno do pěti kilometrů od pobřeží. Před časem se rozpoutaly diskuse o tom, zda jsou tyto staré plošiny schopny přestát zemětřesení o síle sedmi stupňů Richterovy škály. Názory odborníků se rozcházely. Na jedné straně stáli geologové a zástupci státní Komise pro seizmickou bezpečnost, kteří zdůrazňovali, že nejstarší plošiny byly vybudovány v letech 1958 až 1969, tedy předtím, než ropný průmysl přijal jednotné konstrukční předpisy. Naproti tomu mluvčí naftařských společností, které vrtné soupravy vlastnily, se nás snažili přesvědčit o našem pohodlí a bezpečí. Čert aby se v tom vyznal. Pokoušela jsem si představit ty následky: všechny věže by se zřítily a ropa by začala prýštit v mohutných černých gejzírech do moře. Vzpomněla jsem si na znečištění pláží, vypouštění odpadních vod do moří a řek, ozonovou díru, kácení pralesů, skládky toxického odpadu a další pustošení, kterým lidstvo přispívá k suchu a hladomorům, jimiž nás každoročně častuje sama příroda. Těžko říct, co nás zahubí dřív. Někdy mě napadá, že by snad bylo lepší se vším tady skoncovat a celou planetu jednoduše vyhodit do vzduchu. Tyhle myšlenky mě prostě ničí.

Projela jsem kolem pásu veřejných pláží a vjela do Perdida z jeho nejzápadnějšího konce. Použila jsem první sjezd do centra a chvíli jsem kroužila po obchodní čtvrti ve středu města, než jsem se zorientovala. Širokou hlavní ulici lemovala šikmo parkující vozidla, mezi nimiž byla spousta dodávek a karavanů. Za mnou se pomalu sunul kabriolet s hlasitě puštěným rádiem. Kombinace žesťů a mocných basů mi připomínala dunivou pasáž z pochodu ke Dni nezávislosti. Výlohy každého druhého obchodu zdobily hezké

plátěné markýzy a mě napadlo, jestli na ně nemá starostův švagr firmu.

Obytný blok, kde bydlela Dana Jaffeová, vznikl pravděpodobně v sedmdesátých letech, kdy Perdido zažilo krátký rozkvet ve výstavbě nemovitostí. Její dům byl jednopatrový s tmavě šedou štukovou omítkou a bílými dřevěnými okenními rámy. Na příjezdových cestách většiny domů v okolí parkovala tři nebo čtyři auta, což svědčilo o tom, že původně zamýšlené domky pro jednu rodinu se proměnily na vícegenerační. Zastavila jsem na cestě za novým modelem hondy.

Stmívalo se. Cestičku lemovaly trsy cínií a měsíčků. V tlumeném světle ozdobné lampy bylo vidět, že keře jsou úhledně sestříhány, tráva posekaná a že obyvatelé domu se snaží své obydlí alespoň trochu odlišit od dvojčete v sousedství. Podél plotu byla zasazena ozdobná mříž porostlá zimolezem, který vytvářel alespoň iluzi soukromí a prosycoval vzduch neuvěřitelně sladkou vůní. Zazvonila jsem a vytáhla z kabelky svoji vizitku. Na přední verandě byly do výšky naskládány zalepené stěhovací krabice. Přemýšlela jsem, kam se asi chystá.

Po chvíli Dana Jaffeová otevřela. Ramenem si přidržovala u ucha telefonní sluchátko, přístroj držela v ruce a za sebou táhla asi sedmimetrovou šňůru. Patřila k tomu typu žen, kterými jsem se odjakživa cítila ohrožena. Měla plavé vlasy, jemně modelované lícní kosti a chladný, přímý pohled. Její nos byl rovný a úzký a brada silná. Mezi plnými rty, které nebyly kvůli mírnému předkusu v klidu úplně dovřené, jí probleskovaly zářivě bílé zuby. Přitiskla si sluchátko k hrudi, aby utlumila náš rozhovor. „Ano?“

Podala jsem jí vizitku. „Ráda bych si s vámi promluvila.“

Přečetla si moje jméno, nechápavě se zamračila a kartičku mi vrátila. Zvedla ukazováček a s omluvným výrazem ve tváři mi naznačila, abych šla dál. Překročila jsem práh a šla do obývacího pokoje. Cestou jsem sledovala telefonní šňůru, která vedla do jídelny přestavěné na kancelář. Podle všeho vlastnila nějakou svatební agenturu. Všude ležely stohy časopisů se svatebními šaty. Nástěnka, která visela nad pracovním stolem, byla plná fotografií, pozvánek,

obrázků kytic a článků o svatebních cestách. Byl tam připevněn i seznam patnácti až dvaceti jmen spolu s termíny svateb, jejichž přípravu zajišťovala.

Podlahu v pokoji pokrýval bílý plyšový koberec, na pohovce a v křeslech s ocelově modrým plátěným čalouněním ležely bílozelené polštářky. Kromě skupinky rodinných fotografií ve starobylých stříbrných rámečcích zde nebyly žádné drobné doplňky. Místnost oživovaly nejrůznější pokojové rostliny, samé zdravé a velké exempláře, které budily dojem, že prosycují vzduch kyslíkem. Vzhledem k množství cigaretového kouře tam rozhodně nebyly zbytečně. Nábytek byly hezké, nejspíš levné kopie originálních značek.

Dana Jaffeová měla postavu jako proutek, byla oblečená do těsných vybledlých džínů a bílého trička a na nohou měla tenisky naboso. Když si já vezmu podobné oblečení, vypadám, jako když se právě chystám jít měnit olej v autě. Na ní však působilo dojmem nedbalé elegance. Blond vlasy měla vzadu na krku stažené do uzlu a zavázané šátkem. Až teď jsem si všimla, že je má protkané stříbrnými nitkami. Vypadalo to velmi přirozeně, jako kdyby byla přesvědčená, že stárnutí může její hezky řezané tváři jedinečně přidat na zajímavosti. Její rty se díky předkusu zdály mírně sešpulené a nejspíš jen kvůli tomu by nemohla být označena za „krásnou“, ať už to znamená cokoli. Zapadala by spíš do kategorií jako „zajímavá“ nebo „atraktivní“, přestože osobně bych dala cokoli za tvář, jakou měla ona – výraznou, živou, s dokonalou pletí.

Sebrala cigaretu, kterou nechala v popelníku, a zhluboka z ní natáhla. „Já myslím, že by se vám to nelíbilo,“ řekla do telefonu. „Tenhle styl by jí určitě neslušel. Říkala jste, že Coreyho sestřenice je spíš silnější... Dobře, tlustá. To je přesně to, o čem mluvím. Přece nechcete obléknout kuličku do minisukně. ... Nabíranou sukni... Hmm, dobře. To zakryje silné nohy a boky. Nemám na mysli nijak objemnou... Rozumím. Možná něco s mírně sníženým pasem. Myslím, že bychom měli vybrat šaty s hlubším výstřihem, aby to odvedlo pozornost nahoru, jestli víte, co tím myslím. ... Hm, hmm... Já se podívám do svých knížek a něco vám navrhnou. A Corey by

třeba mohl koupit v supermarketu pár časopisů. Promluvíme si zítra... O.K. ... Dobře. Já vám zavolám. ... Nemáte vůbec zač... Vy taky.“

Položila sluchátko, škusbla trochu šňůrou a přitáhla ji k sobě. Uhasila cigaretu v popelníku na pracovním stole, přešla do obývacího pokoje a cestou vypouštěla z úst kouř. Mrkla jsem do vedlejší místnosti. V malé části pokoje, kterou jsem zahlédla, jsem viděla nejružnější dětský nábytek: ohrádku, vysokou židličku, houpáčku, která má dítě ukolébat ke spánku, pokud u něj dřív nevyvolá prudké zvracení.

„Neřekla byste, že jsem babička, co?“ zeptala se s ironií v hlase, když si všimla mého pohledu.

Uviděla jsem, že se znovu zvědavě dívá na vizitku, kterou jsem položila na konferenční stolek. „Vy se stěhujete?“ zajímala jsem se honem, aby se nezačala ptát první. „Všimla jsem si krabic na verandě. Vypadá to, že už jste sbalená.“

„Já ne. To můj syn s manželkou. Koupili malý domek.“ Předklonila se a vzala do ruky vizitku. „Promiňte. Ale chtěla bych vědět, o co jde. Jestli se to týká Briana, tak si budete muset promluvit s jeho právníkem. Já se o jeho situaci nemůžu s nikým bavit.“

„Netýká se to Briana. Týká se to Wendella.“

Zůstala na mě zírat. „Posaďte se,“ řekla a nabídla mi křeslo. Sama si sedla na kraj pohovky a přitáhla si popelník blíž k sobě. Rychlými pohyby si zapálila další cigaretu, zhluboka z ní natáhla a zapalovač i krabičku položila na stolek před sebe. „Vy jste ho znala?“

„Vůbec ne,“ odpověděla jsem. Posadila jsem se do ředitelského křesla z chromu a šedé kůže, které pode mnou hlasitě zasténalo. Znělo to, jako kdybych z legrace vypustila ze zadní části těla nestydatý zvuk.

Vyfoukla kouř nosem. „Protože on je mrtvý, víte. Roky byl nevěstný. Dostal se do potíží a spáchal sebevraždu.“

„Kvůli tomu jsem tady. Minulý týden byl agent Kalifornské pojišťovny, který Wendellovi prodal životní pojistku...“

„Dick... jak on se jmenoval... Mills.“

„Přesně tak. Pan Mills byl na dovolené v jednom malém městečku

v Mexiku a viděl tam Wendella sedět v baru.“

Dana vybuchla smíchy. „No jasně.“

Nervózně jsem si poposedla. „Je to pravda.“

Zmírnila svůj smích. „Nebud'te blázen. O čem to tady mluvíte, o nějaké seanci nebo o čem? Wendell je *mrtvý*, má drahá.“

„Pokud vím, tak Dick Mills s ním uzavřel celkem dost smluv. Předpokládám, že znal Wendella natolik dobře, že byl schopen ho identifikovat. Já mám na starosti další sledování.“

Stále se usmívala, ale jen ze zdvořilosti. Se zájmem mě sledovala a přitom pomrkávala. „On s ním mluvil? Promiňte mi moji nedůvěřivost, ale tohle mi přijde skutečně absurdní. Ti dva se spolu bavili?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Dick byl zrovna na cestě na letiště a nechtěl, aby ho Wendell uviděl. Hned, jak dorazil domů, zavolal jednomu z viceprezidentů pojišťovny a ten požádal mě, abych se tam rozjela. V tuhle chvíli není identifikace ještě definitivní, ale vyhlídky jsou dobré. Vypadá to, že je nejen naživu, ale že má dokonce namířeno sem.“

„Tomu nevěřím. Musela se stát nějaká chyba.“ Její tón byl důrazný, ale z výrazu ve tváři bylo poznat, že očekává nějakou pointu. Koutky úst jí stále cukal úsměv. Říkala jsem si, kolikrát už si musela podobnou scénu přehrávat v hlavě. Někáký policejní detektiv nebo agent FBI sedí v jejím obývacím pokoji a sděluje jí, že Wendell je živ a zdrav... nebo že konečně našli jeho tělo. Zřejmě už ani nevěděla, co vlastně chce slyšet. Viděla jsem, jak bojuje se spoustou protichůdných myšlenek, z nichž většina byla špatná.

Nervózně natáhla z cigarety a vyfoukla oblak kouře. Koutky úst se jí zvedaly v pochybovačném úsměvu. „Nechte mě hádat. Vsadím se, že jsou v tom peníze. Někáká malá odměna, je to tak?“

„Proč bych to dělala?“ zeptala jsem se.

„O co tedy jde? Proč s tím za mnou chodíte? Mně je to úplně ukradený.“

„Myslela jsem, že byste mi dala vědět, kdyby se vám Wendell ozval.“

„A vy si myslíte, že by se Wendell ozýval zrovna *mně*? To je

blbost. Nebud'te směšná.“

„Já nevím, co vám mám říct, paní Jaffeová. Chápu, jak se cítíte...“

„O čem to, prosím vás, mluvíte? Ten člověk je mrtvej! Copak to nechápete? Vyklubal se z něj obyčejnej podvodník a gauner. Už jsem si užila dost se všema těma lidma, co okrad. A teď si přijdete vy a snažíte se mi tu namluvit, že je pořád naživu.“

„My si myslíme, že fingoval sebevraždu, nejspíš proto, aby unikl stíhání za podvod a krádež.“

Sáhla jsem pro kabelku. „Mám tady obrázek, jestli se chcete podívat. Tohle dělal policejní portrétista. Není to přesné, ale dost se mu to podobá. Sama jsem ho viděla.“ Vytáhla jsem kopii obrázku, rozložila papír a podala jí ho.

Zkoumala ho s důkladností, která byla až zarážející.

„Tohle není Wendell. Takhle vůbec nevypadá.“ Hodila papír na kraj stolu. Odrazil se od desky a vznesl se jako letadlo. „Myslela jsem, že se tohle dělá na počítači. Co se děje? To jsou na tom policajti tak špatně?“ Znovu sebrala moji vizitku a přečetla si jméno. Všimla jsem si, že se jí začaly třást ruce. „Podívejte se, paní Millhonová. Asi bych vám měla něco vysvětlit. Wendell mi udělal ze života peklo. To, jestli je živý nebo mrtvý, je z mého pohledu naprosto nepodstatné. Chcete vědět proč?“

Viděla jsem, jak v ní narůstá vztek. „Pokud vím, tak jste ho nechala prohlásit za mrtvého,“ řekla jsem opatrně.

„Správně. Pochopila jste velmi dobře,“ odpověděla. „Vybrala jsem jeho životní pojistku, takže pro mě je prostě mrtvý. Tohle je vyřízená věc. Finito, je vám to jasný? Žiju si svůj život. Chápete, co vám říkám? Wendell mě jednoduše nezajímá. Mám teď spoustu jiných problémů, které musím řešit, a pokud jde o mě –“

Rozdrnčel se telefon a Dana se na něj vztekle podívala. „Je tam záznamník.“

Přístroj se spustil a Danin hlas začal přeříkávat obvyklý vzkaz žádající o zanechání jména, telefonního čísla a krátké zprávy. Automaticky jsme se obě otočily a poslouchaly. „Počkejte, prosím, na zaznění tónu,“ upozornil nahraný hlas. Poslušně jsme vyčkaly

zvukového znamení.

Ozval se nepřírozený ženský hlas, takový, jaký nasadí většina lidí, když je nucena mluvit na záznamník. „Dobrý den, Dano. Tady Miriam Salazarová. Judith Prancerová mi vás doporučila jako poradkyni. Moje dcera Angela se v dubnu vdává, tak jsem myslela, že bych si s vámi měla promluvit. Můžete mi, prosím, zavolat zpátky? Děkuji.“ Následovalo telefonní číslo.

Dana si uhladila vlasy a upravila šátek, kterým je měla svázané. „Bože, tohle je šílené léto,“ prohodila mezi řečí. „Každý víkend mám pět svateb a teď se ještě chystám na letní veletrh šatů.“

Mlčky jsem ji sledovala. Jako spousta lidí byla schopna uprostřed vypjatého rozhovoru bez problémů odbočit od tématu. Nevěděla jsem, jak znovu začít. Řekla jsem si, že raději počkám, až jí dojde, že pojišťovna bude chtít peníze vrátit, pokud se Wendell ukáže.

Musela mi číst myšlenky, protože v okamžiku, kdy mě to napadlo, se najednou zarazila. „Počkejte. To mi neříkejte. Právě jsem dostala půl milionu babek. Doufám, že si pojišťovna nemyslí, že jim ty peníze vrátím.“

„O tom si s nimi budete muset promluvit. Běžně nevyplácejí životní pojistku, pokud člověk není skutečně po smrti. Takoví blázni to zas nejsou.“

„Moment sakra! Jestli je naživu – čemuž absolutně nevěřím – ale kdyby se ukázalo, že je, tak to přece nemůže být *moje* vina.“

„Ale rozhodně to není *jejich*.“

„Já jsem na ty peníze čekala roky. Bez nich bych byla úplně vyřízená. Vy nevíte, co všechno jsem si vytrpěla. Musela jsem žít dva kluky bez jakékoli pomoci.“

„Možná by bylo rozumné si promluvit s právníkem,“ navrhla jsem.

„S právníkem? Proč? Nic jsem neudělala. Už jsem kvůli svému zatracenému manželovi zkusila dost, a jestli si myslíte, že ty peníze vrátím, tak to se šeredně pletete. Jestli je chcete, tak je budete muset vytřískat z něj.“

„Paní Jaffeová, mně nepřísluší rozhodovat za Kalifornskou pojišťovnu. Moje práce je jen vyšetřovat a podávat zprávy. Já nemám

žádný vliv na to, co dělají –“

„Ale já jsem *nepodváděla*,“ skočila mi do řeči.

„Nikdo vás neobviňuje z podvádění.“

Zakryla si dlaní ucho. „Zatím,“ řekla. „Není náhodou na začátku té věty velké tlusté ‚zatím‘?“

„Paní Jaffeová, radím vám, abyste si s nimi promluvila. Přišla jsem za vámi jenom proto, že jsem si myslela, že byste měla vědět, co se děje. Jestli se Wendell zkusí s vámi spojit...“

„Ježíši! Přestaňte už s tím! Proč by se se mnou měl proboha spojovat?“

„Protože si nejspíš přečetl v novinách o těch Brianových eskapádách.“

To ji na chvíli zbavilo slov. Zůstala na mě němě zírat a v jejím pohledu se zračila panika ženy sedící v porouchaném autě, na něž se řítí vlak. Snížila hlas. „Tohle nebudu řešit. Nezlobte se, ale to celé je holý nesmysl. Musím vás požádat, abyste odešla.“ Obě jsme se naráz zvedly.

„Mami?“

Dana sebou trhla.

„Její starší syn Michael scházel ze schodů. Uviděl nás a zastavil se. „Jé, promiň. Nevěděl jsem, že máš práci.“ Byl vysoký a hubený a na hlavě měl rozčuchanou kštici jemných tmavých vlasů, které nutně potřebovaly ostříhat. Jeho tvář byla úzká a celkem pohledná, s velkýma tmavýma očima, které zvýrazňovaly dlouhé řasy. Na sobě měl džíny, mikinu s napodobeninou univerzitního znaku a kotníčkové tenisky.

Dana se na něj zeširoka usmála, aby zakryla svoje rozrušení. „My už končíme. Co potřebuješ, zlato? Chtěli jste něco k jídlu?“

„Ne, půjdu na chvíli ven. Juliet došly cigarety a malý potřebuje plenky. Říkal jsem si, jestli něco nepotřebuješ.“

„Mohl bys vzít nějaké mléko k snídani. Už tam skoro žádné není,“ odpověděla. „Kup dva litry nízkotučného a litr pomerančového džusu, prosím tě. Peníze jsou v kuchyni na stole.“

„Já nějaké mám,“ zamumlal.

„Ty si nech, zlato. Já to zaplatím,“ řekla a šla do kuchyně.

Michael sešel dolů a sebral ze sloupku zábradlí bundu. Nesměle mi kývl na pozdrav. Nejspíš mě považoval za jednu z matčiných zákaznic. Přestože jsem byla už dvakrát vdaná, nikdy jsem neměla formální svatbu. Nejblíže jsem tomu byla ve druhé třídě, kdy jsem o Halloweenu šla za Frankensteinovu nevěstu. Měla jsem upíří zuby, krvavé šrámy a po celém obličejí černé stehy, které mi nakreslila teta. Závoj jsem měla k hlavě připevněný množstvím sponek, které jsem v průběhu akce skoro všechny poztrácela. Samotný kostým připomínal přešité šaty pro baletku... něco jako šaty z *Labutího jezera* se sukní až ke kotníkům. Teta mi je ozdobila levnými flitry, které na ně přilepila lepidlem. Nikdy jsem si nepřipadala tak okouzlující. Vzpomínám si, jak jsem se ten večer na sebe dívala s vážnou tváří do zrcadla, hlavu zahalenou v závoji ze síťoviny, a říkala jsem si, že to jsou určitě ty nejkrásnější šaty, jaké kdy budu mít. Od té doby jsem pochopitelně nic podobného nevlastnila, i když ve skutečnosti to nejsou ani tak ty šaty, jako spíš ten pocit, po kterém se mi stýská.

Dana se vrátila do obývacího pokoje a vtiskla Michaelovi do dlaně dvacet dolarů. Chvilí se bavili o tom, co má obstarat. Čekala jsem, až domluví, a mezitím jsem vzala do ruky jeden z obrázků ve stříbrném rámečku. Byla to nejspíš Wendellova fotka ze střední školy. Byl na ní oblečený dost nemoderně a jeho účes také nepůsobil zrovna slušivě.

Michael odešel na nákup a Dana se vrátila ke mně. Vzala mi fotku z ruky a postavila ji zpátky na stolek. „To je Wendell na střední škole?“ zeptala jsem se.

Nervózně přikývla. „Cottonwoodská akademie. Už neexistuje. Jejich třída šla k maturitě jako poslední. Jeho maturitní prstýnek jsem dala Michaelovi. Brianovi dám jeho prstýnek z vysoké, až přijde čas.“

„A kdy přijde čas?“

„Při nějaké zvláštní příležitosti. Říkala jsem jim, že jsme o tom s jejich otcem vždycky mluvili.“

„To je trochu přikrášlené, ne?“

Dana pokrčila rameny. „To, že si já myslím, že je Wendell hajzl,

ještě neznamená, že si to musí myslet i oni. Chci, aby měli tátu, ke kterému by mohli vzhlížet, i když není skutečný. Oni potřebují nějaký vzor.“

„Takže jim ho idealizujete?“

„Možná je to chyba, ale co jiného mám dělat?“ zeptala se a tváře se jí červenaly.

„To je fakt. Zvlášť když provedl takovouhle věc.“

„Já vím, že o něm mluvím líp, než si zaslouží, ale prostě ho nechci před jeho dětmi shazovat.“

„Chápu vaše důvody. Na vašem místě bych nejspíš jednala stejně,“ řekla jsem.

Instinktivně se dotkla mé ruky. „Prosím vás, nechte nás být. Nevím, co se děje, ale nechci je do toho tahat.“

„Nebudu vás obtěžovat, pokud to půjde, ale stejně si s nimi o tom budete muset promluvit.“

„Proč?“

„Protože Wendell by vás mohl předběhnout a pak by vás to mohlo mrzet.“

8

Když jsem dorazila na úzké parkoviště za jachtařským klubem v Santa Tereze, bylo už skoro deset hodin večer. Poté, co jsem se rozloučila s Danou Jaffeovou, jsem vyrazila po dálnici číslo 101 zpátky k pobřeží do svého bytu. Doma jsem si v rychlosti vyzkoušela několikery obnošené šaty, které jsem zdělila po Veře. Co se týče módy, jsem podle jejího objektivního mínění naprostý ignorant, takže se mi snaží vštípit alespoň základní pravidla oblékání. Vera je blázen do kompletů od Annie Hallové, těch, co vypadají, jako když se chystáte strávit zbytek života v kanále. Kalhoty, přes ně dlouhé haleny, přes ně vesty, přes ně kabátky. Chybí mi už jen dvoukolák, do kterého bych naskládala zbytek svých věcí.

Probírala jsem se jednotlivými kusy a přemýšlela, co k čemu vlastně patří. Potřebovala bych na tyhle nesmysly nějakého osobního poradce, který by mi vysvětlil, jak se to má na sebe vrstvit. Vzhledem k tomu, že Vera je o deset kilo těžší a o dobrých dvanáct centimetrů vyšší, jsem vynechala kalhoty, protože bych v nich nejspíš vypadala jako Šmudla ze Sněhurky a sedmi trpaslíků. Dala mi i dvě dlouhé sukně v pase do gumy a dušovala se, že obě se budou báječně hodit k mým černým koženým botám. V hromadě svršků byly i vzorované viskózové šaty se sníženým pasem a sukní ke kotníkům, které připomínaly módu čtyřicátých let. Natáhla jsem si je přes hlavu a podívala se na sebe do zrcadla. Když je měla na sobě Vera, vypadala v nich jako vamp. Já jsem si v nich připadala, jako když mi bylo šest a zkoušela jsem si před zrcadlem odložené věci z tetina pytle se starými hadry.

Vrátila jsem se k jedné z těch dlouhých sukní z černého pracího hedvábí. Mám pocit, že mi Vera říkala, abych si trochu zkrátila délku, ale já jsem ji jednoduše srolovala v pase, čímž se mi na břicho vytvořila mírná pneumatika. Dala mi k ní i halenu v barvě, kterou nazývala myší (směs pepře a starých cigaretových špačků), a dlouhou bílou vestu, která se oblékala přes to. Doporučovala mi, abych celý ten model oživila nějakými doplňky. To jistě. Neměla jsem sebemenší tušení, jak něco takového provést. Chvíli jsem bezvýsledně pátrala v zásuvkách po nějakých špercích a nakonec jsem se rozhodla, že si k tomu vezmu dlouhou háčkovanou dečku, kterou teta vyrobila na toaletní stolek. Trochu jsem ji načechrala a omotala si ji kolem krku tak, že mi oba konce zůstaly vpředu volně viset. Přišlo mi to celkem dobré, takové rozpustilé.

Jachtařský klub postavený na kůlech, jehož okna vedla na pláž, byl nedaleko kanceláře náčelníka přístavní správy. Nalevo od něj se táhl dlouhý betonový vlnolam. Příboj ten večer mocně duněl a jeho zvuk připomínal rachot vozů přejíždějících po kládovém mostě. Moře bylo nezvykle rozbouřené, zřejmě v důsledku nějakého vzdáleného cyklonu, který nás nejspíš mine. Ve vzduchu visela hustá mlha jako nějaká průsvitná opona, kterou probleskoval horizont slabě osvětlený měsícem. Písek bíle zářil a omleté kameny nahromaděné kolem budovy byly pokryté chaluhami.

Hlasitý smích opilců byl slyšet až dolů na chodník. Vystoupala jsem po širokých dřevěných schodech a skleněnými dveřmi jsem vešla dovnitř. Po dalším schodišti po pravé straně jsem se vydala za zvukem reprodukováné hudby a pachem kouře vycházejícího z baru. Místnost měla tvar písmene L; v delší části se podávalo jídlo, zatímco opilci byli vykázáni do kratší, což bylo jediné dobře. Hluk v místnosti byl nesnesitelný, přestože většina hostů z jídelní části už odešla a bar byl jen zpola zaplněný. Na podlaze ležel koberec a celé horní patro bylo prosklené. Ve dne se tu členové klubu mohli kochat nádherným panoramatickým výhledem na Pacifik. V noci se na tmavém skle leskly špinavé šmouhy a okna doslova volala po důkladném umytí. Chvíli jsem čekala, než ke mně přijde šéf restaurace.

„Prosím, madam,“ řekl. Zdálo se, že byl nedávno povýšen z vrchního číšníka, protože měl levou ruku stále připravenou na zavěšení ubrousku.

„Hledám Carla Eckerta. Je tady dneska?“

Přejel pohledem mé odřené boty, dlouhou sukni, vestu, tašku na rameno a moje opižlané vlasy, rozcuchané větrem od moře. „Čeká vás?“

Jeho tón naznačoval, že by spíš očekával návštěvu z Marsu.

Podala jsem mu diskrétně složenou pětidolarovou bankovku. „Ted' už ano,“ řekla jsem.

Chlápek ji strčil do kapsy, aniž zkontroloval její hodnotu. Na moment jsem zalitovala, že jsem mu nedala jednodolarovku. Pak ukázal na muže, který seděl sám u stolu u okna. Zamířila jsem k němu a cestou jsem měla dost času si ho prohlédnout. Mohlo mu být něco přes padesát a jeho vzhled se stále ještě dal označit jako „mladistvý“. Byl šedovlasý a podsaditý. Jeho kdysi pohledná tvář podél čelistí již trochu povadla, ale přesto stále působila příjemným dojmem. Většina mužů v baru byla oblečena všedně, ale Carl Eckert měl na sobě klasický tmavošedý oblek se vzorkem rybí kosti a světle šedou košili s vlněnou vázankou v námořnické modři s šedými čtverečky. Propletla jsem se mezi stoly a přemýšlela, co mu vlastně řeknu. Všiml si, že k němu mířím, a sledoval mé kroky. „Vy jste Carl?“

Zdvořile se na mě usmál. „Ano, to jsem.“

„Kinsey Millhonová. Můžu si přisednout?“

Natáhla jsem ruku. Napůl se zvedl ze židle, lehce se uklonil a potřásl mi jí. Měl pevný stisk a dlaň ledově studenou od sklenice. „Prosím,“ řekl a pokynul směrem k židli. Měl modré oči a přímý pohled.

Postavila jsem kabelku na zem a usadila se na židli vedle něj. „Doufám, že neruším.“

„To záleží na tom, co chcete.“ Jeho úsměv byl příjemný, ale jen letmý a nikdy nebyl znát v očích.

„Vypadá to, že Wendell Jaffe je naživu.“

Výraz v jeho tváři se změnil na neutrální a tělo znehybnělo, jako

kdyby na moment ztratilo veškerou energii. Na zlomek vteřiny mě napadlo, jestli nebyl s Wendellem ve spojení od té doby, co zmizel. Zdálo se, že je ochoten mi uvěřit, čímž mě ušetřil všech těch keců okolo, co jsem si musela vyslechnout u Dany. Přijal tu informaci bez dalších projevů překvapení či zděšení. Ani v nejmenším se nepokusil moje slova popírat nebo zpochybňovat.

Zdálo se, že informaci vstřebal. Sáhł do kapsy saka a vytáhl krabičku cigaret, aby získal čas a mohl přijít na to, co od něj chci. Vyklepl pár cigaret a nabídl mi.

Zavrtěla jsem hlavou.

Dal si cigaretu do úst. „Nebude vám vadit, když si zapálím?“

„Ne, vůbec ne.“ Ve skutečnosti kouření nenávidím, ale potřebovala jsem informace a říkala jsem si, že teď není ta správná chvíle dávat nájevo nelibost.

Škrtl papírovou zápalkou a zakryl si plamínek dlaněmi. Mávnutím ruky sirku uhasil, hodil ji do popelníku a krabičku zasunul zpátky do kapsy.

Ucítila jsem síru a nezaměnitelný zápach doutnajícího tabáku, který je cítit vždy, když se zapálí cigareta. Stejný pach se line brzy po ránu z ventilací hotelů, v nichž nejsou kuřáci náležitě odděleni od nás ostatních.

„Dáte si něco k pití?“ zeptal se. „Zrovna jsem si chtěl objednat.“

„Ráda. Díky.“

„Co to bude?“

„Dala bych si Chardonnay.“

Zvednutím ruky přivolał číšníka, který od něj vzal objednávku. Eckert si poručil skotskou.

Jakmile číšník odešel, znovu obrátil pozornost ke mně. „Kdo vlastně jste? Jste od policie? Z protidrogového? Z berňáku, nebo kdo?“

„Jsem soukromý detektiv a pracuju pro Kalifornskou pojišťovnu. Prošetřuju nárok na životní pojistku.“

„Dana ji akorát vybrala, ne?“

„Před dvěma měsíci.“

Skupina chlápů v baru náhle propukla v halasný smích, což

donutilo Eckerta předklonit se, aby ho bylo slyšet. „Jak se na to celé přišlo?“

„Bývalý pojišťovací agent ho minulý týden viděl v Mexiku. Mě si najali, abych se tam hned druhý den rozjela a ověřila to.“

„A vy jste zjistila, že to je skutečně Wendell?“

„Víceméně jo. Ale nikdy jsem se s panem Jaffem nesetkala, takže těžko můžu přísahat, že to byl on.“

„Ale viděla jste ho,“ řekl.

„Ano, nebo někoho, kdo mu byl zatraceně podobný. Nechal si udělat plastiku. To je nejspíš to první, co udělal.“

Carl na mě upíral prázdný pohled, pak zavrtěl hlavou a krátce se usmál. „Předpokládám, že jste o tom řekla Daně.“

„Zrovna jsem s ní mluvila. Nebyla zvlášť nadšená.“

„To si myslím.“ Zdálo se, že zkoumá můj obličej. „Jakže se jmenujete?“

Vyndala jsem vizitku a podala mu ji. „Věděl jste, že se jeho kluk dostal do maléru?“ zeptala jsem se.

Za námi se ozval další výbuch smíchu, tentokrát ještě hlasitější. Chlapi očividně rozjeli další sérii oplzlých vtipů.

Podíval se na mé jméno na vizitce a zasunul ji do kapsičky u košile. „Četl jsem o Brianovi v novinách. Stejně je to zvláštní.“

„Co?“

„Ta představa, že Wendell žije. Zrovna jsem na něj myslel. Vždycky jsem tak trochu pochyboval o jeho smrti – to proto, že jeho tělo se nikdy nenašlo. Moc jsem o tom nemluvil. Říkal jsem si, že by si lidi mysleli, že si nechci přiznat pravdu. ‚Nepřijetí špatné zprávy‘ se tomu odborně říká. Kde byl celou tu dobu?“

„Neměla jsem příležitost se ho zeptat.“

„A ještě je tam?“

„Uprostřed noci odjel z hotelu a pak už jsem ho neviděla. Možná, že se vrací sem.“

„Kvůli Brianovi,“ došlo mu okamžitě.

„To si myslím já. V každém případě je to jediná stopa, kterou máme. Ani ne tak stopa, jako spíš výchozí bod.“

„A proč s tím jdete za mnou?“

„Pro případ, že by se vám ozval.“

Číšník přinesl pití a Carl k němu vzhledl.

„Díky, Jimmy. Napiš mi to na účet, prosím tě.“ Sebral účtenku, načmáral na ni svoje jméno, dal mu spropitné a lístek mu vrátil.

„Děkuju, pane Eckerte,“ zamumlal číšník. „Budete si přát ještě něco?“

„Zatím ne.“

„Příjemný večer.“

Carl nepřítomně přikývl a zamyšleně se na mě díval.

Sáhla jsem do kabelky a vytáhla ze štosu kopií Wendellova portrétu jeden list. „Mám tady obrázek, jestli se chcete podívat.“ Položila jsem papír před něj na stůl.

Carl si zastrčil cigaretu do koutku úst, pozorně si Wendellovu tvář prohlížel a lehce přitom mžoural skrz kouř. „Kurva jedna.“

„Myslela jsem, že byste mohl být rád, že je naživu,“ řekla jsem.

„Poslyšte, já jsem kvůli němu šel sedět. Spousta lidí mi šla po krku. Když se prachy prošustrují, tak za to musí někdo pykat. Mně nevadilo splácet svůj dluh, ale proč jsem musel do hajzlu platit i jeho?“

„Muselo to být těžké.“

„To si neumíte představit. Jakmile jsem ohlásil bankrot, všechny půjčky propadly. Byla to hrůza. Už o tom nechci slyšet.“

„Jestli se vám Wendell ozve, dáte mi vědět?“

„Možná,“ odpověděl. „Nechci s ním mluvit, to vím jistě. Bejval to dobrej kamarád. Teda aspoň jsem si to myslel.“

Ozvala se další salva smíchu. Carl se nervózně zavrtěl a odsunul sklenici stranou. „Půjďme na loď. Tady je děsnej řev.“

Nečekal na moji odpověď a zvedl se od stolu.

Polekaně jsem popadla kabelku a klusala za ním.

Ve chvíli, kdy jsme vyšli ven, hladina hluku prudce klesla. Vzduch byl studený a svěží. Vítr zesílil a vlny se v mohutných nárazech třístily o vlnolam. Prásk! Na jeho vrcholu tančil oblak vodní tříště a pěny připomínající chochol pampasové trávy a každý náraz vlny poslal dolů na chodník pořádnou spršku vody.

Když jsme došli k zamčené bráně přístavu č. 1, vyndal Eckert

magnetickou kartu a pustil nás dovnitř. V překvapivě galantním gestu mě chytil za loket a vedl po kluzké dřevěné rampě. Bylo slyšet vrzání lodí pohupujících se v přístavu, doprovázené občasným zacinkáním kovu o kov. Naše kroky se ozývaly v nepravidelném rytmu.

Čtyři přístavy o rozloze 34 hektarů chrání před otevřeným mořem na jedenáct stovek lodí. Přístavní hráz připomínající zahnutý prst tvoří spolu s vlnolamem, který se táhne směrem k ní, téměř úplný kruh, v němž se kotvící plachetnice choulí jako v hníždě. Kromě návštěvníků, kteří využívají můstky jen dočasně, tu žije i pár trvale usídlených „mořských vlků“, kterým jejich loď slouží jako trvalé bydliště. V uzamykatelných umývárkách jsou k dispozici toalety a sprchy a vedle palivových cisteren je umístěno čerpadlo na odsávání odpadních nádrží. U mola „J“ jsme zahnuli doleva a šli dalších asi 30 metrů k lodi. *Kapitán Stanley Lord* byla desetimetrová keč s hlavním stěžněm u příďe, zkonstruovaná podle plachetnice Johna Aldena. Měla tmavozelenou barvu a zdobení v námořnické modři. Carl vylezl na úzkou palubu, natáhl ruku a pomohl mi nahoru. Ve tmě jsem nebyla schopna rozeznat víc než hlavní otěž a záďový stěžň. Odemkl výklopné dveře a otevřel.

„Pozor na hlavu,“ varoval mě, když lezl dolů do kuchyňky.

„Vyznáte se trochu v lodích?“

„Moc ne,“ řekla jsem. Opatrně jsem sestoupila za ním po čtyřech strmých schodech potažených kobercem.

„Tahle má tři přední plachty: genou, kosatku a bouřkovou kosatku, pak hlavní plachtu, samozřejmě, a bezan.“

„A proč se jmenuje *Kapitán Stanley Lord*? Kdo to je?“

„To je námořnická legenda. Wendellův černý humor. Stanley Lord byl kapitán *Californianu*, údajně jediné lodi, která byla tak blízko *Titaniku*, že mohla zachránit jeho pasažéry. Lord tvrdil, že nezachytil nouzový signál, ale při pozdějším vyšetřování se zjistilo, že ho ignoroval. Byl viněn z rozsahu katastrofy a ten skandál mu zničil kariéru. Wendell použil stejné jméno i v názvu společnosti: CSL Investments. Nikdy jsem to nechápal, ale jemu to přišlo zábavné.“

Vnitřek lodi působil dojmem útulného domečku pro panenky. Byl to prostor přesně podle mého gusta – malý a účelný, každý centimetr čtvereční využitý. Po levé straně stála naftová kamna a napravo bylo nejrůznější námořnické vybavení: rádio, kompas, hasicí přístroj, měřič rychlosti větru, monitor elektrických systémů, topné těleso, hlavní vypínač a baterie na spouštění motoru. Cítila jsem slabý pach fermeže a všimla jsem si, že na jednom polštářku v kóji je ještě připevněná cenovka. Veškerý nábytek měl tmavozelené plátěné čalounění s bílými švy.

„Hezké,“ poznamenala jsem.

Má pochvala ho viditelně potěšila. „Líbí se vám to?“

„Vypadá to úžasně,“ dodala jsem. Přešla jsem k jednomu z lehátek, odložila kabelku, posadila se a rukou objala polštář. „Pohodlné. Jak dlouho to máte?“

„Asi rok,“ odpověděl. „Bernák to zabavil krátce poté, co Wendell zmizel. Asi osmnáct měsíců jsem žil na státní útraty a pak jsem byl úplně na mizině. Jakmile jsem sehnal nějaký peníze, musel jsem vypátrat toho chlapa, co to od státu koupil. Dělal hrozný ciráty, než se konečně odhodlal to prodat. Ne že by to nějak zvlášť využíval. Když mi to konečně předal, bylo to v hrozném stavu. Nechápu, proč některý lidi musí bejt takový hovada.“ Sundal si sako a povolil uzel kravaty, aby si mohl rozepnout knoflíček u košile. „Dáte si ještě trochu vína? Mám nějaké v lednici.“

„Půl skleničky,“ řekla jsem. Chvilí mluvil o lodích a já jsem se pak znovu vrátila k Wendellovi. „Kde našli tu loď?“

Otevřel miniaturní lednici a vyndal z ní láhev Chardonnay. „U pobřeží Baji. Jsou tam obrovské pohyblivé písečné naplaveniny asi deset kilometrů od břehu. Vypadalo to, že na ně loď najela a pak ji zase příliv odnesl na volné moře.“ Sloupł z hrdla láhve fólii, vzal otvírák a vytáhl zátku.

„To neměl žádnou posádku?“

„Radši jezdil sám. Viděl jsem ho ten den odplouvat. Oranžové nebe, oranžové moře, které se pomalu, líně zvedalo. Jako v *Písni o starém námořníku*. Učili jste se to na střední škole, ne?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Na střední škole jsem se učila spíš nadávat

a kouřit drogy.“

Usmál se. „Když odplouváte z Channel Islands, projíždíte mezerou mezi vrtnými plošinami. Odrazil od břehu, otočil se a zamával mi. Díval jsem se za ním, než vyjel z přístavu, a to bylo naposledy, kdy jsem ho viděl.“ Jeho tón byl hypnotický a mísila se v něm mírná závist s mírnou lítostí. Nalil víno do sklenky na stopce a podal mi ji.

„Věděl jste, co dělá?“

„A co vlastně dělal? Řekl bych, že si ani teď nejsem jistý.“

„Nejspíš utíkal.“

Pokrčil rameny. „Věděl jsem, že je zoufalý. Nemyslím, že chtěl podvádět. Tenkrát, zvláště když jsem se dozvěděl o tom dopise, co nechal Daně, jsem se snažil uvěřit tomu, že spáchal sebevraždu. Nesedělo mi to k němu, ale všichni o tom byli přesvědčeni, tak s kým jsem se měl hádat?“ Nalil si půl skleničky pro sebe, dal láhev stranou a sedl si na lavičku naproti mně.

„Všichni ne,“ opravila jsem ho. „Policii se to moc nezdálo a pojišťovně taky ne.“

„Přinese vám to slávu?“

„Jen jestli dostaneme ty peníze zpátky.“

„Tomu bych moc nevěřil. Dana už je nejspíš všechny utratila.“

Na to se mi nechtělo myslet. „Jak vám tenkrát bylo, když Wendell ‚umřel‘?“

„Hrozně, samozřejmě. Chyběl mi, i přes všechnu tu zlobu a kritiku, co se pak sesypala na moji hlavu. Zvláštní je, že se mi o tom zmínil. Nevěřil jsem mu, ale on se mi to snažil naznačit.“

„On vám řekl, že odjede?“

„V náznaku. Chci říct, že to nikdy nevysvětlil. Byl to jeden z těch výroků, co se dají vyložit jakkoli. Přišel za mnou někdy v březnu, nějakých šest sedm týdnů předtím, než vyplul. Říkal: ‚Carle, kámo, já to vzdávám. Tenhle zsranej podnik se nám hrouť pod rukama. Já už to nevydržím. Už je toho na mě moc.‘ Nebo tak nějak. Myslel jsem, že jen tak straší. Věděl jsem, že máme vážný problémy, ale ty jsme měli i dřív a vždycky jsme se z nich vyhrabali. Říkal jsem si, že tohle je jen další mizernej díl ‚Estrády Carla a Wendella‘. A pak jsem

se dozvěděl, že jeho loď našli na širém moři. Když o tom tak člověk znova přemýšlí, říká si, jestli tím ‚já to vzdávám‘ měl na mysli, že se zabije, nebo že se na to vybodne.“

„Ale vy jste byl tak či tak v pěkném maléru.“

„Samozřejmě. První, co udělali, bylo, že začali prověřovat záznamy. Mohl jsem si sbalit svoje věci a zdrhnout, ale to nemělo smysl. Neměl jsem kam jít. Byl jsem totálně bez peněz, takže mi nezbylo než to nějak přečkat. Bohužel jsem netušil, do jakých rozměrů až zašel.“

„Byl to skutečně podvod?“

„Prvotřídní. Byl to podvod jak hrom. Den po dni celý to svinstvo vylezalo na povrch. Vybrakoval firemní účty do posledního centu. V dopise, kterej zanechal, tvrdil, že každej desetiník dával zpátky, já jsem ale o tom nenašel jedinej důkaz. Co jsem moh vědět? Než mi došlo, jak zlý to je, tak nebylo úniku. Nebylo ani, jak si kompenzovat svoje osobní ztráty.“ Odmlčel se a pokrčil rameny. „Co k tomu můžu říct? Wendell zmizel a zůstali jen takoví poserové, jako jsem já. Dal jsem jim všechno. Přiznal jsem se a šel si sednout, jen abych to měl z krku. A vy mi teď přijdete říct, že je naživu. To je fakt sranda.“

„Cítíte hořkost?“

„Jistěže.“ Opřel si ruku o opěradlo lavičky a podrbl se na čele. „Dokážu pochopit, že z toho chtěl vycouvat. Ze začátku mi nedocházelo, jak obrovský zrada se dopustil. Bylo mi líto Dany a dětí, ale nemoh jsem nic dělat, když byl mrtvej.“ Pokrčil rameny a smutně se usmál. Najednou se prudce pohnul. „Krucinál. Je to pryč a musí se žít dál.“

„Díky bohu za to.“

Mávl rukou a podíval se na hodinky. „Myslím, že toho pro dnešek necháme. Ráno přesně v sedm mám schůzku a musím se trochu vyspat. Mám vás vyprovodit?“

Vstala jsem a odsunula prázdnou sklenici stranou. „To zvládnou. Brána je hned naproti.“ Podala jsem mu ruku. „Díky, že jste mi věnoval čas. Nejspíš vám ještě zavolám. Máte ještě moji vizitku?“

Vytáhl z kapsičky u košile růžek kartičky, aby mě ujistil, že tam je.

„Jestli se vám Wendell ozve, dáte mi vědět?“

„Určitě,“ odpověděl.

Opatrně jsem vyšla po schůdkách z kuchyňky a se skloněnou hlavou jsem vylezla na palubu. Cítila jsem v zádech Eckertův pohled a zmatený úsměv. Je to zvláštní, ale když jsem o tom po čase přemýšlela, připadala mi Danina reakce upřímnější.

9

Domů jsem došla ani ne za deset minut. Cítila jsem se stále svěží, probuzená mořským vzduchem. Místo abych otevřela branku a vešla na dvorek, otočila jsem se a zamířila k hospodě U Rosie, která stála o půl bloku dál.

Hostinec U Rosie býval kdysi věčně prázdný, prostorný a tmavý, nepochybně pod neustálou kontrolou hygieniků. Dříve jsem si tu dávala schůzky s klienty, protože nás tu nikdy nikdo neobtěžoval. Jako svobodná žena jsem sem mohla kdykoli zajít, aniž bych přitahovala nežádoucí pozornost různých pobudů a hulvátů. Otravovala mě nanejvýš tak Rosie, ale to bylo všechno. Nedávno však hospodu objevili sportovní fandové a nejrozličnější týmy si z ní udělaly svůj lokál. Scházejí se tu, zvláště když vyhrají nějaký pohár a mají potřebu se předvést. Rosie, která jinak dokáže být nesnesitelně protivná, všechn ten povyk a hysterie kupodivu zřejmě těší. Začala dokonce vystavovat jejich trofeje na polici nad barem, která nyní hostí stálou expozici stříbrných andělů se zeměkoulemi nad hlavou.

V lokále to jako obvykle hučelo a můj oblíbený stůl zabrala tlupa nějakých chuligánů. Rosie nebyla nikde v dohledu, zato William seděl na barové stoličce a rozhlížel se po místnosti s výrazem naprosté spokojenosti. Zdálo se, že všichni štamgasti ho znají, protože se navzájem přátelsky popichovali.

Henry seděl u stolu sám s hlavou skloněnou nad blokem, na němž měl rozpracovanou křížovku s názvem „Špionovo bystré očko“. Dělal na ní skoro celý týden a jako základní téma si zvolil špionážní romány a staré televizní pořady. Jeho hádanky vycházejí pravidelně

v malých křížovkářských sešitech, které jsou k dostání v obchodech s potravinami. Vydělá si tím nějaké peníze a jeho jméno se už stalo známým mezi milovníky kvízů. Byl oblečený do plátěných kalhot a bílého trička a tvář měl zachmuřenou soustředěním. Odtáhla jsem od jeho stolu volnou židli a otočila ji. Obkročmo jsem se na ni posadila a ruce jsem si položila na opěradlo.

Henry na mě vrhl mrazivý pohled, který ihned roztál, jakmile uviděl, že jsem to já. „Myslel jsem, že jsi jeden z támhleťech.“

Rozhlédla jsem se po osazenstvu. „Co se to děje? Před rokem tu člověk nepotkal živou duši a teď je to tu jak v zoologický. Jak to jde?“

„Potřebuju slovo na devět písmen, které začíná na ‚P‘. Může končit na cokoli... víceméně.“ Hlavou mi blesklo slovo a začala jsem počítat na prstech. „Podvodník,“ řekla jsem.

Upřel na mě prázdný pohled a v duchu počítal. „To není špatné. To tam dám. A teď pět písmen dolů –“

„Dost, Henry,“ přerušila jsem ho. „Víš, jak jsem na tohle tvrdá. Jednou se mi to povedlo, ale to jen díky úplné náhodě. Radši toho včas nechám.“

Hodil blok na stůl a tužku si zastrčil za levé ucho. „Máš pravdu. Pro dnešek už toho bylo dost. Dáš si něco k pití? Zvu tě.“

„Nechci nic, díky. Už jsem dneska měla dost, ale posedím s tebou, jestli si budeš něco dávat.“

„Zatím ne. Co Dana Jaffeová? Zjistila jsi něco?“

„S tím jsem ani nepočítala. Jen jsem se s ní seznámila. Taky jsem mluvila s bývalým Wendellovým společníkem.“

„A co ti říkal?“

Jak jsem mu líčila setkání s Danou Jaffeovou a Carlem Eckertem, všimla jsem si, že zabloudil pohledem ke kuchyni, a automaticky jsem se otočila. „No ne, podívej se na to,“ poznamenala jsem.

William vycházel z kuchyně s tácem plným jídla; na šestaosmdesátiletého člověka celkem slušná nálož. Byl jako obvykle vyšňořený v obleku s vestou, s náležitě naškrobenou bílou košilí a pečlivě uvázanou kravatou. Vypadal skoro jako Henryho dvojče, přestože je od sebe dělily dva roky. Zdálo se, že je velmi spokojený

sám se sebou, dobře naložený a plný energie. Poprvé jsem u něj zaznamenala změnu. Před sedmi měsíci, když se nastěhoval k Henrymu, projevoval chorobnou posedlost vlastní osobou a neustále se pitval ve svých nemocech a neduzích. Přivezl si s sebou chorobopisy a věčně se zabíral svým zdravotním stavem: bušením srdce, trávením, alergiemi a podezřením na nemoci, které u něj dosud nepropukly. Jeho oblíbenou zábavou bylo chodit po pohřbech v okolí, kde truchlil s ostatními pozůstalými, aby se ujistil, že ještě není mrtvý. Ale poté, co se zamiloval do Rosie, se najednou rozveselil a začal celý den pracovat v její hospodě. Ucítil náš pohled a spokojeně se zazubil. Pak položil tác a pustil se do jídla. Jeden ze štamgastů k němu cosi poznamenal. William něco radostně zaskřehotal a vesele si s ním plácl o dlaň.

„Z čeho má takovou radost?“ divila jsem se.

„Požádal Rosie o ruku.“

Zůstala jsem na Henryho nevěřicně zírat. „Ty si děláš legraci. Opravdu? Pane bože, no to je skvělý. To je sranda. Tomu nemůžu věřit!“

„Srandou bych to zrovna nenazval. Jen to dokazuje, jak to dopadá, když ,žiješ v hříchu‘.“

„Žili v hříchu *týden*. Teď z ní udělá ,počestnou‘ ženu, ať už to znamená cokoli. Mně to přijde roztomilé.“ Položila jsem ruku na Henryho paži a lehce s ní zatřásla. „Nevadí ti to, ne? Myslím v hloubi duše.“

„Asi takhle. Zděsilo mě to míň, než jsem si myslel. Smířil jsem se s tou představou ve chvíli, kdy se k ní nastěhoval. On není ten typ, co pohrdá společenskými zvyklostmi.“

„A na kdy to plánujíte?“

„Nemám tušení. Ještě neurčili datum. Požádal ji teprve dneska. Ještě mu neřekla ano.“

„Z toho, jak mluvíš, bych usoudila, že už jo.“

„Ještě ne, ale neumím si představit, že by odmítl gentlemana jeho formátu.“

Plácla jsem ho přes ruku. „Upřímně, Henry. Nejsi tak trochu nafoukanej?“

Podíval se na mě svýma modrýma očima, usmál se a tázavě zvedl obočí. „Já nejsem ‚trochu‘ nafoukanej. Já jsem příšerně. Pojd’. Vyprovodím tě.“

Doma jsem spolykala hrst nejrůznějších léků proti nachlazení včetně dávky NyQuilu, po kterém jsem spala jako dudek. V šest hodin ráno jsem se vypořádala z postele, natáhla si teplákovou soupravu a během čištění zubů jsem si v duchu sestavila svůj denní program. Průdušky jsem měla stále zalehlé, ale z nosu mi už neteklo a kašel už nezněl tak, jako kdybych měla každou chvíli vyplivnout plíce. Barva kůže mi vybledla na meruňkově zlatou a doufala jsem, že za den za dva se vrátí k mému přirozenému odstínu. Ještě nikdy jsem tolik netoužila po své původní světlé pleti.

Moře mělo skoro stejně šedou barvu jako moje tepláková souprava, která mě chránila před ranním chladem. Písek na pláži byl bílý jako křída, posetý skvrnami pěny po odlivu. Šediví a bílí racci nehybně stáli na břehu jako nějaká zahradní dekorace a zírali na vodu. Na obloze na horizontu se mísila krémová barva se stříbrnou a kromě tmavých obrysů ostrovů v průlivu bylo vše zahaleno do mlhy. Ve vzdálených oblastech Pacifiku již panovala hurikánová sezóna, tady však zatím nebylo po tropické bouři ani stopy. Hluboké ticho rušilo jen slabé šumění vln a nikde nebylo ani živáčka. Pětikilometrová chůze se změnila v meditaci, jen já a moje prudké oddychování, svaly nohou reagující na rychlé tempo. Než jsem došla domů, cítila jsem se připravená na náročný den.

Skrz dveře jsem uslyšela tlumené zvonění telefonu. Rychle jsem odemkla, vběhla dovnitř a zvedla ho na třetí zazvonění, celá udýchaná námahou. Volal Mac. „Co se děje?“ zeptala jsem se. „Voláš nějak hrozně brzy.“ Zabořila jsem tvář do trička, abych potlačila kašel.

„Včera večer jsme měli jednání. Gordon Titus se domáknul tý záležitosti s Wendellem a chce s tebou mluvit.“

„Se mnou?“ záúpěla jsem.

Mac se zasmál. „On nekouše.“

„To ani nemusí,“ řekla jsem. „Titus mě nesnáší a ten pocit je vzájemný. Má mě rád asi jako osinu v –“

„No, no,“ napomenul mě Mac.

„Chtěla jsem říct v zadku.“

„No, to už je lepší. Ale stejně by ses tu měla co nejdřív ukázat.“

Chvilí jsem zůstala sedět a šklebila se na telefon, což je můj obvyklý, velmi dospělý způsob, jak se vypořádat se světem. Rozhodně jsem se nehodlala vyřítit ze dveří, jak mi bylo doporučeno. Svlékla jsem si teplákovou soupravu, dala si horkou sprchu, důkladně si umyla vlasy a pak jsem se oblékla. Vzala jsem si něco málo k jídlu a pátrala přitom v novinách po různých zajímavostech. Opláchla jsem misku a lžici a sebrala malou tašku s odpadky, kterou jsem odnesla do popelnice u vrátek. Když už jsem vyčerpala všechny možnosti, jak oddálit nevyhnutelné, vzala jsem kabelku, blok a klíčky od auta a zamířila k brance. Rozbolel mě z toho žaludek.

Kancelář pojišťovny se příliš nezměnila, ačkoli jsem si poprvé všimla, že je tak nějak celkově omšelá. Podlahu pokrýval kvalitní syntetický celoplošný koberec, který byl vybrán pro svoji „odolnost vůči opotřebení“, což jinými slovy znamená, že se v jeho strakatém vzorku ztratí všechny fleky. Prostor byl zaplněný změtí „jednacích stanovišť“, desítek vzájemně propojených kabin pro zkoušející a pojišťovací agenty. Obvod lemovaly prosklené kanceláře vedoucích pracovníků společnosti. Stěny potřebovaly vymalovat a okenní rámy znovu natřít. Vera na mě mrkla od svého stolu, když jsem procházela kolem. Ze svého úhlu jsem byla jediná, kdo mohl vidět, jak se pitvoří, šilhá a plazí špičku jazyka v legračně znechucené grimase.

Sešli jsme se v Titově kanceláři. Neviděla jsem ho od té chvíle, kdy jsme se ve zlém rozešli. Netušila jsem, co od něj mám čekat, a nevěděla jsem, jak se k němu chovat. Sám vše zjednodušil tím, že mě mile přivítal, jako kdyby to bylo naše první setkání a nikdy předtím jsme si neřekli křivého slova. Bylo to opravdu brilantní gesto, protože mě tím zbavil nutnosti se hájit nebo omlouvat a sám se vyhnul připomínkám našeho dřívějšího vztahu. Po první minutě jsem se cítila zcela oprostěná od minulosti. Uvědomila jsem si, že ten muž nade mnou v tuhle chvíli nemá žádnou moc. Dluhy na obou stranách byly splaceny a oba jsme získali přesně to, o co nám šlo. On odstranil z výplatní listiny to, co považoval za „balast“, a já jsem se znovu

zařídila v prostředí, které mi vyhovovalo lépe.

Mac Voorhies a Gordon Titus tvořili dokonalý protiklad. Makův hnědý oblek byl zmačkaný jako spadlý list a jeho zuby a čupřina chomáčovitých vlasů zažloutlé od nikotinu. Gordon Titus měl na sobě ledově modrou smokingovou košili s vyhrnutými rukávy. Odstín šedých kalhot s pečlivě nažehlenými puky tajuplně ladil s jeho předčasně šedivými vlasy. Kravata zdůrazňovala jeho úřední vystupování, které bylo stručné a věcné. Dokonce ani Mac si nedovolil v jeho přítomnosti zapálit.

Titus se posadil ke svému stolu a otevřel šanon. Nejdřív připomněl základní informace o Wendellovi a Daně Jaffeových. Pečlivě odražené odstavce měl seřazené pod sebou, papír propíchaný hrotem pera. Mluvil, aniž se na mě podíval, a jeho tvář byla bezvýrazná jako obličej figuríny. „Mac mě informoval o vývoji toho případu, takže se nemusíme k ničemu vracet. Jaký je současný stav?“

Vytáhla jsem svůj blok, otočila na čistou stránku a začala vykládat vše, co jsem věděla o Danině momentální situaci. Vyličila jsem mu maximum podrobností a zbytek jsem shrnula. „Část pojistky nejspíš použila na zaplacení Michaelova domu a další balík peněz padl na zálohu pro Brianova advokáta.“

Titus si psal poznámky. „Mluvila jste o naší situaci s firemními právníky?“

„Proč?“ skočil mu do řeči Mac. „Co když Wendell předstíral smrt? Jakého zločinu se dopustil? Copak je to nezákonné... jak se tomu říká, předstírání sebevraždy?“ Luskal prsty ve snaze rozpomenout se.

„Fingovaná sebevražda‘ je termín, který jsem slyšela,“ pomohla jsem mu.

„Přesně tak. Fingovaná sebevražda. Copak je to protizákonné zfalšovat svoji vlastní smrt?“ zeptal se.

„Je, pokud to uděláš s úmyslem podvést pojišťovací společnost,“ odpověděl Titus kousavě.

Makův výraz byl netrpělivý. „Ale kde máš ten podvod? Jakej podvod? V tuhle chvíli nevíme, že by dostal jedinej cent.“

Titus se podíval na Maka. „Máš naprostou pravdu. Přesněji řečeno

si ani nejsme jisti, jestli je to skutečně Jaffe, kým se tady zabýváme.“ A pak na mě. „Chci konkrétní důkazy, doklad totožnosti, otisky prstů, sakra cokoli.“

„Dělám, co můžu,“ hájila jsem se nejistě. Napsala jsem si na prázdný list poznámku, abych vypadala přičinlivě. Poznámka zněla: „Najít Wendella“. Jako kdyby mi až dosud nebylo jasné, co mám vlastně dělat. „A mezitím co? Půjdete po paní Jaffeové?“

Mac dal znovu průchod svému vzteku. Nechápala jsem, co ho tak rozčiluje. „A co sakra udělala? Nedopustila se žádnýho zločinu, pokud víme. Jak může být odpovědná za to, že utratila peníze, o nichž byla přesvědčená, že jí po právu náleží?“

„A z čeho usuzuješ, že v tom nejela od začátku? Ti dva se mohli domluvit,“ namítl Titus.

„To se mi nezdá,“ poznamenala jsem klidně. „Posledních pět let byla ta žena úplně na dně, zadlužená až po uši. A Wendell se mezitím válí u bazénu v Mexiku s nějakou kočkou. Tak co je to za dohodu? A i kdyby ty peníze dostala, tak je z ní stejně vytřískají vymahači dluhů.“

„To tvrdí ona,“ namítl Titus. „Kromě toho ani nevíme, jak vztah Jaffeových vypadal. Možná, že jejich manželství bylo v troskách a on jí tímhle způsobem zajistil výživné.“

„Nějaké výživné,“ upřesnila jsem.

Titus mě doslova převálcoval. „Jak jste sama před chvílí zdůraznila, tak nejspíš koupila jednomu klukovi dům a druhému zaplatila špičkového právníka, aby ho vysekal z průšvihů. Takže teď jde jen o to, abychom si promluvili s Wendellem Jaffem.“

„Jak ho tedy hodláte najít?“ Ta otázka přišla nečekaně, ale Titův tón byl spíš zvědavý než naléhavý.

„Řekla bych, že Brian poslouží jako perfektní návnada, a jestli Wendell bude natolik paranoidní, že za ním nepůjde do vězení, tak vždycky může zkontaktovat Danu. Nebo Michaela, svého staršího syna, který má dítě, které Wendell nikdy neviděl. Jedna z možností je i jeho bývalý společník Carl.“ Neznělo to moc přesvědčivě, ale co jsem měla dělat? Prostě jsem to musela zahrát.

Mac se nervózně zavrtěl. „Těžko je můžeš nechat všechny

čtyřicet hodin denně hlídat. I kdybychom si vzali na pomoc další policajty, stálo by to tisíce dolarů a co z toho?“

„Máš naprostou pravdu,“ řekla jsem. „Co tedy navrhuješ?“

Mac si založil ruce a znovu obrátil pozornost k Titovi. „Ať už uděláme cokoli, rozhodně bychom sebou měli hodit,“ řekl. „Moje žena by dokázala půl milionu babek roztočit za týden.“

Titus se zvedl a sklapl šanon. „Zavolám firemnímu právníkovi a zjistím, jestli nám může sehnat dočasný soudní příkaz k zablokování účtů, abychom paní Jaffeové zabránili v čerpání dalších peněz.“

„To bude mít radost,“ poznamenala jsem.

„Chceš, aby Kinsey mezitím udělala něco konkrétního, Gordone?“ zeptal se Mac.

Titus se na mě chladně usmál. „Jsem si jistý, že už něco vymyslí.“ Podíval se na hodinky, čímž nám naznačil, že jsme propuštěni.

Mac šel do své kanceláře ob jedny dveře vedle. Veru jsem nikde neviděla. Prohodila jsem pár slov s Darcy Pascoeovou, recepční Kalifornské pojišťovny, a pak jsem se vrátila do Lonnieho kanceláře, kde jsem vyřídila pár drobností. Poslechla jsem si vzkazy, otevřela poštu, chvíli jsem se točila na své židli a doufala, že dostanu nějaký nápad, co podniknout dál. Žádná spásná myšlenka však nepřicházela, tak jsem zkusila to jediné, co mě napadlo.

Zavolala jsem poručíku Whitesideovi na policejní oddělení a požádala ho o telefonní číslo na poručíka Harrise Browna, který měl ten případ na starosti po Wendellově zmizení. Jonah Robb mi sice říkal, že Brown už odešel do důchodu, ale přesto mohl mít nějakou informaci. „Myslíte, že by byl ochoten si se mnou promluvit?“ zeptala jsem se.

„To netuším, ale víte co? Jeho číslo není v seznamu a já bych ho nerad někomu dával bez jeho souhlasu. Takže až budu mít chvíli, tak mu zavolám a řeknu mu, ať se vám ozve, jestli bude mít zájem.“

„Skvělé. To by bylo bezvadné. Byla bych vám moc vděčná.“

Zavěsila jsem a udělala si poznámku. Když se mi neozve do dvou dnů, zkusím to znovu. Nebyla jsem si jistá, jestli mi v něčem pomůže, ale člověk nikdy neví. Těmhle starým poldům někdy udělá radost, když si můžou zavzpomínat. Možná, že by mi poradil nějaká

místa, kde by se Wendell mohl schovávat. Ale co teď? Šla jsem ke xeroxu a udělala si několik desítek kopií letáku s Wendellovým portrétem. Do okénka ve spodní části stránky jsem vepsala svoje jméno a telefonní číslo s poznámkou, že sháním informaci o místě jeho pobytu.

Natankovala jsem a vyrazila směrem na Perdido. Projela jsem kolem Danina domu, na křižovatce jsem se otočila do protisměru a zaparkovala na druhé straně ulice. Vystoupila jsem a začala obcházet jednotlivé domy v sousedství. Tam, kde nebyl nikdo doma, jsem leták zastrčila za dveře. Na Danině straně ulice byla spousta lidí očividně ještě v práci, protože v domech se nesvítilo a na příjezdových cestách nestála žádná auta. Pokud jsem někoho zastihla doma, měl náš rozhovor vždy podobně nudný průběh. „Dobrý den,“ řekla jsem vždy a rychle jsem vysvětlila, oč mi jde, aby si mě nespletli s podomním obchodníkem. „Chtěla jsem vás požádat o pomoc. Jsem soukromý vyšetřovatel a hledám muže, který by se tu někde mohl vyskytovat. Neviděl jste ho náhodou v poslední době?“ Ukázala jsem Wendellův portrét a bez větších nadějí čekala, než si ho dotyčný prohlédne.

Vesměs jen kroutili hlavou. „Ne, myslím, že ne. Ne, paní. A co ten člověk udělal? Neříkejte mi, že je nebezpečný.“

„Má být vyslýchán v souvislosti s vyšetřováním podvodu.“

„Jakže?“

Zvýšila jsem hlas. „Vzpomínáte si na dva projektanty realitní firmy před pár lety? Měli společnost zvanou CSL Investments a dávali dohromady organizace –“

„Ježíši, ano. Jistěže si vzpomínám. Jeden z těch chlapů se zabil a druhý šel do vězení.“

A tak to šlo pořád dál a nikde jsem se nedopátrala ničeho nového.

Až na protější straně ulice, asi šest vchodů od Danina domu, se na mě trochu usmálo štěstí. Dům vypadal úplně stejně jako její, stejný typ, stejná fasáda, tmavě šedý s bílými okenními rámy. Muži, který mi otevřel, bylo něco přes šedesát, měl na sobě kraťasy, flanelovou košili, tmavé ponožky a lakýrky, které k tomu působily jako pěst na oko. Měl modré oči, vlasy celé rozježené a brýle na čtení s

ušmudlanými skly mu seděly v pŕlce nosu. Tváře a bradu mu pokrývalo bílé strniště, které svědčilo o tom, že se nejspíš odmítá holit častěji než dvakrát týdně. V ramenou byl úzký a v jeho shrbeném postoji se zvláštním způsobem spojovala elegance s podřízeností. Možná, že ty boty s tvrdou podrážkou byly pozůstatkem z jeho někdejšího zaměstnání. Tipovala bych ho na obchodního zástupce nebo makléře, prostě někoho, kdo tráví většinu života v obleku s vestou.

„Co pro vás můžu udělat?“ Bylo vidět, že se ptá spíš ze slušnosti než proto, že by mi chtěl skutečně pomoci.

„Říkala jsem si, jestli byste mi nemohl pomoci. Znáte paní Jaffeovou odnaproti?“

„Tu, co její kluk měl ten malér. Tu rodinu známe,“ řekl opatrně. „Co zas udělal? Nebo spíš, co *neudělal*, je možná lepší otázka.“

„Vlastně se jedná o jeho otce.“

Chvíli bylo ticho. „Myslel jsem, že je po smrti.“

„To si až donedávna mysleli všichni. Teď máme důvod se domnívat, že je naživu a že se možná vrací do Kalifornie. Tady je jeho současná podobizna a moje číslo do práce. Byla bych vám vděčná, kdybyste mi zavolał, pokud ho tady uvidíte.“ Podala jsem mu leták.

„No to mě podržte. S těma je pořád něco.“ Sledovala jsem, jak přeskakuje pohledem z obrázku na Danin dům a zpátky na mě. „Asi mi do toho nic není, ale co máte společného s Jaffeovými? Jste jejich příbuzná?“

„Jsem soukromý vyšetřovatel a pracuju pro společnost, která s Wendellem Jaffem uzavřela životní pojistku.“

„Skutečně?“ zeptal se a zvedl hlavu. „Nechcete jít na chvíli dál? To si rád poslechnu.“

10

Na vteřinu jsem zaváhala, což ho přimělo k úsměvu.

„Nebojte, já nekoušu. Manželka je doma, pleje na zahradě. Oba pracujeme buď doma, nebo venku, takže jestli pana Jaffea někdo uvidí, tak to budeme nejspíš my. Jakže se jmenujete?“ Kývnutím mi naznačil, abych šla dál.

Překročila jsem práh. „Kinsey Millhonová. Promiňte. Zapomněla jsem se představit. Dole na tom letáku, to je moje jméno.“ Podala jsem mu ruku a on ji stiskl.

„To nic. Jerry Irwin, těší mě. Moje žena se jmenuje Lena. Viděla vás, jak klepete na dveře přes ulici. Pojd'te, vzadu mám pracovnu. Přinese nám kávu, jestli budete chtít.“

„Pro mě ne, děkuji.“

„Tohle si ráda poslechne,“ řekl. „Leno? Hej, Leno!“

Vešli jsme do pracovny, malé místnosti obložené světlou dýhou imitující sukovité borové dřevo. Většinu prostoru zabíral stůl ve tvaru L a na zdech visely od země až ke stropu kovové police.

„Vydržte chvílku, já se po ní podívám. Posad'te se,“ vybídl mě a odešel chodbou k zadním dveřím.

Sedla jsem si na kovovou skládací židli a rozhlédla se po místnosti, abych získala představu, co je vlastně Irwin zač. Počítač, monitor a klávesnice. Spousta úhledně srovnaných disket. Otevřené krabičky plné nějakých barevných ilustrací oddělených archy lepenky. Nízkou kovovou knihovnu napravo od stolu zaplňovaly tlusté svazky knih, jejichž názvy jsem nemohla přečíst. Předklonila jsem se a přimhouřila oči. *Burkeho všeobecná heraldika, Rietstapova*

Všeobecná heraldická kniha, Nový slovník amerických příjmení, Slovník příjmení, Heraldický slovník. Slyšela jsem, jak volá do zahrady, a po chvíli ke mně dolehl zvuk rozhovoru a kroky směřující k pracovně. Opřela jsem se a snažila se budít dojem ženy, pro niž je zvědavost cizí pojem. Vstala jsem, jakmile přišli do místnosti, ale paní Irwinová mi naznačila, abych zůstala sedět. Její manžel hodil leták na stůl a posadil se na svoji židli.

Lena Irwinová byla drobná, na svoji výšku však trochu baculatá. Byla oblečená do pracovních kalhot a lehké modré košile s vyhrnutými rukávy. Šedivé vlasy měla vyčesané nahoru a připnuté sponkami; z početných hřebínků a vlásenek jí však vyklouzlo pár pramínků zvlhlých od potu. Z množství pih na širokých lícních kostech se dalo usuzovat, že byla dříve nejspíš zrzavá. Dioptrické sluneční brýle měla posazené ve vlasech jako členku. Za nehty měla hlínu, takže to vypadalo, jako kdyby si udělala francouzskou manikúru černým lakem. Podala mi ruku, která byla trochu drsná od zaschlé země, a se zájmem si prohlížela moji tvář. „Já jsem Lena. Těší mě.“

„Nezlobte se, že jsem vás vyrušila od pletí,“ řekla jsem omluvně.

Nedbale mávla rukou. „Zahrada nikam neuteče. Jsem ráda, že si můžu dát chvíli pauzu. To slunce je vražedné. Jerry mi říkal o té záležitosti s Jaffeovými.“

„S Wendellem Jaffem konkrétně. Zнала jste ho?“

„Věděli jsme o něm,“ přikývla.

Jerry promluvil. „S ní jsme občas prohodili pár slov, i když si snažíme držet spíš odstup. Perdido je malé město, ale i tak jsme se divili, že se sem přestěhovala. Dřív bydlela na hezčím místě. Nic luxusního, ale rozhodně daleko lepší než tohle.“

„Pochopitelně jsme si vždycky mysleli, že je vdova.“

„To ona taky,“ řekla jsem a v kostce jsem vysvětlila údajnou změnu v rodinném stavu Dany Jaffeové. „Ukazoval vám Jerry ten obrázek?“

„Ano, ale ještě jsem si ho nestačila prohlédnout.“

Jerry narovnal leták na svém stole a opřel si ho o diář. „Četli jsme o Brianovi v novinách. Hrůza, co ten chlapec provedl. Věčně je u

nich policie.“

Lena změnila téma. „Dáte si kávu nebo trochu limonády? To vás nezdrží.“

„Raději ne,“ odmítla jsem. „Musím toho ještě spoustu obejít. Chci, aby ty letáky byly mezi lidmi pro případ, že by se Wendell ukázal.“

„Dobře. My budeme určitě dávat pozor. Kousek odsud je dálnice, takže tudy jezdí spousta aut, zvláště ve špičce, kdy lidi hledají zkratku. Nájezd na jižní směr je jen o blok dál. Kousek odsud je malá nákupní třída, takže tu chodí i hodně lidí pěšky.“

„Já dělám účetnictví nahoře v kanceláři, takže několik hodin denně sedím u okna,“ dodala Lena a čistila si přitom kůžičku u nehtů. „Moc nám toho neuteče, jak jste si asi všimla. Jsem ráda, že jsem vás poznala. Už se budu muset zvednout. Měla bych to jít dozadu dodělat, abych dneska ještě něco stihla.“

„Já už taky půjdu. Kdybyste mi pomohli, byla bych vám moc vděčná.“

Vyprovodila mě ke schodům s kopií letáku a mojí vizitkou v ruce. „Nezlobte se, že se ptám, ale vaše křestní jméno mi připadá dost neobvyklé. Znáte jeho původ?“

„Kinsey bylo jméno mé matky za svobodna. Myslím, že ho nechtěla ztratit, tak ho předala mně.“

„Ptám se proto, že Jerry se tímhle zabývá. Věnuje se tomu od té doby, co odešel do předčasného důchodu. Zkoumá jména a rodinné erby.“

„Víc toho nevím. To jméno je myslím anglické.“

„A co vaši rodiče? Žijí tady v Perdidu?“

„Oba zahynuli před lety při autonehodě. Žili v Santa Tereze, ale zemřeli, když mi bylo pět.“

Sundala si brýle z vlasů a dlouze se na mě podívala skrz bifokální čočky. „Nebyla náhodou vaše maminka příbuzná s rodinou Burtona Kinseyho tady z Lompoku?“

„Pokud vím, tak ne. Nevzpomínám si, že by se o tomhle jménu někdo zmiňoval.“

Zkoumala můj obličej. „Protože vy jste hrozně podobná jedné mé

známé, která se za svobodna jmenovala Kinseyová. Taky má dceru tak ve vašem věku. Kolik je vám, třicet dva?“

„Třicet čtyři,“ odpověděla jsem, „ale já nemám žádnou rodinu. Jediná moje blízká příbuzná byla matčina sestra a ta umřela před deseti lety.“

„Hm, tak to bude asi jiná rodina. Jen jsem se chtěla zeptat. Měla byste říct Jerrymu, ať se podívá do svých souborů. Má v počítači přes šest tisíc jmen. Mohl by prozkoumat rodinný znak a udělat vám kopii.“

„Možná příště, až budu mít cestu sem. Zní to zajímavě.“ Představila jsem si erb rodiny Kinseyových vyvedený na královském praporu. Mohla bych ho vyvěsit vedle brnění v předpokoji velkého sálu. Myslím, že by to byla dokonalá tečka pro zvláštní příležitosti, kdy se člověk snaží udělat dojem.

„Řeknu Jerrymu, aby to prozkoumal,“ rozhodla se. „To není genealogie... on nezjišťuje rodokmeny. On vám vyhledá informace o původu vašeho příjmení.“

„Jen ať se s tím moc neobtěžuje.“

„To není obtěžování. Jeho to baví. Každou neděli odpoledne pořádáme v Santa Tereze uměleckou výstavu. Můžete se na nás přijít podívat. Máme malý stánek vedle přístaviště.“

„To bych mohla. A díky za váš čas.“

„Rádi pomůžeme. Budeme dávat pozor.“

„Perfektní. A rozhodně mi zavolejte, jestli uvidíte něco podezřelého.“

„Určitě se ozveme.“

Rychle jsem jí zamávala a sešla po schodech z verandy. Slyšela jsem, jak se za mnou zavřely dveře.

Ještě než jsem roznesla letáky po celém bloku, zastavila u Danina domu jasně červená dodávka místní stěhovací firmy. Uviděla jsem dva statné chlapy, jak snášejí po schodech matraci z postele. Dveře byly zajištěné, aby se nezavřely, a muži se snažili vytočit matraci na schodišti. Michael jim pomáhal, zřejmě proto, aby se stěhování urychlilo a tolik se neprodražilo. Nějaká mladá žena, nejspíš jeho manželka Juliet, čas od času vyšla před dům s dítětem na ruce.

Postávala na trávníku v bílých kraťasech, pohupovala dítě a sledovala, jak stěhováci pracují. Dveře do garáže byly otevřené, na jedné straně stál zaparkovaný žlutý volkswagen kabriolet, na zadním sedadle nahromaděné nejružnější věci, které člověk nechce svěřovat stěhovací firmě. Dana si nejspíš zařizovala něco ve městě, protože její auto nebylo nikde v dohledu.

Odemkla jsem svůj vůz, vklouzla na sedadlo řidiče a začala si přerovnávat svoje papíry. Všichni byli příliš zaměstnaní nakládáním nábytku, než aby mi věnovali pozornost. Během hodiny byly všechny věci, které si mladí manželé odváželi, naskládány v dodávce. Michael a Juliet s dítětem nasedli do volkswagenu a vycouvali z příjezdové cesty. Když se dodávka odlepila od chodníku, zařadil se Michael za ni. Chvilíčku jsem počkala a vyrazila za nimi a stále si udržovala určitý odstup. Michael musel znát nějakou zkratku, protože se mi brzy ztratil. Dodávka byla naštěstí na široké silnici dobře vidět. Jeli jsme na sever po dálnici číslo 101 a minuli dva sjezdy. Na třetím exitu zahnula dodávka doprava, pak doleva na Calistoga Street a pokračovala do části Perdida známé jako Boulevards. Nakonec zpomalila a zajela ke kraji přesně ve chvíli, kdy se v protisměru objevil volkswagen.

Dům, do něhož se stěhovali, vypadal jako z dvacátých let: růžovoběžová štuková omítka, malinká veranda a různorodě osázená předzahrádka. Okenní rámy byly natřeny tmavším odstínem růžové a ozdobené tenounkou azurovou linkou. V několika takových domech jsem už byla. Vnitřek nemohl mít o moc víc než sto metrů čtverečních: dvě ložnice, jednu koupelnu, obývací pokoj, kuchyni a vzadu malou komoru. Po pravé straně domu vedla příjezdová cesta z popraskaného betonu. Vzadu byla vidět garáž pro dvě auta a nad ní jakási přístavba, která vypadala jako garsoniéra.

Stěhováci začali vykládat nábytek. Pokud si všimli mé neustálé přítomnosti, nedávali to znát. Zapsala jsem si číslo domu a jméno ulice, nastartovala a vyrazila znovu k Daně. Neměla jsem žádný závažný důvod s ní mluvit, ale potřebovala jsem její spolupráci a doufala jsem, že se mi podaří navázat s ní nějaký vztah. Zastihla jsem ji zrovna ve chvíli, kdy zajížděla na příjezdovou cestu.

Zaparkovala v garáži, posbírala pár balíčků a otevřela dveře od auta. Všimla jsem si, že v momentě, kdy mě spatřila, jí zčervenaly tváře. Zabouchla dveře, vyšla z garáže a vyrazila přes trávník směrem ke mně. Byla oblečená do těsných džínů, starého trička a tenisek a místo čelenky měla ve vlasech uvázanou modrobílou bavlněnou šálu. V rozrušení šustila papírovými taškami, které nesla v rukou. „Co tady zase děláte? Tohle považuju za obtěžování.“

„To není obtěžování,“ odpověděla jsem. „Snažíme se vypátrat Wendella a vy jste logický výchozí bod.“

Snížila hlas a v očích se jí blýskalo vzteky a odhodláním. „Zavolám vám, jestli ho uvidím. A jestli mi nedáte pokoj, oznámím to svému právníkovi.“

„Dano, já nejsem váš nepřítel. Jen se snažím dělat svoji práci. Proč mi nepomůžete? Jednou to budete muset řešit. Řekněte Michaelovi, co se děje. Řekněte to i Brianovi. Jinak se do toho budu muset vložit a říct jim to sama. Potřebuju, abyste mi s tím pomohla.“

Nos jí najednou zčervenal a ústa se jí zkřivila vzteky. Do očí jí vstoupily slzy a rty tiskla k sobě, potlačující zuřivost. „Neříkejte mi, co mám dělat. Tohle zvládnou sama.“

„Podívejte, můžeme si o tom promluvit vevnitř?“

Viděla jsem, jak přejela pohledem domy na protější straně ulice. Beze slova se otočila, vyrazila ke dveřím a cestou vytáhla z tašky klíče. Vešla jsem za ní dovnitř a zavřela za námi dveře.

„Mám práci,“ řekla suše. Odložila balíčky a kabelku na dolní schod a šla nahoru do patra. Sledovala jsem ji, než zmizela z dohledu, a nevěděla, co mám dělat. Neřekla mi, že za ní nemám chodit. Vzala jsem schody po dvou a na odpočívadle jsem se zastavila a rozhlédla se. Uviděla jsem prázdný pokoj, který Michael a jeho žena nejspíš právě uvolnili. Před dveřmi stál vysavač se zataženou šňůrou a připevněným nástavcem. Dana ho tam nejspíš záměrně postavila v naději, že někdo po vyklizení nábytku místnost vyluxuje. Nikdo se však očividně nedovtípil. Stála uprostřed ložnice, rozhlížela se kolem sebe a přemýšlela (alespoň mi to tak připadalo), kde začít s úklidem. Vešla jsem do dveří a opřela se o futro ve snaze neporušit křehké příměří, které mezi námi panovalo. Podívala se na

mě bez jakýchkoli známek předchozího nepřátelství. „Máte děti?“ zajímala se.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Takhle to vypadá, když vám odejdou,“ poznamenala.

Místnost byla pustá a prázdná. V místě, kde stálo dvojlůžko, se rýsoval čtverec čistého koberce. Na zemi leželo pár zapomenutých ramínek na šaty a koš byl nacpaný odpadky posbíranými na poslední chvíli. Chuchvalce nahromaděných vlasů a chlupů lemovaly celoplošný koberec. O zeď stálo opřené koště a lopatka. Na parapetu ležel popelník s hromadou starých nedopalků, na níž byla posazená zmuchlaná krabička od lehkých marlborek. Obrázky i záclony byly sundané. Na stěnách jsem viděla stopy po izolepě, z čehož jsem usoudila, že mladí manželé byli ještě v té fázi zařizování pokoje, kdy se plakáty s krajinami nebo rockovými hvězdami připevňují na zeď lepenkou. Okenní tabulky pokrýval šedý film od cigaretového kouře a zdálo se, že nebyly umyté od té doby, co se sem „děti“ nastěhovaly. Dokonce ani z dálky nepůsobila Juliet jako typ, který by drhnul podlahu na kolenou. To byla maminčina práce a já jsem tušila, že se do ní Dana s vervou pustí, jakmile ji konečně nechám na pokoji.

„Mohla bych si odskočit?“ zeptala jsem se.

„Prosím.“ Popadla koště a začala ze zdí v rozích místnosti stírat prach. Zatímco likvidovala pozůstatky Michaelovy přítomnosti, odebrala jsem se do koupelny. Předložku i ručníky si odvezli. Dvířka lékárníčky byla otevřená a kromě lepkavého kolečka od lahvičky se sirupem proti kašli v dolní přihrádce v ní nebylo nic. Skleněné poličky ve skřínce pokrýval prach. Bez tlumivého účinku sprchového závěsu se zvuk v místnosti podivně rozléhal. Použila jsem poslední kousek toaletního papíru, a protože tam nebylo mýdlo ani ručník, opláchla jsem si ruce jen vodou a otřela je do džínů. Někdo dokonce vyšrouboval žárovku z osvětlení.

Vrátila jsem se do ložnice a přemýšlela, jestli bych neměla Daně pomoci. Nikde jsem však neviděla prachovku, houbu ani jiné prostředky na úklid. Dana svědomitě stírala prach, jako kdyby snad ta činnost působila blahodárně na duši.

„Jak se má Brian? Už jste ho viděla?“

„Volal mi včera večer, když ho registrovali. Byl za ním jeho právník, ale vážně nevím, o čem se bavili. Myslím, že při zatýkání vznikly nějaké problémy, takže ho dali na izolaci.“

„Vážně?“ Sledovala jsem, jak mete nečistoty z koberce. Koště přitom vydávalo tichý šustivý zvuk. „Jak se dostal do těch potíží, Dano? Co se mu stalo?“

Nejdřív se mi zdálo, že nechce odpovědět. Prach, který stírala ze zdí, vytvářel malé obláčky. Když očistila všechny stěny, odložila koště a sáhla pro cigaretu. Chvilku trvalo, než si zapálila, a moji otázku nechala mezitím viset ve vzduchu. Hořce se usmála. „Začalo to ulejváním ze školy. Když Wendell zemřel... vlastně zmizel... a ten skandál se dostal do novin, byl to Brian, kdo se vzbouřil. Každé ráno jsme sváděli tvrdou bitvu o to, jestli půjde do školy. Bylo mu dvanáct a ani za nic tam nechtěl chodit. Zkoušel všechno. Tvrdil, že ho bolí břicho nebo hlava. Měl záchvaty vzteku. Brečel. *Prosil*, aby mohl zůstat doma, a co jsem já měla dělat? Říkal: ‚Mami, všechny děti vědí, co táta udělal. Všichni ho nenávidí a nenávidí i mě.‘ Pořád jsem se mu snažila vysvětlit, že to, co jeho táta udělal, nemá s ním vůbec nic společného, že za to není nijak odpovědný, ale nedal se přesvědčit. Nikdy tomu neuvěřil. A upřímně řečeno, děti ho nejspíš šikanovaly. Brzy se začal příšerně rvát, nechodil na hodiny, ulejšoval se ze školy. Pak přišel vandalismus, drobné krádeže. Byl to zlý sen.“ Oklepla cigaretu o vrchovatý popelník a váleček popela zapadl do škvíry mezi nedopalky.

„A co Michael?“

„To byl pravý opak. Někdy si říkám, že Michael využíval školu jako způsob, jak uniknout před realitou. Tam, kde Brian reagoval přecitlivěle, se Michael choval chladně. Mluvili jsme s pedagogickými poradci, s učiteli. Už ani nevím, s kolika sociálními pracovníky jsme se radili. Každý doporučoval něco jiného, ale nebylo to nic platné. Neměla jsem peníze na to, abych pro nás sehnala nějakou skutečnou pomoc. Brian byl tak *bystrý* a zdál se tak schopný. Úplně mě to zničilo. Wendell byl samozřejmě v mnoha směrech stejný. Přesto jsem nechtěla, aby si kluci mysleli, že se zabil. To by neudělal. Měli jsme dobré manželství a on je zbožňoval.

Byl hodně vázaný na rodinu. Můžete se zeptat kohokoli. Byla jsem přesvědčená, že by nikdy úmyslně neudělal nic, co by nám ublížilo. Vždycky jsem věřila, že to byl Carl Eckert, kdo šachoval s penězi. Možná, že to Wendell nemohl unést. Neříkám, že neměl svoje slabosti. Nebyl dokonalý, ale snažil se.“

Nechala jsem ji při tom, protože se mi nechtělo zpochybňovat její verzi událostí. Sledovala jsem její nejistý pokus uvést rodinnou historii na pravou míru. O mrtvých se vždy mluví snáz. Můžete jim přiřknout jakékoli chování nebo pohnutky bez obav, že to popřou.

„Zdá se, že vaši kluci jsou rozdílní ve více směrech,“ řekla jsem.

„Hm, to ano. Michael je rozhodně vyrovnanější, částečně proto, že je starší a má potřebu chránit druhé. Vždycky byl velice zodpovědné dítě, díky bohu. On byl jediný, na koho jsem se mohla spolehnout po Wendellově... po tom, co se stalo Wendellovi. Zvlášť když Brian takhle vyváděl. Jestli má Michael nějakou chybu, tak je to to, že je příliš vážný. Vždycky se snaží jednat správně. Juliet je toho důkazem. Nemusel si ji brát.“

Nic jsem na to neříkala, protože jsem si uvědomila, že mi sděluje důvěrné informace o jejich rodinné situaci. Nejspíš předpokládala, že už o tom něco vím. Juliet byla zřejmě těhotná, když si ji Michael bral. Bez rozmýšlení pokračovala a zdálo se, že mluví nejen ke mně, ale i k sobě.

„Pánbůh ví, že na něj nenaléhala. Chtěla to dítě a potřebovala finanční pomoc, ale netrvala na tom, aby svůj vztah zlegalizovali. To byl Michaelův nápad. Nejsem si jistá, jestli zrovna dobrý, ale vycházejí spolu v pohodě.“

„Bylo to pro vás těžké mít je tady?“

Pokřčila rameny. „Většinou jsem byla spokojená. Juliet mi jde občas na nervy, hlavně proto, že je tak zatraceně neochotná spolupracovat. Vše musí dělat po svém. Je expert na všechno. V osmnácti, samozřejmě. Ví, že to pramení z její vlastní nejistoty, ale stejně to člověka rozčiluje. Nesnese moji pomoc a za žádnou cenu si nenechá poradit. Nemá ani páru o tom, co je to být matkou. Chci říct, že malého zbožňuje, ale zachází s ním jako s hračkou. Měla byste ji vidět, když ho koupe. Zbláznila byste se strachy. Nechá ho ležet na

přebalovacím pultě a odejde pro plenky. Je zázrak, že ještě nespadl.“

„A co Brian? Bydlí tady taky?“

„Měli s Michaelem svůj byt až do toho posledního incidentu. Když byl Brian odsouzen a šel do vězení, nemohl si už Michael dovolit ten byt platit. Nevydělával moc a do toho měl ještě Juliet, prostě by to neutáhl. Trvala na tom, že hned po svatbě zůstane doma.“

Všimla jsem si, jak důsledně používá eufemismy. Nemluvila o neplánovaném těhotenství, svatbě narychlo a následných finančních potížích. Nepadla ani zmínka o útěku z vězení či zběsilé přestřelce. Byly to události a příhody, nevysvětlitelné náhody, za něž ani jeden z hochů nebyl zodpovědný.

Nejspíš vytušila mé myšlenkové pochody a rychle změnila téma. Vyšla do chodby, popadla vysavač a táhla ho za sebou na rozvrzaných kolečkách. Našla nejbližší zásuvku a vytáhla dostatečný kus šňůry, aby ho mohla zapojit. „Možná je to moje chyba, to, co se stalo Brianovi. Bůh ví, že to, že jsem zůstala na děti sama, byla ta nejtěžší věc, se kterou jsem se kdy musela vypořádat. A když jste k tomu všemu ještě na mizině, tak se to prostě *nedá* zvládnout. Brian měl dostat to nejlepší. Místo toho nedostal nic, co se týče odborné pomoci. Jeho problémy se násobily, jenže za to ho těžko může někdo vinit.“

„Promluvíte si s nimi? Nechci se do toho plést, ale budu si muset s Brianem promluvit.“

„Proč? K čemu? Jestli se Wendell ukáže, tak to s *ním* nemá nic společného.“

„Možná ano, možná ne. O té přestřelce v Mexicali se psalo všude. Vím, že Wendell ve Viento Negro četl noviny. Bylo by logické, kdyby se sem vrátil.“

„Ale nevíte to určitě.“

„To ne, ale předpokládám, že to tak je. Nemyslíte, že by měl Brian vědět, co se děje? Přece nechcete, aby provedl nějakou hloupost.“

Zdálo se, že to pochopila. Viděla jsem, jak zvažuje všechny možnosti. Sundala z vysavače hubici na čalounění, nasadila místo ní

nástavec na koberce a trochu si prodloužila výsuvnou tyč. „A vlastně proč ne? Horší už to být stejně nemůže. Chudák kluk.“

Pomyslela jsem si, že by nebylo zrovna rozumné zmiňovat se o tom, že ho považují spíš za návnadu nastraženou v pasti.

V kanceláři v přízemí zazvonil telefon. Dana mi začala líčit Brianovy patálie, ale já jsem se přistihla, že poslouchám její hlas na záznamníku, který k nám doléhal zezdola. Po pípnutí následoval vzkaz, jedna z jejích zákaznic se svojí stížností. „Ahoj Dano. Tady Ruth. Poslyš, Bethany má trochu potíže s tím pohoštěním. Už dvakrát jsme prosili tu paní, cos nám doporučila, aby nám poslala rozpis cen na osobu za jídlo a pití, ale ona se neozývá. Myslely jsme, jestli bys jí nemohla zavolat a trochu ji popohnat. Budu tady ráno, tak se mi ozvi, jo? Díky. Pak to všechno probereme. Zatím ahoj.“

Přemýšlela jsem, jestli Dana těmhle mladým nevěštám někdy řekla, jaké problémy je čekají, jakmile jim dozní svatební pochod. Nuda, tloustnutí, bezohlednost, neshody kvůli sexu, výdaje, rodinné dovolené a hádky o to, kdo bude po bytě sbírat špinavé ponožky. Možná, že to je jen projev mého vrozeného cynismu, ale rozpisy cen na osobu za jídlo a pití mi ve srovnání s konflikty, které manželství přináší, připadaly naprosto triviální.

„...rád pomůže, je velkorysý, ochotný. Sympatický a zábavný. Má velmi vysoké IQ.“ Mluvila o Brianovi, tom údajném mladistvém zabijákovi. Snad jediné matka dokáže dítě, které nedávno uprchlo z vězení a se svými kumpány postřílelo ty, kdo mu stáli v cestě, charakterizovat jako „sympatické a zábavné“. Hleděla na mě s netrpělivostí. „Musím s tím pohnout, abych si tu mohla znova zařídit ložnici. Máte ještě nějaké otázky, než začnu luxovat?“

Žádná mě v tu chvíli nenapadala. „Zatím ne.“

Stiskla nohou spínač vysavače, který se rozezvučel pronikavým kvílením znemožňujícím další konverzaci. Když jsem vycházela z domovních dveří, slyšela jsem hučení motoru, jak jezdila sací trubicí po koberci.

11

Jela jsem do Perdidské okresní věznice a moje hodinky ukazovaly skoro poledne.

Správní budovu okresu Perdido z roku 1978 tvoří masa světlého betonu, v níž sídlí prokuratura, administrativní budova a okresní soud. Auto jsem nechala na jednom z parkovacích míst na obrovském asfaltovém prostranství obklopujícím komplex. Zamířila jsem k hlavnímu vchodu a prošla skleněnými dveřmi do haly, kde jsem zahnula doprava. Hlavní přijímací kancelář pro veřejnost se nacházela na konci krátké chodby. Na stejném podlaží bylo i osobní oddělení úřadu šerifa, archiv, vydávání řidičských průkazů a dispečink silničních hlídek, nic z toho mě však v tu chvíli nezajímalo.

Ohlásila jsem se u civilního úředníka, který mě poslal do kanceláře velitele dozorců. Zde jsem se představila a předložila svůj řidičský průkaz a licenci soukromého vyšetřovatele. Chvilku trvalo, než jiný úředník zvedl telefon a zjistil, jestli je správce věznice přítomen. V momentě, kdy jsem uslyšela jeho jméno, jsem věděla, že se na mě usmálo štěstí. S Tommym Ryckmanem jsem chodila na střední školu. Byl o dva roky výš, ale celkem intenzivně jsme si spolu užívali v době, kdy to ještě šlo bez toho, aby se člověk musel příliš bát smrti nebo nemoci. Nebyla jsem si jistá, jestli si mě bude pamatovat, ale zřejmě si vzpomínal. Seržant Ryckman vzkázal, že mě přijme, jakmile dostanu povolení k přístupu k tajným informacím. Poslali mě chodbou do jeho malé kanceláře po pravé straně.

Když jsem vešla dovnitř, zvedl se ze své otočné židle, vztyčil přede mnou svoji impozantní dvoumetrovou postavu a zešíroka se usmál. „Teda to je doba, co jsme se neviděli! Jak se ksakru máš?“

„Skvěle, Tommy. A ty?“

Potrásli jsme si rukama přes stůl a významným zamručením si připomněli společnou minulost. Bylo mu teď kolem pětatřiceti, měl hladce oholenou tvář a hladké hnědé vlasy s pěšinkou na straně, které už mírně řídly. Na čele se mu rýsovalo několik vrásek připomínajících tah vidličkou. Na nose měl brýle s kovovými obroučkami a jeho tvář budila dojem, že musí vonět po citrusové vodě po holení. Khaki uniformu úřadu šerifa měl naškrobenou a pečlivě vyžehlenou a jeho kalhoty vypadaly jako šité na míru. Měl dlouhé ruce, velké dlaně a samozřejmě snubní prstýnek.

Nabídl mi židli a sám se znovu posadil. I když seděl, měl postavu basketbalového hráče s koleny vyčnívajícími nad desku stolu. Jeho černé boty musely mít velikost snad 13. V jeho hlase byl stále znát slabý přízvuk oblasti Středozápadu, možná Wisconsinu, a já jsem si v té souvislosti vzpomněla, že na střední školu v Santa Tereze přišel někdy v polovině školního roku. Na jeho stole stála fotografie z ateliéru: domácky vyhlížející žena a tři malé děti, dva chlapci a holčička. Všechny měly hladké hnědé vlasy pečlivě sčesané mokřím hřebenem a brýle s čírymi umělohmotnými obroučkami. Dvě z nich byly ve věku, kdy dětem padají zuby.

„Jdeš asi kvůli Brianu Jaffeovi.“

„Víceméně,“ odpověděla jsem. „Ale ve skutečnosti mě spíš zajímá, kde se zdržuje jeho otec.“

„Rozumím. Poručík Whiteside mi říkal, co se děje.“

„Ty znáš ten případ? Já jsem o tom něco slyšela, ale bez větších podrobností.“

„Jeden můj dobrý kámoš na tom dělal s poručíkem Brownem, takže mě informoval. Tady o tom vědí skoro všichni. Spousta místních lidí se do CSL nechala zatáhnout. Většina z nich přišla o všechno. Někdy si říkám, že to byl podvod jak z učebnice. Můj kamarád byl mezitím přeložen, ale můžeš se obrátit na Harrise Browna, jestli ti nepomůžeme my.“

„Zkoušela jsem mu volat, ale řekli mi, že už šel do důchodu.“

„To jo, ale určitě ti rád pomůže, pokud bude moci. Ví ten kluk, že je jeho táta možná naživu?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Teď jsem mluvila s jeho matkou a ta mu to ještě neřekla. Pochopila jsem, že ho právě převezli zpátky do Perdida.“

„Přesně tak. Přes víkend jsme vyslali dva zástupce do Mexicali, kde kluka převzali. Převezli ho autem sem do hlavní věznice. Včera večer byl zaregistrován.“

„Je nějaká naděje, že bych s ním mohla mluvit?“

„Dneska asi ne. Teď mají vězni oběd a pak ho čeká lékařská prohlídka. Můžeš to zkusit zítra nebo pozítří, pokud nebude nic namítat.“

„Jak se mu podařilo utéct z Connaughtu?“

Ryckman se neklidně zavrtěl a uhnul očima. „O tom nemůžu mluvit,“ řekl rozhodně. „Najednou se to objeví v novinách a všichni budou mít návod. Řekněme jen, že vězni objevili malou mezeru v systému a využili ji. Už se to nebude opakovat, to ti můžu říct.“

„Budou ho soudit jako dospělého?“

Tommy Ryckman se protáhl, zvedl ruce nad hlavu a prokřupal si klouby na prstech. „To se budeš muset zeptat okresního státního zástupce, i když osobně bych to taky rád věděl. Ten kluk je nevyzpytatelný. Máme za to, že to byl on, kdo vymyslel ten plán útěku, jenže kdo mu to teď dokáže? Další dva kluci jsou mrtví a třetí je v kritickém stavu. Bude tvrdit, že je nevinná oběť. Já vím, jak to chodí. Tyhle děti na sebe nikdy nevezmou odpovědnost. Jeho matka mu už najala nějakého drahého právníka z Los Angeles.“

„A nejspíš na to použila peníze z životní pojistky jeho otce,“ dodala jsem. „Hrozně ráda bych viděla Wendella Jaffea, jak se tady někde nenápadně objeví. Nechce se mi věřit, že by to riskl, ale potvrdilo by to moji intuici.“

„No, myslím, že s tím budeš mít problémy. U takovéhohle případu, kdy je kolem toho spousta publicity, bude soudní síň nejspíš uzavřená a přísně střežená. Vždyť víš, jak to chodí. Brianův advokát přednese odvážné argumenty a bude požadovat, aby byl jeho klient

souzen soudem pro mladistvé. Bude se domáhat posudku sociálního kurátora. Bude chtít předložit další závažné důkazy. Ztropí kolem toho hrozný kravál, a než se to rozhodne, bude prohlašovat, že jeho klient má právo na ochranu mladistvých.“

„K záznamům o jeho trestné činnosti z doby nezletilosti se asi těžko dostanu, co?“ Říkala jsem evidentní věc, ale někdy vás policajt překvapí.

Seržant Ryckman si spojil ruce nad hlavou a usmál se na mě s jakoby bratrskou shovívavostí. „To nemůžeme udělat,“ řekl mírně. „Ale vždycky můžeš zkusit tisk. Je možné, že reportéři ti seženou, cokoli budeš chtít. Nevím, jak to dělají, ale oni mají svoje cestičky.“ Narovnal se na své židli. „Zrovna jsem se chystal na oběd. Nechceš se mnou zajít do jídelny?“

„Jasně, ráda,“ řekla jsem.

Když se znovu postavil, uvědomila jsem si, o kolik vyrostl od té doby, kdy jsem ho viděla naposled a kdy měl něco přes metr osmdesát. Ted' byl nahrbený a hlavu nesl trochu na stranu, zřejmě ze strachu, aby se nepraštil o futro, když vcházel nebo vycházel ze dveří. Vsadila bych se, že jeho žena měří sotva metr padesát a tráví celý svůj život s jeho přezkou u opasku před nosem. Na tanečním parketu musí ti dva nejspíš vypadat, jako kdyby provozovali nějaké obscénnosti. „Nebude ti vadit, když si cestou vyřídím pár věcí?“ zeptal se.

„Ne, vůbec ne,“ ujistila jsem ho.

Vydali jsme se bludištěm chodeb spojujících nejrůznější kanceláře a oddělení a procházeli řadou bezpečnostních zařízení jako v přetlakových komorách vesmírné lodi. Pohyb na každé chodbě snímaly videokamery a já jsem věděla, že nás sleduje obsluha bezpečnostního systému střežícího sektor s nejnižší ostrahou. V každém úseku byl vzduch cítit trochu jinak. Jídlo, bělicí roztok, hořící chemikálie, jako kdyby někdo pálil plastové láhve, zatuchlé matrace, vosk na podlahu a gumové pneumatiky. Seržant Ryckman vyřídil pár administrativních záležitostí, nejspíš rutinních úkonů plných úřednické hantýrky. V kancelářích pracovalo překvapivě množství žen – nejrůznějšího věku i postav, oblečených většinou v

džínách nebo polyesterových kalhotách. Mezi lidmi, které jsem pozorovala, panovala příjemná kamarádká atmosféra. Všude zvonily telefony a všichni pobíhali z oddělení do oddělení.

Nakonec mě Ryckman zavedl do malé jídelny pro zaměstnance. Dnešní menu se skládalo z lasagní, grilovaných sendvičů se šunkou a sýrem, hranolků a kukuřice. Na můj vkus trochu málo tuků a cukrů, ale ne o moc. Salátový bar nabízel nerezové mísy plné nakrájeného ledového salátu, koleček karotky, papriky a cibule. Z nápojů měli zaměstnanci na výběr pomerančový džus, limonádu a krabičky s mlékem. Jídelní lístek pro vězně byl vyvěšen na tabuli nad pultem s teplými pokrmy: fazolová polévka, grilované sendviče se šunkou a sýrem, hovězí stroganov nebo lasagně, bílý chléb, hranolky a všudypřítomná kukuřice. Na rozdíl od věznice v Santa Tereze, kde se pokrmy podávaly v samoobslužné jídelně, nandávalo zde několik vězňů jídlo na tácy, které byly ihned nakládány na vysoké nerezové vozíky. Viděla jsem, jak jich několik putuje do velkého výtahu, který je dopraví do pater s celami.

Ryckman byl stále při chuti jako kluk v pubertě. Sledovala jsem, jak si naložil na táč porci lasagní velikosti cihly, grilované sendviče, hromadu kukuřice a hranolků a kopu salátu, na kterou si nalil naběračku dresinku tisíce ostrovů. Na zbývající místo na podnose postavil dvě krabičky nízkotučného mléka. Následovala jsem ho ve frontě. Vzala jsem si plastový příbor a z jídel jsem si vybrala sendvič se šunkou a sýrem a skromnou porci hranolků, která byla hladovější, než jsem myslela. Našli jsme volný stůl v rohu a pustili se do jídla.

„Pracoval jsi v Perdidu, když Wendell založil CSL?“ zeptala jsem se.

„To si piš,“ odpověděl. „Pochopitelně, že sám do podobných podniků nikdy neinvestuju. Táta mi vždycky říkal, že je lepší, když má člověk peníze schované v plechovce od kafe. Smýšlení z doby krize, ale špatná rada to není. Radši doufej, aby se to o Jaffeovi moc nerozkřiklo. Znáám pár zástupců šerifa, kteří kvůli němu přišli o peníze. Jakmile se ten chlap někde objeví, tak ti ho dav rozzuřených občanů rozcupuje na kusy.“

„O co tu vlastně jde?“ zeptala jsem se. „Nechápu, čím se ti chlapi

vlastně zabývají.“ Polil si hranolky kečupem a podal mi láhev. Všimla jsem si, že sdílíme společnou vášeň pro nezdravá jídla.

Jedl rychle, soustředěn na svůj talíř, na němž se hromada jídla postupně zmenšovala. „Systém funguje na důvěře – šeky, kreditní karty, smlouvy jakéhokoli druhu. Lidi, kteří se dopustí podvodu, necítí žádnou morální povinnost splnit svoje smlouvy. To vidíš všude. Bankéři, obchodníci s nemovitostmi, investiční poradci... každý, kdo má přístup k velkým sumám peněz. Brzy nejsou schopni odolat pokušení.“

„Je to příliš lákavé,“ poznamenala jsem. Utřela jsem si ruce do papírového ubrousku a přemýšlela, jestli mastnota na mých prstech je z toho sendviče nebo z hranolků. Obojí bylo pro někoho tak vybíravého, jako jsem já, pravý požitek.

„To není jen to. Protože těmhle hochům nejde jen o prachy. Peníze jsou pro ně jen prostředek k udržení skóre, jak tomu říkají. Když ty lidi sleduješ, brzy si uvědomíš, že to je ta hra, co je vzrušuje. Totéž platí pro politiky. Je to opojení mocí. My obyčejní smrtelníci sloužíme jen jako potrava pro jejich ego.“

„Mě ale udivuje, že mu dokázal naletět i někdo z policajtů. Vy byste do toho přece měli vidět. Vždyť se v tom pohybuje.“

Zavrtěl hlavou, v puse kus sendviče. „Každý stále věří, že udělá terno. Něco málo za nic a řekl bych, že pro nás to platí taky.“

„Včera večer jsem mluvila s bývalým Jaffeovým společníkem. Zdá se, že je pěkně mazanej.“

„To je. Když ho pustili, hned se vrátil zpátky do branže. A co my s tím zmůžeme? Všichni vědí, že seděl. Ale v momentě, kdy vyleze, jsou připraveni investovat znova. Tyhle případy se těžko stíhají kvůli tomu, že ty oběti nechtějí uvěřit, že byly podvedeny. Všichni jsou najednou závislí na tom darebákovi, který je okrádá. Jakmile jednou investují, *potřebují*, aby byl úspěšný, aby se jim ty peníze vrátily. No a pak se samozřejmě podvodník začne vymlouvat, zastavovat splátky a dávat si načas. Tyhle případy se zatraceně těžko dokazují. Okresní státní zástupce kolikrát ani nesežene svědky.“

„Stejně nechápu, jak můžou lidi, kterým to myslí, začít s něčím takovým.“

„Stačí se podívat trochu do minulosti a hned ti to bude jasnější. Starej Wendell totiž ukončil práva, ale nikdy nesložil advokátní zkoušky.“

„Vážně? To je zajímavé.“

„Jo. Hned po škole se dostal do maléru a nechal všechno plavat. On je přesně jedním z těch lidí: chytrý a vzdělaný, jenže měl ošklivý šrám, který ho znemožnil už tenkrát.“

„Co to bylo za malér?“

„Nějaká prostitutka zemřela při brutálním sexu. Jaffe byl ten kunčaft. Přiznal se k zabití a vyvázl s podmínkou. Samozřejmě se to všechno ututlalo, ale bylo to moc ošklivé. Člověk si těžko může otevřít právnickou praxi s takovýmhle prohřeškem na kontě. Perdido je příliš malé.“

„Mohl jít někam jinam.“

„Asi byl jiného názoru.“

„To se mi zdá nějaké divné. Nepřišel mi jako násilnický typ. Jak se dostal od zabití k podvodu?“

„Wendell Jaffe je mazaný i v jiných směrech. Ten chlap neměl žádnou rezidenci s bazénem a tenisovým kurtem. Koupil hezký řadový domek se třemi ložnicemi v pěkné čtvrti, kde žijí střední vrstvy. S manželkou jezdili v amerických autech, běžných modelech se základním vybavením, žádné funglovky. Jeho bylo šest let staré. Oba kluci chodili do státních škol. Tahle sorta lidí si zpravidla potrpí na luxus, ale to Wendell nedělal. Žádné značkové oblečení. On ani Dana moc necestovali ani nepořádali okázalé večírky. Z pohledu svých investorů vracel každý desetník zpátky do firmy, o čemž je taky horlivě ujišťoval.“

„A v čem byl ten trik? Jak se jim to povedlo?“

„No, trochu jsem si na to posvítil, když jsem se dozvěděl, že přijdeš. Z toho, co jsem pochopil, to bylo úplně jednoduché. S Eckertem měli okolo dvou set padesáti investorů, z nichž někteří vložili pětadvacet až padesát tisíc dolarů každý. CSL si z toho hned strhla poplatky a procenta.“

„A to jen na základě nějakého letáku?“

„Přesně tak. První, co Jaffe udělal, bylo, že koupil firmu existující

jen jménem a přejmenoval ji na CSL Inc.“

„Jaký typ společnosti to byl?“

„Investiční fond. Pak získal velkou publicitu díky koupi komplexu za sto dva miliony dolarů. Za půl roku oznámil, že ho prodal za sto osmdesát devět milionů. Pravdou bylo, že se ten obchod nikdy neuskutečnil, to už se ale veřejnost nedozvěděla. Wendell předal svým investorům tuhle působivou nezrevidovanou účetní uzávěrku vykazující jmění ve výši přes pětadvacet milionů dolarů. No a pak už to byla hračka. Kupovali nemovitosti a vykazovali papírový zisk tím, že je prodali zpátky některé z jejich krycích společností za vyšší cenu.“

„Ježíši Kriste,“ zhrozila jsem se.

„Byl to klasický pyramidový podvod. Někteří z těch, co se do toho zapojili jako první, na tom trhli obrovský prachy. Zisky osmadvacet procent z počáteční investice. Nezřídka do toho šli znova, investovali dvakrát tolik a pak už jen těžili ze zlatého dolu Wendellova finančnického know-how. Kdo by odolal? Zdálo se, že Jaffe je seriózní, zkušený, pracovitý, upřímný, konzervativní. Ničím nešokoval. Dával dobré platy a se zaměstnanci jednal slušně. Zdálo se, že je šťastně ženatý, oddaný rodině. Byl tak trochu workoholik, ale občas si přece jen vzal nějaké volno: dva týdny v květnu na každoroční rybářskou výpravu a další dva v srpnu, kdy jezdil s rodinou pod stan.“

„Teda tobě opravdu nic neuteče. A co Carl? Jakou ten v tom hrál roli?“

„Wendell byl v podstatě jen figurka. Všechno ostatní měl na starosti Carl. Wendell měl neskutečnou schopnost vymámit z lidí peníze, což dělal s takovou upřímností, že to člověka donutilo vytáhnout peněženku a dát mu všechno, co měl. Ti dva dávali dohromady různé realitní syndikáty. Investorům bylo řečeno, že jejich peníze budou uloženy na zvláštním účtu určeném výhradně na konkrétní projekt. Ve skutečnosti se však prostředky na různé projekty slučovaly a některé peníze určené na nový projekt byly použity k doplnění staršího.“

„A pak trh upadl.“

Tommy napodobil trefu míčem do koše a ukázal na mě prstem. „Uhodlas. CSL začala mít najednou problémy s hledáním nových investorů. Jaffe si nakonec musel uvědomit, že se mu celý ten domeček z karet hroutí. Taky dostal oznámení o auditu z bernáku, co jsem slyšel. A tehdy vyjel na to moře. Jednu věc ti řeknu. Ten chlap působil natolik přesvědčivě, že i poté, co vyšlo najevo, že investoři přišli o všechno, mu spousta lidí dál věřila a byla přesvědčena, že se pro ty ztracené peníze najde nějaké jiné vysvětlení. Eckert to tenkrát pěkně odskákal.“

„Uvědomoval si Eckert, co vlastně dělá?“

„Jestli chceš znát můj názor, tak jo. Celou dobu tvrdil, že neměl tušení, co má Wendell za lubem, jenomže sám rozhodoval o zásadních věcech ve firmě, takže o tom musel mít páru. Ztraceně dobře to musel vědět. Jenže tvrdil, že je nevinný, protože mu to neměl kdo popřít.“

„Totéž, co teďka zkouší Jaffeův kluk,“ řekla jsem.

Tommy se usmál. „V takovýchhle situacích vždycky pomůže, když jsou tvoji spoluviníci mrtví.“

Když jsem odcházela z budovy, bylo čtvrt na dvě. Prokličkovala jsem nacpaným parkovištěm na druhý konec, kde jsem nechala svoje auto. Vyjela jsem z komplexu státních úřadů, zahrnula doleva a zamířila zpátky na dálnici číslo 101. Cestou jsem chytila snad každou červenou a při čekání na světlech jsem se bavila pohledem na řidičky využívající volné chvíličky k tomu, aby si zkontrolovaly make-up a načechraly vlasy. Sama jsem si natočila zrcátko a mrkla na svoji kšticí. Vypadalo to, že ježatý proužek vlasů u levého ucha mi už trochu poporostl.

Téměř bezděčně jsem se podívala na auto stojící za mnou. Tělo mi zaplavil adrenalin, jako kdybych se dotkla drátu pod proudem. Za volantem seděla Renata. Trochu se mračila, soustředěná na mobilní telefon. V autě, které nevypadalo jako vypůjčené, pokud ovšem půjčovna nezačala využívat jaguáry pro jejich „maximální prostornost“, seděla sama. Když naskočila zelená, vyrazila stejnou rychlostí za mnou. Jely jsme v levém pruhu dvouproude silnice směřující na jih. Po chvíli přejela do pravého pruhu, zrychlila a

předjela mě. Viděla jsem, že dala blinkr, zařadila jsem se tedy za ni a snažila se odhadnout, co má v úmyslu. Vpředu se po pravé straně rýsovalo velké nákupní centrum. Začala odbočovat, ale než jsem mohla udělat totéž, někdo mi vjel do cesty. Prudce jsem zabrzdila, abych do něj nenabourala. Rozhlížela jsem se po parkovišti. Renata zahrnula doleva a pokračovala druhou uličkou, která se táhla snad po celé délce nákupního střediska. Vjela jsem na parkoviště dobrou minutu po ní. Řítla jsem se souběžnou uličkou a můj vůz poskakoval na retardérech jako lyžař na hrbolaté sjezdovce. Myslela jsem, že zaparkuje, ale jela pořád dál. Děliliy nás od sebe dvě řady aut, ale i tak se mi podařilo zahlédnout, že stále ještě telefonuje. Ať už mluvila s kýmkoli, musela si nákupy rozmyslet. Viděla jsem, jak se naklonila doprava, nejspíš aby zavěsila sluchátko. Dojela k výjezdu z parkoviště, zahrnula doleva a vmísila se do proudu aut. Urychleně jsem se zařadila do stejného pruhu jen dva vozy za ní. Nepředpokládala jsem, že mě viděla, a říkala jsem si, že v natolik odlišném prostředí by mě stejně nejspíš nepoznala.

Minula směrovou návěst na dálnici číslo 101 a na nájezdu zrychlila. Řidič přede mnou začal zpomalovat. „Jed’, jed’“, pobízela jsem ho netrpělivě. Byl starý a opatrný a zatáčku doprava k benzinové pumpě vybíral širokým obloukem. Než jsem ho objela a vyjela po nájezdu na dálnici, ztratil se Renatin jaguár v koloně aut směřujících na sever. Patřila k těm řidičům, kteří se vtlačí do každé mezírky, takže mi nejspíš odkličkovala z dohledu. Jela jsem dalších čtyřicet kilometrů v naději, že ji někde zahlédnu, ale byla pryč, pryč, pryč. Opožděně jsem si uvědomila, že jsem promarnila šanci a nezapsala si její poznávací značku. Jedinou útěchou mi zůstala naděje, že když je tady Renata, nebude Wendell Jaffe nejspíš daleko.

12

Když jsem se vrátila do Santa Terezy, zamířila jsem rovnou do kanceláře. Vytáhla jsem svůj kufříkový psací stroj Smith-Corona, na němž jsem si přepsala všechny poznámky týkající se událostí uplynulých dvou dnů včetně jmen, adres a nejrůznějších údajů. Pak jsem spočítala čas, který jsem na tom strávila, a připojila účet za benzin a součet najetých kilometrů. Měla jsem v úmyslu fakturovat Kalifornské pojišťovně paušál padesáti dolarů za hodinu, ale chtěla jsem mít všechno pečlivě rozepsané pro případ, že by Gordon Titus měl tendenci být přehnaně puntičkářský. V hloubi duše jsem věděla, že tahle posedlost papírováním je ve skutečnosti jen špatně maskovaná zástěrka pro moje narůstající vzrušení. Wendell musel být někde blízko, ale co dělal a čeho bude zapotřebí, aby se ukázal? Alespoň to, že jsem viděla Renatu, potvrdilo moje tušení... Pokud se ovšem ti dva nerozešli, což se zdálo nepravděpodobné. Měl tady rodinu. Nevěděla jsem, jestli ona taky. Z náhlého popudu jsem otevřela telefonní seznam, ale nikoho jménem Huff jsem tam nenašla. Její jméno bylo nejspíš falešné, stejně jako jeho. Bývala bych dala snad cokoli za to, abych toho člověka někde zahlédla, ale začínalo mi to připadat stejně pravděpodobné, jako že spatřím UFO.

V téhle fázi každého vyšetřování mívám sklony být netrpělivá. Pokaždé mám stejný pocit – že zrovna tohle je ten případ, na kterém shořím. Zatím jsem neudělala žádnou botu. Ne vždycky se mi daří tak, jak bych si přála, ale ještě se mi nestalo, že bych nějaký případ nevyřešila. Na práci soukromého vyšetřovatele je problematické to, že pro ni neexistují žádná pravidla. Žádné dané postupy, žádný

firemní manuál, žádná předepsaná taktika. Každý případ je jiný a každému vyšetřovateli nakonec nezbude než se řídit instinktem. Když zkoumáte pozadí nějaké události, tak můžete vždycky obcházet různé instituce, vyhledávat dokumenty, názvy, data narození a úmrtí, sňatků, rozvodů, důvěrné informace, záznamy v obchodním a trestním rejstříku. Každý schopný detektiv se rychle naučí, jak sledovat pěšinku z drobečků zanechanou soukromými osobami bloudícími v byrokratické džungli. Úspěch při pátrání po zmizelém člověku však závisí na vynalézavosti, vytrvalosti a pouhé náhodě. Vodítka, která rozvíjíte, jsou založena na osobních kontaktech a vy byste se měli vždy umět vyznat v lidských povahách. Seděla jsem a přemýšlela, co jsem se dosud naučila. Nebylo toho zrovna moc a připadalo mi, že jsem se v pátrání po Wendellu Jaffeovi prakticky nepohnula z místa. Začala jsem si přepisovat poznámky na kartotéční lístky. Kdyby všechno ostatní krachlo, mohla bych je zamíchat a vyložit si s nimi pasíáns.

Když jsem zvedla hlavu, bylo 16.35. Hodinu španělštiny jsem měla každé úterý od pěti do sedmi hodin. Klidně jsem mohla ještě čtvrt hodiny sedět, ale už jsem vyčerpala svoji skromnou zásobu administrativních dovedností. Uložila jsem papíry do desek a zamkla skříňku se šanony. Zavřela jsem kancelář, vyšla postranním vchodem a zamířila dolů po schodech. Dobrou minutu jsem pak stála na rohu ulice a přemýšlela, kde jsem nechala auto. Když se mi konečně rozsvítilo, zaslechl jsem, jak na mě Alison volá z okna.

„Kinsey!“

Zastínila jsem si oči proti odpolednímu sluníčku. Stála na malém balkónku u kanceláře Johna Ivese ve třetím patře a blond vlasy jí visely přes zábradlí. „Volá poručík Whiteside. Mám vzít nějaký vzkaz?“

„Ano, když budeš tak hodná. Nebo mi může zavolat domů na záznamník. Jdu na španělštinu, ale do půl osmé budu doma. Jestli chce, abych mu zavolala zpátky, tak ať mi nechá svoje číslo.“

Přikývla, zamávala mi a zmizela uvnitř.

Došla jsem k autu, nastartovala a zamířila ke škole, která byla asi o tři kilometry dál. Vera Liptonová dorazila chvilku po mně a zajela

na parkoviště. Zahnula do první poloprázdné uličky po pravé straně. Já jsem vjela do druhé vlevo a zaparkovala blíž k učebně. Obě jsme se pokoušely vymyslet způsob, jak se po skončení hodiny co nejrychleji dostat z parkoviště. Škola se snažila využívat maximum svých učeben, což mělo za následek, že sto padesát až dvě stě studentů se pokaždé vyrojilo na parkovišti v tutéž chvíli.

Sebrala jsem svůj blok, hromadu papírů a kopii *501 španělských sloves*. Rychle jsem zamkla auto, přešla napříč parkoviště a dohonila Veru. S Verou jsme se seznámily, když jsem ještě pravidelně pracovala pro Kalifornskou pojišťovnu, v které byla ona zaměstnána jako likvidátorka škod a později povýšena na vedoucí oddělení likvidačních událostí. Má asi nejbliž k tomu, co bych nazvala nejlepší kamarádkou, i když přesně nevím, co takový vztah vlastně obnáší. Ted', když už nesedíme v sousední kanceláři, mají naše setkání tak trochu improvizovaný charakter. To byl taky jeden z důvodů, proč se nám nápad přihlásit se společně na hodiny španělštiny tak zalíbil. O přestávce jsme si vždycky v rychlosti sdělily všechny novinky. Někdy mě po skončení hodiny pozvala k sobě na večeři a to jsme pak klábosily a smály se dlouho do noci. Po sedmatřiceti letech svobodného života se provdala za rodinného lékaře jménem Neil Hess, se kterým se mě rok předtím snažila dát dohromady. Tenkrát jsem se musela v duchu smát, když jsem viděla, jak je do něj zblázněná, ale přesto se z důvodů, které mi připadaly nesmyslné, rozhodla, že pro ni není vhodný. Konkrétně jí vadilo to, že je asi o patnáct centimetrů menší. Láska ale nakonec zvítězila. Anebo Neil vyrostl.

Byli svoji devět měsíců – od loňského Halloweenu – a jí to nikdy tolik neslušelo. Je vysoká, má okolo 175 centimetrů, 65 kilo a není to žádná křehotinka. Nikdy se nestyděla za svoje plné tvary. Pravdou je, že na ni muži často hleděli jako na nějakou bohyni a dávali se s ní do řeči, kdekoli se objevila. Ted', když s Neilem začali cvičit – běhat a hrát tenis – shodila nějakých sedm kilo. Zrzavá barva jí už odrostla, takže ted' měla svoje přirozené medově hnědé vlasy, které nosila sestříhané na ramena. Stále se oblékala jako letecký instruktor: kombinézy s vycpanými rameny a barevné letecké brýle, někdy

vysoké podpatky, dnes kotníčkové boty.

Když mě uviděla, sundala si brýle, posadila si je do vlasů jako diadém a nadšeně na mě zamávala. „*Hola!*“ zvolala veselou španělštinou. Tohle bylo jediné slovo, které jsme zatím spolehlivě zvládaly a procvičovaly jedna na druhé, kdykoli se nám naskytla příležitost. Nějaký člověk, který poblíž zastíhlou živý plot, zvedl hlavu, zřejmě v domněnání, že to platí na něj.

„*Hola!*“ opětovala jsem pozdrav. „*Dónde están los gatos?*“ stále ještě jsem nevypátrala ty nepolapitelné černé kočky.

„*En los árboles.*“

„*Muy bueno,*“ dodala jsem.

„Páni, nezní to úžasně?“

„Jo. Jsem si skoro jistá, že támhle ten chlap si myslí, že jsme Hispánky,“ řekla jsem.

Vera se zazubila a zvedla na něj oba palce v radostném gestu. Pak se otočila zpátky ke mně. „Dneska jdeš nějak brzy. Jindy přiletíš o čtvrt hodiny pozdě.“

„Dělala jsem nějaké papírování a nemohla jsem se dočkat, až to budu mít hotové. Jak se máš? Vypadáš skvěle.“

Pomalou jsme došly do třídy a chvíli klábosily, než dorazila naše učitelka. Patty Abkin-Quirogová je drobná žena plná elánu, neuvěřitelně tolerantní k našim jazykovým přehmatům a kotrmelcům. Nemá nic tak ponižujícího jako totální neschopnost dorozumět se v cizím jazyce, takže nebyť její trpělivosti, určitě bychom to bývaly po dvou týdnech vzdaly. Jako obvykle začala hodinu dlouhatánským vyprávěním o něčem, co ten den dělala. Buď jedla tostado, nebo její malý chlapeček Eduardo spláchl svoji dětskou láhev do záchodu, takže musela volat instalatéra.

Když jsem po hodině dorazila domů, blikalo na záznamníku světlýčko. Stiskla jsem tlačítko a poslouchala, zatímco jsem chodila po svém miniaturním obývacím a rozsvěcela světla.

„Dobrý den, Kinsey. Tady poručík Whiteside z policejního oddělení Santa Terezy. Dnes odpoledne jsem dostal fax od našich kolegů z pasového oddělení v Los Angeles. O Deanu DeWitt Huffovi tam nevědí nic, ale mají záznam o Renatě Huffové, bydlícím v

Perdidu.“ Popadla jsem pero a naškrábala adresu na papírový ubrousek. „Jestli se nepletu, tak by to mělo být v Perdido Keys. Dejte mi vědět, až něco zjistíte. Zítra mám volno, ale ve čtvrtek tady budu.“

„Paráda,“ zaradovala jsem se a zvedla zaťaté pěsti. V návalu nadšení jsem si poskočila tanečním krokem, zavrtěla zadkem a děkovala nebesům za přízeň. Upustila jsem od úmyslu zajít na večeři k Rosie. Místo toho jsem si připravila celozrnný sendvič s arašídovým máslem a nakládanou zeleninou, který jsem zabalila do voskového papíru a igelitového sáčku tak, jak mě to naučila teta. Kromě toho, že vím, jak uchovat sendviče v čerstvém stavu, získala jsem díky její netradiční výchově ještě jednu pozoruhodnou dovednost, která se v domácnosti neztratí: umím zabalit dárek jakékoli velikosti bez použití lepenky nebo štítků. Tyhle dva triky považovala teta za základní přípravu pro život.

Když jsem znovu vjela na dálnici 101, ukazovaly moje hodinky za deset minut osm a bylo stále světlo. Vybalila jsem svačinu. V jedné ruce jsem držela volant, v druhé sendvič a spokojeně jsem si pobrukovala, zatímco se mi chutě mísily na jazyku. Moje autorádio nevydalo už několik dní jediný tón; v jeho útrobách nejspíš praskla nějaká pojistka. Přesto jsem ho zkusila zapnout v bláhové naději, že se během mé nepřítomnosti třeba nějak samo spravilo. Ani omylem. Vypnula jsem ho a místo toho jsem se bavila vzpomínkami na každoroční oslavu vzniku dvojměstí Perdido/Olvidado, která spočívala ve smutném průvodu a spoustě stánků s jídlem, mezi nimiž lhostejně bloumali místní občané a kecali si hořčici z párků v rohlíku na trička s emblémem P/O.

Otec Junípero Serra, který byl prvním vůdcem misíí Alta California, založil podél tisícikilometrového pásu kalifornského pobřeží mezi San Diegem a Sonomou celkem devět misíí. Otec Fermín Lasuen, jenž se stal rok po Serrově smrti v roce 1784 jeho nástupcem, jich založil dalších devět. Následovali další méně význační vůdci, nespočetní mniši a kněží, jejichž jména zmizela z povědomí lidí. Jeden z nich, otec Próspero Olivarez, v roce 1781 oficiálně požádal o vybudování dvou malých sesterských misíí na

řece Santa Clara. Tvrdil, že sousedící pevnosti budou sloužit nejen jako ochrana pro plánovanou misi v Santa Tereze, ale zároveň mohou poskytnout přístřeší stovkám kalifornských indiánů, kteří budou obraceni na víru, zdokonalováni v různých řemeslech a poté využíváni jako kvalifikovaní dělníci na stavbách. Otec Junípero Serra jeho myšlenku nadšeně podpořil a plán odsouhlasil. Byly předloženy rozsáhlé projekty a vybráno místo. Kvůli řadě nevysvětlitelných průtahů se však zahájení prací odložilo. Mezitím Serra zemřel a projekt byl zrušen. Kostely otce Olivareze nebyly nikdy vybudovány. Někteří historici popisovali Olivareze jako světsky orientovaného a ctižádostivého člověka a odmítnutí podpory jeho plánu přičítali snaze o potlačení jeho nežádoucích světských tužeb. Církevní dokumenty, které byly později objeveny, naznačují jiný důvod, a to, že otec Lasuen, jenž prosazoval zřízení misí v Soledadu, San Jose, San Juanu Bautistovi a San Miguelu, viděl v Olivarezovi hrozbu pro dosažení svých vlastních cílů a úmyslně sabotoval jeho snahy až do smrti otce Serry. Následné upevnění jeho moci zasadilo Olivarezovým vizím smrtící ránu. Ať už je pravda kdekoli, místo bylo později přejmenováno na Perdido/Olvidado, zkomoleninu jména Próspera Olivareze. V překladu ze španělštiny to znamená Ztracený a Zapomenutý.

Tentokrát jsem se vyhnula hlavní obchodní čtvrti. Architekturu města tvořila směsice moderních krabicovitých budov, mezi nimiž byly roztroušeny stavby ve viktoriánském stylu. Mezi dálnicí a mořem se rozprostíraly rozsáhlé plochy pokryté asfaltem, řada parkovišť pro supermarkety, benzinové stanice a restaurace s rychlým občerstvením. Člověk mohl projet velkou část města po vzájemně propojených asfaltových prostranstvích, aniž by vůbec musel zajíždět do ulic. Odbočila jsem na sjezd na Seacove a zamířila k Perdido Keys.

Blíží k oceánu připomínalo Perdido spíš malé přímořské městečko – prkenné domy s velkými terasami, natřené tmavomodře a šedě, se zahrádkami přetékaajícími záplavou květů v neuvěřitelně jasné purpurové, žluté a oranžové barvě. Projížděla jsem kolem domu, na jehož balkoně v prvním patře se sušilo tolikero plavek, že to

vypadalo, jako kdyby se tam konal nějaký plážový večírek.

Denní světlo zesláblo do indigova a ve všech domech se začínala rozsvěcet světla. Konečně jsem objevila ulici, kterou jsem hledala. Za domy po obou stranách úzké uličky byly vidět ostrovní útesy, mezi nimiž se táhly dlouhé jazyky mořské vody. Každý z domů se vzadu pyšnil širokou dřevěnou terasou a krátkým dřevěným můstkem vedoucím dolů k molu. Průliv byl dostatečně hluboký na to, aby do něj mohly vplout poměrně velké lodě. Cítila jsem vodu po holení s mořskou vůní a ticho narušovalo jen občasné šplouchnutí vody a žabí koncert.

Pomalů jsem projížděla uličkou a sledovala čísla domů, až jsem konečně objevila adresu, kterou mi nadiktoval Whiteside. Dům Renaty Huffové byl jednopatrový s tmavomodrou štukovou omítkou a bílými okenními rámy. Střechu tvořily dřevěné šindele a zadní část budovy zastíňoval z ulice bílý prkenný plot. Uvnitř se nesvítilo a na tyčce v předzahrádce visela cedule NA PRODEJ. „A sakra,“ zamumlala jsem si pro sebe.

Zaparkovala jsem na druhé straně ulice a po dlouhém dřevěném můstku jsem vyšla k domovním dveřím. Zazvonila jsem, jako kdybych čekala, že mi někdo otevře. Nikde jsem neviděla uzamykatelnou skříňku realitní kanceláře, což mohlo znamenat, že tu Renata stále bydlí. Nenápadně jsem se rozhlédla po sousedních domech. Jeden byl potemnělý a v druhém se svítilo jen vzadu. Otočila jsem se a prozkoumala obydlí na protější straně ulice. Byla jsem si téměř jistá, že mě nikdo nesleduje, a vypadalo to, že na zahradě ani v domě nejsou ani žádní zlí psi. Tohle často považuji za tiché pozvání dál. Při pohledu do úzkého okénka vedle dveří jsem však upozorovala ono zrádné červené světýlko prozrazující přítomnost alarmu. To nebylo od Renaty zrovna zdvořilé.

Co teď? Mohla jsem nasednout do auta a vrátit se do Santa Terezy, ale představa, že jsem sem jela úplně zbytečně, se mi nelíbila ani za mák. Podívala jsem se na sousední dům po pravé straně. Bočním oknem jsem viděla ženu v kuchyni, jak se sklání nad nějakou prací. Sešla jsem z můstku, zamířila napříč zahrádkou a snažila se přitom nešlápnout do květinových záhonů. Zazvonila jsem

u sousedních dveří a zvědavě hleděla na Renatinu verandu. Automatický bezpečnostní systém rozsvítil v jejím bytě světla a dům teď vypadal jako opuštěné místo, v němž někdo nechal zbytečně svítit spoustu lamp.

Někdo stiskl vypínač a otevřel dveře na délku řetězu. „Ano?“ Stála tam žena kolem čtyřicítky. Jediné, co jsem z ní viděla, byly dlouhé tmavé kudrnaté vlasy, které jí padaly kolem ramen jako paruka nějakého dekadentního elegána ze 17. století. Byla cítit jako šampon proti blechám. Napadlo mě, že to je nějaký nový značkový parfém, ale pak jsem si všimla, že pod rukou třímá psa zabaleného do ručníku. Byla to taková ta mrňavá hnědočerná potvůrka ne větší než šiška chleba. Někaký Beníček, Andýsek nebo Kitynka. „Dobrý den. Chtěla jsem vás poprosit, jestli byste mi nemohla říct něco o tom sousedním domě, co je na prodej. Všimla jsem si toho můstku, co je venku. Nevíte náhodou, jestli je ten dům bezbariérový?“

„Ano, je.“

Čekala jsem, že bude trochu sdílnější. „I uvnitř?“

„Ano. Její manžel dostal těžkou mrtvici někdy před deseti lety... měsíc předtím, než ten dům začali stavět. Nechala upravit všechny plány tak, aby se tam dalo jezdit s kolečkovým křeslem. Je tam i výtah do patra.“

„To je úžasné,“ zamumlala jsem. „Moje sestra je totiž na vozíku a hledáme dům, který by jí vyhovoval.“ Neviděla jsem té ženě do obličeje, takže jsem měla pocit, že mluvím k jejímu psovi, který se tvářil vcelku pozorně.

„Opravdu? A co se jí stalo?“ zajímala se.

„Před dvěma roky měla autonehodu a zůstala ochrnutá od pasu dolů.“

„To je hrozné,“ řekla s předstíranou lítostí, kterou vyvolává cizí neštěstí. Vsadila bych se, že se jí hlavou honily otázky, na které se nezeptala jen ze zdvořilosti.

Ve skutečnosti mi samotné začalo být sestry líto, přestože byla tak statečná. „Zvládá to dobře. V každém případě si už zvykla. Dneska jsme tudy projížděly a prohlížely si okolí. Sháníme nějaký dům už celou věčnost a tenhle je první, který ji doopravdy zaujal. Slíbila

jsem jí, že se tu zastavím a přeptám se na něj. Netušíte náhodou, kolik za to chtějí?“

„Slyšela jsem čtyři sta devadesát pět tisíc.“

„Vážně? Hm, to není špatné. Mohla bych říct našemu realitnímu agentovi, aby nám sjednal schůzku, abychom si to mohly prohlédnout. Bývá ta majitelka přes den doma?“

„Těžko říct. Poslední dobou byla často mimo město.“

„Jakže se jmenuje?“ zeptala jsem se, jako kdybych přeslechla jméno.

„Renata Huffová.“

„A co její manžel? Když nebude doma ona, nemohl by se agent domluvit s ním?“

„Dean zemřel, pan Huff. Myslela jsem, že jsem říkala, že měl infarkt.“ Pes se začal vrtět, zjevně znuděný rozhovorem, který se ho netýkal.

„To je strašné,“ řekla jsem. „Jak je to dlouho?“

„Nevím. Tak pět nebo šest let.“

„A ona se znovu nevdala?“

„Zdá se, že nikdy neměla zájem, což mi přijde dost zvláštní. Chci říct – je mladá – je jí něco přes čtyřicet a finančně je na tom dobře. Aspoň co jsem slyšela.“ Pes se začal natahovat paničce k obličeji a snažil se jí olíznout pusu. Byl to zřejmě nějaký psí signál, ale nevěděla jsem, co měl znamenat. Dej mi pusu, mám hlad, chci dolů, přestaň.

„To by mě zajímalo, proč to chce prodat. Odjíždí někam jinam?“

„To fakt nevím, ale jestli jí chcete nechat svoje číslo, tak já jí řeknu, že jste tu byla, až ji uvidím.“

„Tak jo. To bych byla ráda.“

„Vydržte. Přinesu kousek papíru.“

Odešla od dveří ke sklápěcímu stolku v předsíni. Vrátila se s tužkou a obálkou od nějaké nabídky. Nadiktovala jsem jí vymyšlené číslo spolu s předčíslem Montebella, luxusní čtvrti, kde žijí všichni boháči z okolí. „Dala byste mi číslo paní Huffové pro případ, že by ho agent neměl?“

„Já ho neznám. Myslím, že ani není v seznamu.“

„To nevadí. Agent ho nejspíš bude mít. Necháme to takhle,“ řekla jsem nenuceně. „A myslíte, že by jí nevadilo, kdybych se mezitím mrkla oknem dovnitř?“

„Určitě ne. Je to opravdu moc hezké místo.“

„Jo, vypadá to dobře,“ poznamenala jsem. „Všimla jsem si, že je tam molo. Má paní Huffová lod’?“

„Jo, má pěknou velkou plachetnici... patnáct metrů. Ale už jsem ji tam dlouho neviděla. Možná ji má v opravě. Čas od času ji vytahuje z vody ven. No, radši už půjdu, než mi pes nastydne.“

„Fajn. Děkuju vám mockrát. Moc jste mi pomohla.“

„Nemáte zač.“

13

Dvě kopie starých dostavníkových lamp vrhaly na verandu překrývající se kruhy světla. Vstupní dveře lemovaly dva úzké skleněné panely. Přiložila jsem pootevřené dlaně k oknu po pravé straně a nahlédla dovnitř. Uviděla jsem předsíň a krátkou chodbu, která vedla zřejmě do kuchyně spojené s obývacím pokojem v zadní části domu. Podlahy z lesklého tvrdého dřeva byly vybělené a natřené tenkou vrstvou světle šedého laku. Dveře neměly futra, aby jimi mohl snadno projet invalidní vozík. Francouzská okna v zadní části domu vedla ven na terasu.

V té části obytné místnosti, kterou osvětlovala lampa, jsem viděla orientální koberec položený souběžně s impregnovanou krytinou. Po pravé straně vedlo schodiště do patra. Sousedka se zmiňovala o výtahu, ale žádný tam nebyl vidět. Možná, že ho Renata nechala po manželově smrti vymontovat. Přemýšlela jsem, jestli ten pas, co Wendell používá, byl jeho. Přešla jsem verandu a nahlédla dovnitř z levé strany. Místnosti v celém domě byly uklizené, upravené, všechny plochy naleštěné. Vepředu jsem viděla malou místnůstku, která vypadala jako pokojík pro hosty, zřejmě i s koupelnou.

Sešla jsem dolů z verandy a obešla dům z levé strany. Garáž byla zamčená a nejspíš též zabezpečená alarmem. Zkusila jsem branku do zahrady; zdálo se, že nemá žádný zámek. Zatáhla jsem za kroužek přivázaný na kusu provázku a západka povolila. Vešla jsem dovnitř a se zatajeným dechem čekala, jestli se nerozječí alarm. Kromě zaskřípání pantů branky bylo však slyšet jen hrobové ticho. Opatrně jsem za sebou zavřela a šla dozadu po úzké pěšince mezi garáží a

plotem. Uviděla jsem ventilaci od sušičky na prádlo a napadlo mě, že z druhé strany zdi bude nejspíš prádelna.

Terasa byla jasně ozářena silnými dvousetwattovými žárovkami, takže působila skoro jako za dne. Nakoukla jsem dovnitř francouzskými okny. Otevřel se mi další pohled na obytnou místnost a jídelnu, která s ní sousedila, a úzký proužek kuchyně vzadu. A jejdá. Všimla jsem si, že Renata zvolila ten typ tapet, který mají v oblibě snad jen malíři pokojů: jedovatá žlutá s listy vinné révy a pýchavkami roztroušenými po celé ploše. S tapetami ladily závěsy a čalounění z drahých látek, které měly stejný vzor. Je možné, že se do zdí v místnosti dala plíseň a začala se pomalu rozlézat do všech koutů. Něco podobného jsem viděla v jednom vědeckém časopise, obrázky plísnových spor v devatenáctisetnásobném zvětšení.

Přešla jsem terasu a zamířila po dřevěném můstku k molu. Otočila jsem se a podívala se na dům. Zvenčí nevedlo žádné schodiště ani jiná cesta, kterou by se dalo dostat do ložnic v prvním patře. Vyšla jsem z branky, zavřela za sebou západku a přesvědčila se, jestli nepříjízdí nějaké auto. To poslední, co jsem potřebovala, bylo, aby mě ze tmy vypíchny světlomety Renatina vozu zajíždějícího na příjezdovou cestu.

Když jsem míjela poštovní schránku u chodníku, zaklepal mi na rameno rarášek a našeptal mi, abych porušila zákon o listovním tajemství. „Necháš toho?“ napomenula jsem ho důrazně. Ale to už se moje ruka natahovala ke schránce a otevírala dvířka. Vytáhla jsem z jejích útrob hromádku dopisů, které přišly toho dne. Bylo příliš tma na to, abych z nich mohla vybrat ty důležité, takže mi nezbylo než strčit celý ten balík obálek do kabelky. Bože, jak jsem zkažená. Občas nemůžu uvěřit, čeho všeho jsem schopná. Lhát sousedce, krást Renatinu poštu, to jsem celá já. Copak neexistuje něco, k čemu bych se nesnížila? Zřejmě ne. Přemýšlela jsem, jestli trest za porušení listovního tajemství je vyměřován od případu nebo od kusu. Jestli to druhé, tak z vězení hned tak nevylezu.

Než jsem se vydala domů, projela jsem kolem domu Dany Jaffeové. Zhasla jsem světla a zastavila na protějším chodníku. Nechala jsem klíčky v zapalování a tiše jsem přešla ulici. V celém

přízemí se svítilo. Tou dobou už byl provoz minimální. Žádní sousedé ani lidé venčící psy nebyli v dohledu. Zamířila jsem přes trávník. Keře rostoucí podél domu mi poskytly dostatečný úkryt a umožnily mi tak nerušené pozorování. Napadlo mě, že bych si ke všem svým hříchům mohla připsat ještě vniknutí na cizí pozemek a potulku.

Dana se dívala na televizi, která stála na skřínce mezi předními okny, a na tváři jí přeskakovala světla ze zářící obrazovky. Zapálila si cigaretu a napila se bílého vína ze skleničky, kterou měla vedle sebe na stolku. Nikde nebyly žádné známky po Wendellovi a nic nenasvědčovalo tomu, že by měla v domě společnost. Občas se usmála, zřejmě v reakci na předem nahraný smích v pořadu, který sledovala, jenž vibroval ve zdech. Uvědomila jsem si, že jsem ji podezřívala z toho, že je s Wendellem spolčená a že ví, kde teď je a kde byl celé ty roky. Když jsem ji ale teď viděla o samotě, změnila jsem názor. Jednoduše jsem si nedovedla představit, že by dovolila, aby Wendell opustil svoje syny. Oba si za posledních pět let hodně vytrpěli.

Vrátila jsem se do auta, nastartovala, v rozporu s předpisy otočila do protisměru a teprve potom jsem rozsvítila světla. Když jsem dojela do Santa Terezy, zastavila jsem se u McDonalda a objednala si hamburger a porci hranolků. Cestou domů prostoupila vzduch v autě vlhká vůně dušené cibulky, nakládané zeleniny a masové placičky ponořené do roztaveného sýra a koření. Zaparkovala jsem auto a vešla i se svojí opožděnou druhou večeří vrzající brankou do zahrádky.

U Henryho se nesvítilo. Doma jsem si položila polystyrenovou krabičku na pult, otevřela ji a do víčka nasypala hranolky. Zuby jsem roztrhla několik sáčků s kečupem, který jsem vymačkala na tenoučké pomfrity. Usadila jsem se na barové stoličce, pustila se do jídla a probírala se přitom ukradenou poštou. Je těžké skoncovat se zlodějnou, když mi přináší takové množství cenných informací. Jen díky pouhému instinktu se mi podařilo ukořistit Renatin telefonní účet včetně jejího čísla uvedeného v rámečku nahoře a úhledného seznamu všech stanic, na které za poslední měsíc volala. Výpis z

Visa karty, jejich společného účtu, byl jako itinerář míst, v kterých „Dean DeWitt Huff“ pobýval. Na mrtvého člověka si užíval vpravdě královsky. Získala jsem několik pěkných vzorků jeho rukopisu na účtenkách z kreditní karty. Doklady o platbách z Viento Negro ještě nedorazily, ale podle účtů jsem poznala, že ti dva pobývali v La Pazu, v Cabo San Lucas a v nějakém hotelu v San Diegu. To všechno jsou přístavní města snadno dostupná lodí.

Do postele jsem šla v půl jedenácté a spala tvrdě až do rána. Vzbudila jsem se v šest hodin, půl vteřinky předtím, než mi zazvonil budík. Odhodila jsem přikrývku a natáhla si teplákovou soupravu. Provedla jsem rychlou očistu a seběhla po točitých schodech do přízemí a ven na ulici.

Vzduch byl chladný, ale podivně dusný, zřejmě tím, jak nízká vrstva oblačnosti zadržovala zbytky tepla z předchozího dne. Ranní světlo mělo perleťový třpyt. Písek na pláži byl jemný a hebký jako šedá kůže, místy zvrásněný nočním větrem, místy uhlazený příbojem. Příznaky nachlazení rychle odeznívaly, ale ještě jsem se neodvážila běžet celých pět kilometrů. Střídala jsem chůzi s poklusem a soustředila se na svoje plíce a rozbolavělé nohy. V tuhle denní dobu mívám tendenci být ostražitá vůči všemu nečekanému. Tu a tam jsem zahlédla nejrůznější bezdomovce, bezpohlavní a anonymní, spící v trávě, starou ženu s nákupním vozíkem sedící o samotě u venkovního stolku. Obzvlášť nedůvěřivá jsem vůči podivně vyhlížejícím mužům v otrhaných šatech, kteří živě gestikulují, smějí se a diskutují se svými neviditelnými společníky. Mám strach, abych se nezapletla do těchto podivných, hrůzu nahánějících dramát. Kdo ví, jakou roli hrajeme v představách a snech druhých?

Osprchovala jsem se, převlékla, snědla misku obilných vloček a prolistovala přitom noviny. Jela jsem do kanceláře a strávila vyčerpávajících dvacet minut hledáním parkovacího místa, na kterém nedostanu pokutu. Už jsem to málem vzdala a jela na veřejné parkoviště, ale v poslední minutě mě zachránila nějaká žena v dodávce, která mi uvolnila místočko přímo naproti kanceláři.

Probrala jsem poštu z předchozího dne. Nebylo v ní celkem nic zajímavého kromě oznámení, že jsem šťastným výhercem milionu

dolarů. Tedy buď já, nebo další dva lidé, jejichž jména byla uvedena pod mým. Na letáku stálo drobným písmem, že Minnie a Steve už dostávají své miliony ve čtyřicetitisícových splátkách. Vytrhla jsem perforované známky, olízla je a nalepila do příslušných políček. Prostudovala jsem materiál a začala se vážně obávat, že bych mohla vyhrát jako třetí cenu vodní skútr. Co bych s ním proboha dělala? Možná bych ho mohla dát Henrymu k narozeninám. Mezitím jsem si vyúčtovala všechny výdaje v šekové knížce, to abych byla připravená, až dostanu tu obrovskou sumu. Pak jsem zvedla telefon a vytočila číslo Renaty Huffové. Bezvýsledně.

Něco mi pořád vrtalo v hlavě, ale nemělo to nic společného s Wendellem Jaffem ani s Renatou. Byla to ta zmínka Leny Irwinové o rodině Burtona Kinseyho v Lompoku. Po pravdě řečeno mi to jméno nepatrně povědomé bylo. Mé vlastní vnímání sebe sama se v mnoha ohledech odvíjelo od skutečnosti, že moji rodiče zahynuli při autonehodě, když mi bylo pět. Věděla jsem, že tatínek ztratil kontrolu nad řízením ve chvíli, kdy se z prudkého srázu uvolnil kámen a vrazil do čelního skla. Já jsem seděla vzadu a náraz mě vymrštil na opěradlo předního sedadla. Zůstala jsem tři hodiny uvězněná v troskách auta, než mě odtamtud hasiči vyprostili. Pamatuji si mamčin zoufalý pláč a ticho, které následovalo. Vzpomínám si, jak jsem natáhla ruku dopředu na sedadlo řidiče a vsunula prst do tatínkovy dlaně, aniž bych si uvědomovala, že je mrtvý. Pamatuji si, jak jsem šla bydlet k tetě, matčině sestře jménem Virginia, která mě potom vychovávala. Říkala jsem jí Gin Gin nebo teto Gin. O historii naší rodiny před tou tragickou událostí nebo po ní mi toho nikdy moc neřekla, jestli vůbec něco. Věděla jsem jen, že rodiče v ten den, kdy se zabili, jeli do Lompoku, ale nikdy jsem nepřemýšlela proč. Teta mi nikdy neřekla o důvodu té cesty a já jsem se na to nikdy neptala. Vzhledem k mé neukojitelné zvědavosti a přirozenému sklonu strkat nos do věcí, do kterých mi nic není, bylo zvláštní uvědomit si, jak málo jsem se zajímala o svoji vlastní minulost. Jednoduše jsem uvěřila tomu, co mi bylo řečeno, a z těch útržků informací jsem si utvořila svoje vlastní představy. Proč jsem ale tu roušku tajemství nikdy neodhalila?

Přemýšlela jsem o tom, jaké jsem byla osamělé dítě, když mi bylo pět šest roků. Po smrti rodičů jsem si vytvořila svůj malý svět v lepenkové krabici, kam jsem si dala peřinu a polštáře a stolní lampičku s šedesátiwattovou žárovkou. Byla jsem mimořádně vybíravá v jídle. Sama jsem si připravovala sendviče se sýrem a nakládanou zeleninou nebo taveným sýrem s příchutí nového koření, které jsem si vždycky nakrájela na čtyři stejné proužky a naaranžovala na talíř. Všechno jsem si musela dělat sama a všechno muselo být akorát. Matně si vzpomínám, jak teta pořád přecházela kolem. Tenkrát jsem její obavy nevnímala, ale teď, když si na to vzpomenu, je mi jasné, jaké si o mě musela dělat starosti. Vždycky jsem vzala jídlo a zalezla do své bedny, kde jsem si prohlížela obrázkové knížky, uždibovala sendviče, zírala na lepenkový strop, pobrukovala si a spala. Na čtyři, možná pět měsíců jsem se stáhla do toho malého světa navozujícího iluzi tepla a domova, toho azylu smutku. Naučila jsem se číst. Kreslila jsem obrázky, hrála na stěnách svého doupěte stínové divadlo. Naučila jsem si zavazovat tkaničky. Asi jsem si myslela, že se pro mě vrátí, tatínek s maminkou, jejichž tváře jsem si já, holčička, která až donedávna žila v bezpečí své malé rodiny, vybavovala jako v domácím kině. Stále si pamatuji ten chlad, co jsem cítila, kdykoli jsem vylezla ven. Teta mi nikdy v ničem nebránila. Když na podzim začala škola, vylezla jsem ven jako nějaké malé zvířátko ze své nory. Mateřská školka mě děsila. Nebyla jsem zvyklá na děti, na hluk, na ustavičný dozor. Neměla jsem ráda paní Bowmanovou, naši učitelku, v jejíchž očích jsem viděla soucit i nesouhlas. Byla jsem zvláštní dítě. Byla jsem plachá a věčně vystrašená. Nic, co jsem od té doby zažila, se nedá ani v nejmenším srovnávat s hrůzami základní školy. Teď si uvědomuji, jak mě moje minulost pronásledovala jako stín z třídy do třídy: zapsaná v mých dokumentech, připojená k mé složce, putující od učitele k učiteli, probíraná na konferencích s ředitelem... Co s ní budeme dělat? Jak zvládneme její slzy a její odtazitost? Je tak chytrá, tak křehká, tvrdohlavá, introvertní, nespolečenská, tak snadno se rozruší...

Když zazvonil telefon, nadskočila jsem a adrenalin mi zaplavil celé tělo jako příval ledové vody. Popadla jsem sluchátko a srdce mi

bušilo až v krku. „Detektivní kancelář Kinsey Millhonové.“

„Ahoj Kinsey. Tady Tommy Ryckman z Perdidské okresní věznice. Advokát Briana Jaffea nám právě oznámil, že si s ním můžeš promluvit, pokud budeš chtít. Nevypadal, že by tím byl příliš nadšený, ale myslím, že paní Jaffeová na tom trvala.“

„Paní Jaffeová?“ zeptala jsem se, neschopná skrýt údiv.

Zasmál se. „Možná si myslí, že se ho zastaneš a že vyjasníš to nedorozumění kolem toho útěku z vězení a té holky, co byla zastřelená.“

„Jo, to je možné. Kdy můžu přijít?“

„Kdykoli chceš.“

„Jaký je tady postup? Mám se ptát po tobě?“

„Ptej se po vrchním zástupci šerifa. Jmenuje se Roger Tiller. Zná mladého Jaffea už z dřívějšíka, ještě když dělal u hlídky, co chytá záškoláky. Možná, že bys z něj mohla vytahat pár informací.“

„To je skvělé.“

Ještě než jsem mu stačila pořádně poděkovat, zavěsil sluchátko. Usmála jsem se pro sebe, popadla kabelku a zamířila ke dveřím. Jedna věc se mi na policajtech líbí – jakmile jednou usoudí, že jste v pohodě, těžko budete hledat někoho ochotnějšího.

* * *

Kráčela jsem s vrchním zástupcem šerifa Tillerem chodbou, naše kroky zněly nejednotně a jeho klíče během chůze cinkaly. Sledovala nás kamera nahoře v rohu. Byl starší, než jsem čekala, táhlo mu na šedesát, měl podsaditou, sto sedmdesát centimetrů vysokou postavu, kterou těsně obepínala uniforma. Představila jsem si ho, jak si na konci služby s úlevou svléká oblečení, jako když si žena sundává podvazkový pás. Na těle měl nejspíš pořád otláčené všechny ty přezky a ostatní součásti uniformy. Měl světle hnědé vlasy, které mu ustupovaly, knír ve stejné barvě, zelené oči a tupý nos. Svým výrazem mi připomínal dvaadvacetiletého kluka. Jeho těžký kožený opasek vydával vrzavé zvuky a všimla jsem si, že změnil držení těla i vystupování, když se ocitl v blízkosti vězňů. Pět jich stálo u kovových dveří se skleněným okénkem zakrytým drátěným pletivem

a čekalo, až budou vpuštěni dovnitř. Byli to přistěhovalci z Latinské Ameriky, všichni kolem dvacítky, oblečení do modrých vězeňských kalhot, bílých triček a gumových sandálů. V souladu s předpisy byli zticha, s rukama za zády. Bílé náramky prozrazovaly, že se jedná o lidi odsouzené za méně závažné zločiny, jako je řízení pod vlivem alkoholu a majetkové trestné činy.

„Seržant Ryckman mi říkal, že jste poznal Briana Jaffea, ještě když jste pracoval u hlídky. Jak je to dlouho?“ zeptala jsem se.

„Pět let. Bylo mu dvanáct a byl šíleně drzý. Vzpomínám si, že jednou jsem ho sebral a vrátil do školy třikrát během jediného dne. Školní psycholožka to nakonec vzdala. Jeho matky mi bylo líto. Všichni jsme věděli, co se jí stalo. Je to mizera. Chytrý, hezký, ale drzý.“ Tiller zavrtěl hlavou.

„Setkal jste se někdy s jeho otcem?“

„Jo, Wendella jsem znal.“ Měl tendenci mluvit, aniž se mi podíval do očí, což působilo divně.

Zdálo se, že rozhovor nikam nespěje, tak jsem to zkusila jinak.

„A jak jste se dostal od chytání záškoláků k tomuhle?“

„Podal jsem žádost o místo v administrativě. Aby člověk získal postup, musí rok sloužit ve věznici. Je to hrůza. Lidi jsou tu fajn, ale celý den trávíte v umělém osvětlení. Je to jako žít v jeskyni. Všechn ten filtrovaný vzduch. Radši bych byl na ulici. Trocha nebezpečí nikdy neuškodí. Aspoň vás to udržuje ve střehu.“ Zastavili jsme se před velkým výtahem, nejspíš nákladním.

„Slyšela jsem, že Brian utekl z pastáku. Za co tam byl?“

Tiller zmáčkl tlačítko a požádal do mikrofону o výtah do zóny dvě, kde se nacházela marodka a celý pro izolaci z administrativních důvodů. Ve výtazích chybělo vnitřní ovládání, aby je nemohli zneužít vězni. „Vloupání, držení střelné zbraně, kladení odporu při zatýkání. Byl umístěn do Connaughtu, který má střední ostrahu. Dneska už mají pastáky maximální ostrahu.“

„Ale to nebývalo, ne? Myslela jsem, že pasták slouží pro nezvladatelné děti.“

„Teď už ne. Dřív se tyhle děti označovaly jako ‚mladiství delikventi‘. Rodiče je mohli svěřit dohledu soudu. Dneska už je

pasták vězením pro nezletilé. Ty děti jsou tvrdí kriminálníci. Vraždy, ublížení na těle, zabití, často v rámci zločineckých gangů.“

„A co Jaffe? Jak je to s ním?“

„Ten kluk nemá duši. Je mu to vidět na očích. Má tam absolutní prázdno. Je chytrý, ale nemá svědomí. Je to psychopat. Podle našich nejlepších informací to byl on, kdo naplánoval ten útěk z vězení a přemluvil k tomu ostatní kumpány, protože potřeboval někoho, kdo umí španělsky. Jakmile se dostali za hranice, měli v plánu se rozdělit. Nevím, kam měl namířeno, ale ti ostatní skončili mrtví.“

„Všichni tři? Myslela jsem, že jeden z nich tu přestřelku přežil.“

„Včera večer umřel. Vůbec se neprobral z bezvědomí.“

„A co to děvče? Kdo měl na svědomí její smrt?“

„Na to se budete muset zeptat Jaffe, protože on jediný přežil. Náramně se mu to hodí a věřte mi, že toho využije.“ Došli jsme k vyšetřovací místnosti v zóně dvě. Tiller vyndal svazek klíčů a jedním z nich odemkl. Otevřel dveře prázdné místnosti, kde jsem se měla setkat s Brianem. „Dřív jsem věřil, že se tyhle děti dají zachránit, pokud odvedeme dobrou práci. Ale teď mi připadá, že můžeme mluvit o štěstí, když se nám podaří udržet je pod zámkem.“ Zavrtěl hlavou a hořce se usmál. „Už jsem na to asi moc starý. Je načase, abych šel někam do kanceláře. Posad'te se. Za chvíli tady bude.“

Vyšetřovací místnost měřila zhruba dva krát dva a půl metru a neměla žádná okna. Stěny byly vymalované pololesklým béžovým nátěrem bez jakéhokoli zdobení. Ve vzduchu byl stále trochu cítit latex. Slyšela jsem, že věznice zaměstnává na plný úvazek partu natěračů, jejichž jediným úkolem je malování. Než dodělají celou zónu čtyři, už aby se zase vraceli do jedničky a začali znovu. V místnosti stál malý dřevěný stůl a dvě kovové židle se sedátkem ze zeleného vinylu. Podlaha byla pokryta hnědými dlaždicemi. Kromě videokamery upevněné v rohu pod stropem neměla místnost už žádné další vybavení. Posadila jsem se na židli otočenou k otevřeným dveřím.

Když vešel Brian do místnosti, překvapila mě nejdřív jeho postava a hned potom jeho hezká tvář. Na osmnáctiletého kluka byl malý a jeho chování působilo nejistě. Oči, jako měl on, jsem už u několika

lidí viděla – velmi jasné, modré, plné nevinnosti. Můj bývalý manžel Daniel měl podobný výraz, díky němuž se zdál tak neskutečně sladký. Samozřejmě, Daniel byl narkoman. Taký lhář a podvodník, který věděl, co dělá, a který byl dost chytrý na to, aby rozeznal rozdíl mezi dobrem a zlem. Tenhle kluk byl jiný. Tiller tvrdil, že je psychopat, ale tím jsem si zatím nebyla jistá. Měl Michaelovy hezké rysy, ale byl blondák, zatímco jeho bratr měl tmavé vlasy. Oba byli štíhlí, ale Michael byl vyšší a robustnější.

Brian se posadil, nahrbil se a ruce si dal mezi kolena. Vypadal nesměle, ale možná, že to jen předstíral, aby se vlichotil dospělým. „Mluvil jsem s mámou. Říkala, že za mnou možná přijdete.“

„Říkala ti, co chce?“

„Něco kvůli tátovi. Říkala, že je možná naživu. Je to pravda?“

„V tuhle chvíli to nevíme jistě. Mě si najali, abych to zjistila.“

„Znala jste mého tátu? Myslím předtím, než zmizel.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nikdy jsem se s ním nesetkala. Dali mi nějaké fotky a řekli mi, kde byl naposledy viděn. Narazila jsem na člověka, který mu byl hodně podobný, ale pak se mi zase ztratil. Pořád věřím, že ho vypátrám, ale teď zrovna nemám žádné stopy. Osobně jsem přesvědčená, že to byl on.“

„To je neuvěřitelný, co? Ta představa, že je možná naživu. Vůbec se z toho nemůžu vzpamatovat. Chci říct, že ani nevím, jaký by to vlastně bylo.“ Měl plné rty a dolíčky ve tváři. Stěží jsem si dokázala představit, že by takovou upřímnost mohl předstírat.

„Musí to být zvláštní pocit,“ řekla jsem.

„Jo, jenže po tom všem, co se stalo? Nechtěl bych, aby mě takhle viděl.“

Pokrčila jsem rameny. „Jestli se sem vrátí, tak bude mít nejspíš sám problémy.“

„Jo, to říkala máma taky. Nevypadala zrovna nadšeně. Ale těžko jí můžu něco vyčítat po tom všem, co zažila. Jestli byl celou tu dobu naživu, tak s ní teda pěkně vymet.“

„Pamatuješ si na něj hodně?“

„Moc ne. Ale Michael jo, můj brácha. Viděla jste ho?“

„Jen jsem ho zahlédla u tvojí matky.“

„A viděla jste mýho synovce, Brendana? Je fakt bezva. Stejská se mi po něm, po prckovi.“

Tak už dost těch řečí. Začínala jsem být nervózní. „Můžu se tě zeptat, jak to bylo v tom Mexicali?“

Neklidně se zavrtěl a prohrábl si rukou vlasy. „To bylo zlý. Dělá se mi špatně, jen když si na to vzpomenu. S tím zabíjením jsem neměl vůbec nic společného, přísahám. To Julio a Roberto měli tu pistoli.“

„A co ten útěk? Jak to probíhalo?“

„No, víte, já myslím, že můj právník nechce, abych o tom mluvil.“

„Mám jen pár otázek... naprosto důvěrně. Jen se snažím zjistit, o co tady jde. Cokoli mi řekneš, zůstane jen mezi námi,“ ubezpečila jsem ho.

„Radši ne,“ zamumlal.

„Byl to tvůj nápad?“

„Můj ne, sakra. Asi si myslíte, že jsem kretén. Byl jsem pitomej, že jsem do toho šel... Teď už to vím, ale chtěl jsem prostě vypadnout. Byl jsem zoufalej. Byla jste někdy v past'áku?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Tak to máte kliku.“

„Či to byl nápad?“ zeptala jsem se.

Podíval se na mě zpříma a jeho modré oči byly průzračné jak studánky. „Earnesto s tím přišel.“

„Byli jste dobří kamarádi?“

„Vůbec ne! Znal jsem je jen díky tomu, že jsme bydleli v Connaughtu ve stejném domku. Julio mi řek, že mě zabije, jestli jim nepomůžu. Nechtěl jsem to udělat. Chci říct, že jsem do toho nechtěl jít, ale on byl fakt hrozná rampa... Říkal, že mě zřídí tak, že na to do smrti nezapomenu.“

„Vyhrožoval ti.“

„Jo. Říkal, že mě s Ricardem znásilní.“

„Znásilní?“

„Jo.“

„A proč tebe?“

„Proč mě?“

„Jo. Proč o tebe tak stáli? Proč si nevzali dalšího Hispánce, když měli namířeno do Mexika?“

Pokrčil rameny. „Tihle kluci jsou zvrhlí. Pánbů ví, jak uvažují.“

„A co jsi plánoval, že budeš dělat v Mexiku, když neumíš španělsky?“

„Flákat se. Schovávat se. Vrátit se zpátky do Texasu. Ale hlavně jsem chtěl vypadnout z Kalifornie. Zdejší soudní systém mi není příliš nakloněnej.“

Dozorce zaklepal na dveře, čímž nám naznačil, že náš čas vypršel.

Něco na Brianově úsměvu způsobilo, že jsem ho přestala vnímat. Jsem lhářka od přírody, je to takový můj skromný talent, který však rozvíjím. Řekla bych, že s vymýšlením nejružnějších hovadin mám víc zkušeností než polovina lidí na téhle planetě. Teď jsem měla pocit, že kdyby ten kluk mluvil pravdu, těžko by to znělo tak upřímně.

14

Cestou do kanceláře jsem se zastavila na matrice, která sídlí v jednom z křídel soudní budovy v Santa Tereze. Samotná budova soudu byla znovu vystavěna koncem dvacátých let poté, co v roce 1925 zničilo stávající stavbu a řadu dalších obchodních budov v centru města zemětřesení. Na kovaných měděných tabulkách na dveřích matriky je symbolicky popsána historie státu Kalifornie. Prošla jsem hlavním vchodem do velké haly rozdělené pultem. Po pravé straně byla malá recepce zařízená dvěma těžkými dubovými stoly a koženými křesly v odpovídající barvě. Podlahu tvořily tmavě červené leštěné dlažební kameny, vysoké stropy zdobil vybledlý modrozlatý vzorek, který se opakoval i na masivních trámech. Strop podpíraly elegantní dřevěné sloupy s jónskými hlavicemi, natřené též tlumenými barvami. Okna byla klenutá, tabulky z katedrálního skla zdobily řady spojených kroužků. Podstatnou část práce oddělení vykonávala technika: telefony, počítače, promítačky mikrofilmů. Dalším ústupkem moderní době bylo obložení částí zdí zvukovou izolací.

Snažila jsem se o ničem moc nepřemýšlet, protože jsem pociťovala zvláštní nechuť k tomu pátrání, které jsem měla v plánu. U pultu stálo několik lidí a mě na krátký okamžik napadlo, že bych tu záležitost mohla odložit na někdy jindy. Pak se objevil další úředník, vysoký štíhlý muž ve volných kalhotách a smokingové košili s krátkým rukávem a brýlemi, které měly jednu čočku matnou. „Přejete si?“

„Chtěla bych se podívat na váš záznam o uzavření manželství z

listopadu 1935.“

„A jméno?“ zeptal se.

„Millhone, Terrence Randall. Chcete i její?“

Napsal si poznámku. „To mi stačí.“

Podal mi přes pult formulář, který jsem vyplnila, a ujistila tak stát, že získané informace žádným způsobem nezneužiji. Byla to podle mě nesmyslná formalita, protože záznamy o narozeních, úmrtích, sňatcích a vlastnictví nemovitostí jsou veřejnosti přístupné. Systém vyplňování se nazýval Soundex, což byl zvláštní postup, při němž se v příjmení vynechávaly samohlásky a souhlásky se nahrazovaly různými numerickými hodnotami. Úředník mi pomohl převést jméno Millhone do jeho soundexové podoby a pak mě poslal k zastaralé lístkové kartotéce, v níž jsem vyhledala záznam o svých rodičích včetně data svatby a čísla svazku a stránky, na níž je povolení k uzavření manželství zaregistrováno. S touto informací jsem se vrátila k pultu. Úředník zavolal nějakému dalšímu člověku sídlícímu v útrokách budovy, jehož úkolem bylo vyvolávat příslušné záznamy uložené na kazetách.

Pak mě usadil u promítačky mikrofilmů a zahrnul mě množstvím instrukcí, z nichž polovinu jsem nepochytila. Nijak zvlášť to nevadilo, protože sám přístroj zapnul a vložil do něj kazetu, zatímco mi vysvětloval, jak se to má dělat. Pak mě nechal, abych si kazetu převinula až k příslušnému záznamu. Najednou jsem je uviděla – jména a další osobní data pečlivě zaznamenaná před téměř padesáti lety. Terrence Randall Millhone ze Santa Terezy, Kalifornie, a Rita Cynthia Kinseyová z Lompoku, Kalifornie, uzavřeli manželství dne 18. listopadu 1935. Ženichovi bylo třicet tři let a pracoval jako poštovní doručovatel. Jeho otec se jmenoval Quillen Millhone a jméno jeho matky za svobodna bylo Daceová. Ritě Kinseyové bylo v době svatby osmnáct let, povolání neuvedeno, dcera Burtona Kinseyho a Corneliie Straith LaGrandové. Byli oddáni soudcem Perdidského odvolacího soudu Stonem při obřadu, který se konal v Santa Tereze ve čtyři hodiny odpoledne. Jako svědek podepsána Virginia Kinseyová, moje teta Gin. Tak tady byli, všichni tři, zapsáni ve veřejném registru, aniž by tehdy tušili, že za dvacet let budou

manžel i manželka po smrti. Pokud mi bylo známo, tak se nedochovaly žádné fotografie ze svatby ani jakékoli jiné připomínky. Viděla jsem jen jeden nebo dva jejich snímky pořízené v pozdějších letech. Někde jsem měla pár fotek ze svého raného dětství, ale žádné fotografie jejich rodin. Uvědomila jsem si, v jakém vakuu jsem vlastně žila. Každý má své rodinné historky, alba, korespondenci, rodinné sešlosti a nejrůznější tradice, ale já jsem se ničím takovým pochlubit nemohla. Představa, že rodina mé matky, Kinseyovi, stále žije v Lompoku, ve mně vyvolala zvláštní smíšené pocity. A co příbuzní mého otce? O Millhonových jsem nikdy neslyšela jedinou zmínku.

Pocítila jsem náhlou změnu ve své perspektivě. Okamžitě mi došlo, jaké zvláštní potěšení jsem nacházela ve skutečnosti, že nemám žádné příbuzné. Dokonce jsem na to byla svým způsobem hrdá. Příliš jsem o tom nemluvila, ale přinášelo mi to jakési sebeuspokojení. Nebyla jsem běžným produktem střední třídy. Nebyla jsem součástí žádných spleťtých rodinných dramát – dlouhodobých svárů, tichých spojenectví, tajných dohod či drobných ústrků. Nebyla jsem samozřejmě ani součástí toho radostného, co rodinný život přináší, ale co na tom? Byla jsem jiná. Byla jsem výjimečná. V lepším případě jsem byla samorost, v horším pak nešťastný výplod tetiných svérázných představ o výchově malých holčiček. Ať už tak nebo tak, považovala jsem se za samotáře nezapadajícího do průměru, což mi dokonale vyhovovalo. Teď jsem však musela vzít v úvahu existenci té neznámé rodiny... Ať už se k ní přihlásím sama nebo se oni přihlásí ke mně.

Převinula jsem kazetu zpátky na začátek a odnesla ji k pultu. Vyšla jsem z budovy a zamířila přes ulici k třípodlažnímu krytému parkovišti, kde jsem nechala svoje auto. Napravo byla veřejná knihovna, kde jsem věděla, že najdu telefonní seznam Lompoku, pokud bych měla zájem. Ale měla jsem? Zastavila jsem se a přemýšlela. Jedná se jen o informaci, říkala jsem si v duchu. Nemusíš se nijak rozhodovat, stačí, když si to zjistíš.

Vyšla jsem po schodech do budovy. Zahnula jsem doprava a prošla turniketem určeným k chytání zlodějů knih. Adresáře a

nejrůznější telefonní seznamy měst z celého státu byly k dispozici v přízemí nalevo od výpůjčního pultu. Našla jsem seznam Lompoku a na místě jím začala listovat. Nechtěla jsem si přiznat, že mě to zajímá natolik, abych si k tomu sedla.

Byl tam jenom jeden „Kinsey“, ne Burton, ale Cornelia, matka mé matky, s uvedeným telefonním číslem, ale žádnou adresou. Našla jsem tedy adresář Lompoku a prolistovala oddíl s telefonními čísly začínajícími předčísly. Cornelia Kinseyová bydlela podle seznamu v ulici Willow Avenue. Zkontrolovala jsem adresář z předchozího roku, kde byl vedle jejího jména uveden i Burton. To znamenalo, že někdy mezi letošním a minulým sčítáním lidu ovdověla. Bezva. To je tedy sranda. Sotva zjistím, že mám nějakého dědečka, tak mi umře. Poznamenala jsem si adresu na jeden z vkladových dokladů v šekové knížce. Polovina lidí, co znám, používá doklady o uložení peněz místo vizitek. Nevím, proč banky nepřidají dozadu pár čistých papírků na poznámky. Strčila jsem bloček zpátky do tašky a rozhodla se na něj zapomenout. Později uvidím, co podniknu.

Vyrazila jsem zpátky do práce a vešla dovnitř postranním vchodem. Když jsem otevřela dveře své kanceláře, uviděla jsem na záznamníku blikat světýlko. Stiskla jsem přehrávání a poslouchala vzkaz, zatímco jsem otvírala okno.

„Slečno Millhonová, tady Harris Brown. Jsem poručík ve výslužbě z policejního oddělení v Santa Tereze. Právě mi volal poručík Whiteside a řekl mi, že se snažíte vypátrat Wendella Jaffea. Byl to jeden z mých posledních případů, než jsem odešel z oddělení, a rád bych s vámi probral některé podrobnosti, pokud mi zavoláte. Dnes odpoledne mám nějaké vyřizování mimo, ale zastihnete mě nejspíš mezi druhou a čtvrt na čtyři na...“

Popadla jsem pero a poznamenala si číslo, které nadiktoval. Podívala jsem se na hodinky. Kruci. Bylo teprve tři čtvrtě na jednu. Přesto jsem ho zkusila vytočit, pro případ, že by tam náhodou byl. Ani omylem. Zkusila jsem ještě Renatu Huffovou, ale ani ta nebyla doma. Sotva jsem položila sluchátko, telefon zazvonil. „Detektivní kancelář Kinsey Millhonové,“ řekla jsem.

„Můžu mluvit s paní Millhomovou?“ ozval se melodický ženský

hlas.

„To jsem já,“ odpověděla jsem nedůvěřivě. To bude určitě nějaká nabídka.

„Paní Millhomová, tady je Patty Kravitzová z firmy Telemarketing. Jak se dnes máte?“ Měla naučeno, že se u toho má usmívat, aby její hlas zněl srdečně a přátelsky.

Přejela jsem si jazykem po vnitřní straně tváře. „Fajn. A co vy?“

„Dobře. Paní Millhomová, my víme, že jste zaměstnaný člověk, ale provádíme průzkum jednoho velmi zajímavého nového výrobku a chtěli jsme se vás zeptat, jestli byste si nenašla pár minut a neodpověděla nám na několik otázek. Pokud budete ochotná s námi spolupracovat, máme pro vás připravenou pěknou cenu. Můžeme počítat s vaší pomocí?“

Slyšela jsem tlumené brebentění jejích kolegů v kanceláři. „A co je to za výrobek?“

„Je mi líto, ale tuhle informaci zatím nesmím prozradit. Mám dovoleno pouze naznačit, že se jedná o službu týkající se letecké dopravy a že díky ní bude v příštích měsících zavedena zcela nová koncepce v obchodním i rekreačním cestování. Můžete nám tedy věnovat pár minut z vašeho nabitého programu?“

„Jistě, proč ne?“

„Dobře. Takže paní Millhomová, jste svobodná, vdaná, rozvedená nebo vdova?“

Pobaveně jsem poslouchala, s jakou upřímností a přirozeností čte z laminované karty, kterou má před sebou na stole. „Vdova,“ odpověděla jsem.

„To je mi líto,“ řekla ze slušnosti a hned pokračovala dál. „Máte svůj vlastní dům nebo si jej pronajímáte?“

„Mívala jsem dva domy,“ řekla jsem nenuceně. „Jeden tady v Santa Tereze a druhý ve Fort Myers na Floridě, ale teď, když John zemřel, musela jsem ten druhý prodat. Pronajímám si jen byt v New Yorku.“

„Dobře.“

„Docela dost cestuji. Proto vám pomáhám s tím průzkumem,“ řekla jsem. Úplně jsem viděla, jak horečně gestikuluje na svého

nadřízeného. Měla na drátě zazobanou paničku a možná bude potřebovat pomoc.

Přešly jsme k mému ročnímu příjmu, který bude díky tomu milionu, který zanedlouho obdržím, velmi slušný. Pokračovala jsem ve výmyslech, vytáčkách a mlžení a bavila jsem se jejími otázkami, zatímco jsem vybrušovala své úhybné manévry. Jako poslední bod jsem měla vypsát šek na 39,99 dolaru, abych mohla převzít cenu, kterou jsem vyhrála: kompletní devítidílnou sadu značkových zavazadel, která je ve většině obchodních domů k mání za 600 dolarů.

Bylo načase projevit trochu nedůvěry. „Děláte si legraci,“ řekla jsem. „Není to nějaký trik? Zaplatím všehovšudy jen třicet devět devadesát devět? Tomu nevěřím.“

Ujistila mě, že nabídka je skutečná. Sada zavazadel je absolutně zdarma. Jediné, co zaplatím, je doprava a balné, které můžu uhradit i kreditní kartou, pokud mi to bude lépe vyhovovat. Nabídla mi, že ke mně do hodiny pošle kurýra, který šek vyzvedne, ale platba kartou mi připadala jednodušší. Vymyslela jsem si hezkou kombinaci číslic, které po mně pečlivě zopakovala. Z jejího tónu bylo poznat, že stěží může uvěřit svému štěstí. Byla jsem toho dne nejspíš první člověk, který jí nepoškodil sluch prásknutím s telefonem. Před koncem pracovní doby se bude se svými kolegy snažit tu částku z vymyšleného účtu odepsat.

K obědu jsem si dala nízkotučný jogurt a pak jsem se pohodlně opřela v křesle a trochu si zdřímla. Mezi nejrůznějšími honičkami v autech a přestřelkami míváme my, soukromá očka, občas takovýhle den. Ve dvě jsem se probudila a znovu zkusila vytočit číslo Harrise Browna.

Po čtvrtém zazvonění to zvedl.

„Harris Brown,“ ohlásil se udýchaným hlasem, který zněl trochu otráveně.

Sundala jsem nohy ze stolu a představila se.

Jeho tón se okamžitě změnil. „To jsem rád, že voláte. Překvapilo mě, když jsem se dozvěděl, že se ten chlap objevil.“

„No, zatím to nemáme potvrzené, ale podle mě to vypadá dobře.“

Jak dlouho jste na tom případu dělal?“

„Ježíši, snad sedm měsíců. Ani vteřinu jsem nevěřil, že je po smrti, ale dalo mi strašně práce přesvědčit o tom ostatní. Po pravdě řečeno se mi to nikdy nepodařilo. Je to fajn, když se člověk dozví, že jeho tušení nebylo mylné. A teď mi povězte, jak vám můžu pomoci.“

„Já vlastně ani nevím. Myslela jsem, že byste mě třeba přivedl na nějakou myšlenku,“ řekla jsem. „Mám spojení na ženu, se kterou cestoval. Jmenuje se Renata Huffová a má dům v Perdido Keys.“

Zdálo se, že ho ta informace polekala. „Jak jste to zjistila?“

„Hmm, to bych snad radši nevysvětlovala. Řekněme, že mám svoje cestičky.“

„No, zdá se, že si vedete dobře.“

„Snažím se. Problém je v tom, že ona je jediná stopa, kterou mám, a nemůžu přijít na to, na koho dalšího by se ještě mohl obrátit o pomoc.“

„Pomoc v čem?“

Začala jsem mu váhavě vykládat svoji teorii o Wendellovi. „No, nejsem si tím jistá, ale řekla bych, že se doslechl o Brianovi...“

„O tom útěku a přestřelce.“

„Ano. Myslím, že se vrací sem, aby klukovi pomohl.“

Na krátký okamžik se odmlčel. „Pomohl jak?“

„To zatím nevím. Jen mě nenapadá jiný důvod, proč by riskoval návrat.“

„Tomu bych možná věřil,“ řekl po chvilce přemýšlení. „Takže vy předpokládáte, že se spojí buď s rodinou, nebo se svými starými kamarády.“

„Přesně tak. Víím, kdo je jeho bývalá žena, a mluvila jsem s ní, ale zdá se, že nemá tušení, kde je.“

„A vy jí věříte?“

„Snad ano. Myslím, že mluvila upřímně.“

„Pokračujte. Nechtěl jsem vás přerušovat.“

„Co se týče Wendella, tak toho zatím moc nepodnikám. Jen doufám, že se někde ukáže, ale zatím se k tomu, jak je vidět, nemá. Myslela jsem, že bychom si mohli někde sednout a zkusit na něco přijít. Mohla bych vás připravit o trochu času?“

„Už jsem v důchodu, slečno Millhonová. Čas je to jediné, co mám. Bohužel dneska odpoledne mám nějaký program. Ale mohl bych zítra, jestli by se vám to hodilo.“

„To by bylo fajn. Co takhle oběd? Měl byste čas?“

„To by šlo,“ řekl. „Kde sídlíte?“

Nadiktovala jsem mu adresu kanceláře.

„Já bydlím v Colgate, ale mám nějaké vyřizování ve městě. Můžeme se někde sejít?“

„Kdekoli se vám to bude hodit.“

Navrhl jednu velkou restauraci na State Street, kde se sice nejlí nejlépe, ale věděla jsem, že tam nebudeme potřebovat rezervaci. Když jsem pokládala telefon, udělala jsem si poznámku do kalendáře.

Jen tak z plezíru jsem vytočila Renatino číslo.

Po dvou zazvoněních to zvedla.

Do prdele, pomyslela jsem si. „Můžu mluvit s panem Huffem?“

„Teď není doma. Chcete nechat nějaký vzkaz?“

„To je paní Huffová?“

„Ano.“

Pokusila jsem se o úsměv. „Paní Huffová, tady je Patty Kravitzová z firmy Telemarketing. Jak se dnes máte?“

„To je nějaká nabídka?“

„To rozhodně ne, paní Huffová. To vás můžu ujistit. Děláme průzkum trhu. Společnost, pro kterou pracuji, se zajímá o to, jak trávíte volný čas a jak cestujete. Tyto formuláře jsou vyplňovány pouze pod číslem, takže vaše odpovědi jsou zcela anonymní. Jako poděkování za vaši ochotu pro vás máme připravenou pěknou cenu.“

„Ach, ano. Jasně.“

Bože, tahle dáma nebyla zrovna důvěřivá. „Nebudu vás obtěžovat déle než pět minut,“ řekla jsem a nechala ji, aby si to sama přebrala.

„No dobře, ale vezměte to rychle, a jestli se mi budete snažit něco prodat, tak budu nepříjemná.“

„Rozumím vám. Takže, paní Huffová, jste svobodná, vdaná, rozvedená nebo vdova?“ Vzala jsem tužku a začala si čmárat do bloku, zatímco jsem horečně přemýšlela, na co se budu ptát dál. Co

jsem se vlastně od ní chtěla dozvědět?

„Vdaná.“

„A máte vlastní dům nebo si jej pronajímáte?“

„Co to má společného s cestováním?“

„Teď se k tomu dostávám. Je to vaše trvalé bydliště nebo rekreační objekt?“

To ji uklidnilo. „Aha, rozumím. Trvalé.“

„A teď kolik cest jste podnikla za poslední půlrok? Žádnou, jednu až tři nebo více než tři?“

„Jednu až tři.“

„Jaké procento z těchto cest mělo obchodní charakter?“

„Podívejte se, nemohla byste přejít rovnou k věci?“

„Dobře. To není problém. Tohle jednoduše vynecháme. Máte vy nebo váš manžel v plánu v příštích týdnech někam cestovat?“

Hrobové ticho.

„Haló?“ řekla jsem.

„Proč se ptáte?“

„Protože tím se dostáváme k závěru mého dotazníku, paní Huffová,“ řekla jsem rychle a nevzrušeně. „Jako zvláštní poděkování bychom vám rádi věnovali zdarma dvě zpáteční letenky do San Franciska a dvě noci v hotelu Hyatt. Veškeré výdaje jsou hrazené. Bude váš manžel doma, aby mohl převzít tyto bezplatné letenky? Není to pro vás v žádném případě závazné, ale bude muset písemně potvrdit jejich příjem, protože průzkum je psán na jeho jméno. Mohla byste mi tedy, prosím, říct, kdy vám je můžeme doručit?“

„To nepůjde,“ řekla a v jejím hlase bylo znát podráždění. „Chystáme se v nejbližší době odjet z města, jakmile... Nejsem si jistá, kdy tady bude, a kromě toho nemáme zájem.“

Ozvalo se cvaknutí, jak zavěsila.

Do hajzlu! Třískla jsem sluchátkem. Kde je ten chlap a co má za lubem, že musí v „nejbližší době“ odjet z Perdida? Nikomu se neozval. Aspoň pokud jsem věděla. Nevěřila jsem, že by byl v kontaktu s Carlem Eckertem, jestli s ním nemluvil během posledního půldne. Pokud jsem věděla, nebyl ve spojení ani s Danou nebo Brianem. U Michaela jsem si nebyla jistá. Nejspíš to budu muset

prověřit.

Co ten chlap sakra dělal? Proč by jezdil takhle blízko ke své rodině, kdyby se s ní nechtěl spojit? Bylo pochopitelně možné, že se mu podařilo zkontaktovat všechny tři a v tom případě uměli lhát ještě líp než já. Možná, že bylo načase, aby policajti začali sledovat Renatu. A možná by neuškodilo, kdyby se Wendellova fotka objevila v místním tisku. Nebo bychom na něj mohli poštvat psy. Ale mezitím si budu muset ještě jednou zajet do Perdida.

15

Po večeři jsem znovu vyrazila do Perdida. Cesta byla příjemná; večerní žlutohnědé světlo pozlacovalo jižní svahy horských hřebenů. Když jsem míjela Rincon Point, byli stále na moři vidět surfaři. Většinou stáli rozkročení na svých prknech, pohupovali se na vodě, klábosili a trpělivě čekali na vlny. Příboj byl zatím mírný, ale povětrnostní mapa v ranních novinách ukazovala hurikán v Pacifiku u poloostrova Baja California, který měl údajně mířit k pobřeží. Všimla jsem si, že horizont lemují černé mraky připomínající řadu hustých křovisek, které zanedlouho zahalí krajinu do šera. Zdá se, že Rincon se svými skalnatými výběžky a okolními mělčinami působí jako magnet na špatné počasí.

Rincón je španělský výraz pro malý záliv vytvořený výběžkem pevniny do moře. Zdejší pobřeží je vytvarováno do řady podobných zátok a v některých místech naráží příboj až přímo na silnici. Během přílivu se vlny tříští o násep a bílá stěna napěněné vody se zvedá vysoko vzhůru. Po levé straně se na několika terasách svažujících se k moři rozprostírala květinová pole. Jasně červené, žluté a tmavě růžové cíně zářily v pološeru, jako kdyby byly nasvíceny zespodu.

Bylo těsně po sedmé, když jsem odbočila z dálnice 101 na Perdido Street. Projela jsem světelnou křižovatku s Main Street a pokračovala severním směrem. Na bulváru Median jsem zahnula doleva, minula asi šest domů a zajela ke kraji. Michaelův žlutý volkswagen brouk stál zaparkovaný na příjezdové cestě. V přední části domu bylo zhasnuto, ale vzadu, kde byla nejspíš kuchyň a jedna ze dvou ložnic, se svítilo.

Vyšla jsem na malou verandu a zaklepala na vchodové dveře. Po chvíli se objevil Michael. Byl převlečený z pracovního oblečení do seprané džínové kombinézy, takové, co nosí instalatéri, když lezou k vodovodním přípojkám. Ještě jsem měla v živé paměti Brianův obličej, takže mě okamžitě udeřila do očí jejich podoba. Jeden byl blondák, druhý tmavovlasý, ale oba zdělili Daniny smyslné rty a jemné rysy. Michael musel čekat, že se u něj objevím, protože nedal najevo žádné překvapení.

„Můžu na chvíli dál?“ zeptala jsem se.

„Jestli chcete. Je tu binec.“

„To nevadí.“

Následovala jsem ho dozadu do domu. V obývacím pokoji a kuchyni stály otevřené, ale už z velké části vybalené stěhovací krabice, z kterých se valily na zem hromady zmuchlaného novinového papíru.

Michael s Juliet se uchýlili do větší ze dvou malých ložnic. Místnosti o necelých dvanácti metrech čtverečních vévodilo dvojlůžko a velká televize, v níž zrovna běžel přenos baseballového zápasu z Los Angeles. Na toaletním stolku a prádelníku byly nahromaděny krabice od pizzy, různé obaly a plechovky od limonád. Celé místo připomínalo scénu z únosu, kdy policajti posílají teroristům krabice s jídlem, aby uspokojili jejich potřeby. Všude vládl nepořádek, ve vzduchu byly cítit vlhké ručníky, smažené hranolky, cigaretový kouř a pánské ponožky. Z plastového odpadkového koše s vyklápěcím víkem přetékaly použité papírové plenky.

Michael, zaujatý sportovním přenosem, se posadil na okraj letiště, na kterém ležela Juliet s číslem *Cosmopolitanu*. Na přehoze vedle sebe měla položený popelník s nedopalky. Byla bosa, na sobě měla krátké šortky a tmavě růžové tílko. Nemohlo jí být víc než osmnáct nebo devatenáct, a pokud během těhotenství přibrala, už to na ní nebylo znát. Vlasy měla ostříhané nakrátko, kolem uší téměř vyholené. Podobný účes nenosila většina mužů už roky. Kdybych nevěděla, o koho jde, tipovala bych, že se dala k armádě a právě se chystala k nástupu do výcvikového tábora. Obličej měla pihovatý,

modré oči orámované černou linkou a řasy zvýrazněné řasenkou. Víčka si namalovala stíny ve dvou tónech – modrém a zeleném. V uších měla velké náušnice, svítivě růžové plastové kroužky, které si patrně koupila k tomu tílku. Odložila časopis, očividně podrážděná hlasitostí televize. Baseballové utkání přerušila lacině působící reklama na nějaký místní autosalon, jejíž rozeřvaný slogan zněl, jako kdyby ho vymyslela speciálně manželka ředitele firmy. „Proboha, Michael. Nemůžeš ten zatracenej krám ztlumit? Co je s tebou, seš hluchej, nebo co?“

Michael stiskl tlačítko hlasitosti na dálkovém ovládání. Zvuk klesl na úroveň jen nepatrně nižší, než je zapotřebí k ultrazvukové operaci mozku. Zdálo se, že ani jeden z nich se mojí přítomností nenechal nijak zvlášť rušit. Napadlo mě, že bych si k nim mohla přisednout na postel a v klidu s nimi strávit večer, aniž bych tím vyvolala větší pozornost. Nakonec se na mě Juliet podívala a Michael nás formálně představil. „To je Kinsey Millhonová. Je to soukromý detektiv a hledá mého tátu.“ Pak kývl na Juliet a dodal: „Tohle je moje žena Juliet.“

„Dobrý den, těší mě,“ zamumlala jsem.

„Těší mě,“ odpověděla a její pohled už směřoval zpátky k rozečtenému časopisu. Nemohla jsem si nevšimnout, že soupeřím o její pozornost s článkem o tom, jak umět naslouchat druhým. Sáhla po krabičce cigaret, která ležela na posteli vedle ní. Zašmátrala v ní ukazováčkem, pak ji zvedla a koukla dovnitř. Vztekla se zašklebila, když zjistila, že je prázdná. Pohled na ni mě fascinoval. S tím svým vojenským sestřihem vypadala jako pubertální kluk s namalovanými očima a visacími náušnicemi. Šťouchla do Michaela nohou. „Myslela jsem, že jsi říkal, že mi doběhneš do krámu. Už nemám cigarety a malý potřebuje plenky. Skočíš tam? Prosím, prosím, prosím.“

V televizi opět pokračoval baseballový zápas. Zdálo se, že Michael sloužil jako manžel jediné k tomu, aby chodil pro cigarety a plenky. Dávala jsem tomu manželství maximálně deset měsíců, než ji všechny ty večery strávené doma začnou nudit. Michael mi kupodivu i přes svůj nízký věk připadal jako celkem vhodný typ pro rodinný život. Juliet bude ta, kdo se začne hádat a urážet a vyhýbat svým

povinnostem, než se vztah definitivně rozpadne. Dítě pak nejspíš skončí u Dany.

Michael, jenž znovu soustředil svoji pozornost na baseball, něco nejasně zamumlal a nijak se neměl k odchodu, což Juliet nenechala bez povšimnutí. Neustále si točil na prstě svým maturitním prstýnkem z Cottonwoodské akademie, který mu věnovala matka.

„Michaele, jestli se Brendan znova počurá, tak co mám dělat? Už jsem mu dala poslední plenku.“

„Jasně, kotě. Ještě vteřinku, jo?“

Juliet protáhla obličej a obrátila oči v sloup.

Vycítil její podráždění a otočil se k ní. „Za minutku jdu. Malý spí? Máma chtěla, aby se na něj podívala.“

Polekaně jsem si uvědomila, že mluvím o mně.

Sundala nohy z postele. „Nevím. Podívám se. Uložila jsem ho teprve před chvilkou. Těžko usne, když ta televize tak řve.“ Vstala a zamířila do úzké chodbičky mezi oběma ložnicemi. Šla jsem za ní a snažila se rychle vymyslet nějakou všeobecně použitelnou lichotku pro případ, že by to dítě mělo šišatou hlavu.

„Radši se k němu nebudu moc přibližovat. Byla jsem nastydlá,“ řekla jsem. Matky někdy chtějí, aby si člověk ty malé prevíty pochoval.

Juliet nahlédla do menší z obou ložnic. V místnosti se tyčila stěna z lepenkových krabic nacpaných ramínky s oblečením. Uprostřed té pevnosti z pomačkaných zimníků a bund stála dětská postýlka. Nevím, proč mě napadlo, že pokoj bude i po mnoha měsících vypadat úplně stejně. V téhle džungli ze starých svrchníků byl daleko větší klid a představila jsem si, že Brendan si za čas zvykne na pach naftalínových kuliček a zplstnatělé vlny. Jediný závan mu v pozdějším životě postačí k tomu, aby si připadal jako Marcel Proust. Stoupla jsem si na špičky a nahlédla Juliet přes rameno.

Brendan seděl v postýlce, pohled upřený ke dveřím, jako kdyby věděl, že pro něj máma přijde. Byl jedním z těch dokonalých dětí, které se objevují v reklamách v časopisech: baculatý, s velkýma modrýma očima, dvěma zoubky ve spodní dásni a dolíčky ve tvářích. Na sobě měl modré flanelové dupačky s pogumovanými chodidly.

Nataženýma ručkama udržoval rovnováhu a dlaněmi kroutil jako malými anténkami chytajícími signály z okolního světa. V momentě, kdy spatřil Juliet, se mu tvář rozzářila úsměvem a začal radostně mávat ručičkami. Juliet zmizel z obličeje našťvaný výraz a pozdravila ho jakýmsi soukromým mateřským jazykem. Od pusy mu šly bubliny, vrtěl se a slintal. Když ho zvedla, zabořil jí tvář do ramene a přitiskl se k ní nohama. Byl to jediný okamžik v celé mé historii, kdy jsem si sama přála mít takového tvorečka.

Juliet zářila štěstím. „Není nádherný?“

„Je moc roztomilý,“ odpověděla jsem.

„Michael se ho teď ani nepokouší vzít do náručí,“ řekla. „Je na mně teďka hrozně závislý. Začalo to teprve před týdnem. Předtím šel vždycky hned k tátovi. Bez reptání. Zato teď, když ho chci dát k někomu jinému! Měla byste vidět jeho obličej. Úplně zkroutí pusu a brada se mu začne třást. A ten nářek, pane bože. Je tak nešťastný, že by vám to zlomilo srdce. My ceme bejt požád u maminky, vid’,“ žvatlala na něj. Brendan natáhl buclatou ručku a strčil jí prsty do pusy. Dělal, že ho kouše, na což reagoval tichým chichotáním. Najednou ztuhla a pokrčila nos. „Ach bože, že ty máš naděláno v kalhotách!“ Odtáhla mu ukazováčkem plenku od zadečku a nakoukla do škvírky. „Michaele?“

„Co?“

Přešla zpátky k ložnici. „Moh bys aspoň jednou udělat, o co tě prosím? Brendan se pokakal a já už nemám žádné plenky. Říkala jsem ti to už dvakrát.“

Michael poslušně vstal, oči stále upřené na obrazovku. Začala další reklama, což mu konečně dovolilo odejít.

„Doufám, že to bude ještě dneska,“ řekla a nadzvedla si dítě na boku.

Michael sáhl pro větrovku, která ležela na hromadě oblečení na zemi. „Hned jsem zpátky,“ řekl, aniž by mluvil k někomu konkrétnímu. Když se oblékal do bundy, napadlo mě, že by to byla skvělá příležitost si s ním promluvit.

„Mohla bych jít s vámi,“ navrhla jsem.

„Klidně,“ řekl a podíval se na Juliet. „Potřebuješ ještě něco?“

Zavrtěla hlavou, aniž odtrhla oči od obrazovky, na níž hejno kreslených much zrovna likvidovalo zbytky jídla z talíře. Vsadila bych se, že ještě nepřišla na to, jak se myje nádobí.

Michael šel rychle, hlavu skloněnou, ruce v kapsách u bundy. Byl nejméně o hlavu větší a měl pružnou chůzi. Obloha potemněla s blížící se bouří a tropický vítr hnal spadané listí podél kanálů. Noviny psaly, že cyklon slábne, ale přesto nám měl přinést víc než jen mrholení. Začal foukat vítr, vzduch byl vlhký a obloha měla v místech, kde bývá jindy blankytně modrá, ocelově šedou barvu.

Musela jsem klusat, abych mu stačila. „Mohl byste trochu zpomalit?“ požádala jsem ho.

„Jo, promiňte,“ zamumlal a zmírnil tempo tak o třetinu.

Večerka byla na rohu asi o dva bloky dál. Před námi zářila světla, ale jinak byla ulice tmavá. U každého třetího nebo čtvrtého domu, který jsme míjeli, se svítilo na verandě. Venkovní lampičky osvětlovaly pěšinky a okrasné keře. Chladným večerním vzduchem se stále linula vůně jídla: pečených brambor a karbanátků s omáčkou barbecue, pečeného kuřete, vepřových kotlet na sladkokyselo. Byla jsem už po večeři, ale stejně jsem cítila hlad. „Předpokládám, že víte, že se váš otec možná vrací sem,“ řekla jsem, abych se odpoutala od myšlenek na jídlo.

„Máma mi to říkala.“

„Máte představu, co budete dělat, jestli se vám ozve?“

„Promluvím si s ním. Proč? Co bych měl jako dělat?“

„Stále je na něj vydán zatykač,“ řekla jsem.

Michael si odfrkl. „No to je bezva. Prásknout svého tátu. Roky ho nevidíte a první, co uděláte, je, že zavoláte poldy.“

„To zní dost blbě.“

„Nejenže to *zní* blbě. Celý je to dost na hovno.“

„Pamatujete si na něj hodně?“

Michael pokrčil jedno rameno. „Bylo mi sedmnáct, když odešel. Vzpomínám si, že máma hrozně brečela a my jsme dva dny nešli do školy. Snažím se nemyslet na to, co bylo potom. Něco vám povím. Dřív jsem si říkal: ‚Tak můj táta se zabil... No a co má být?‘ Ale pak se mi narodil *můj* syn a díky němu jsem se na všechno začal

dívat jinak. Nemohl bych toho prcka opustit. Prostě bych mu to nemoh udělat a nechápu, jak to táta moh udělat mně. Jak moh bejt takovej hajzl? Byly jsme hodný děti, to můžu odpřisáhnout.“

„Briana to asi dost zničilo.“

„Jo, to jo. Vždycky se choval, jako by mu to bylo jedno, ale já vím, že to nesl těžce. Mně to tenkrát bylo fuk.“

„Kolik mu bylo? Dvanáct?“

„Jo. Já byl ve čtvrtáku na střední. On chodil do šesté třídy. V tomhle věku bývají děti zlé.“

„Děti jsou zlé v každém věku,“ podotkla jsem. „Vaše matka mi říkala, že někdy v tu dobu s ním začaly být potíže.“

„Asi tak někdy.“

„Co dělal?“

„Nevím, blbosti... Chodil za školu, psal sprejem po zdech, pral se. Prostě jen dělal pitomosti, nebylo v tom nic zlého. Neříkám, že to bylo správný, ale každý z toho dělá hroznou vědu. Hned s ním jednají jako s kriminálníkem, ale on je jenom *dítě*. Spousta kluků se v tomhle věku dostane do maléru, víte, co mám na mysli. On prostě jenom blbnul a chytili ho. V tom je ten jedinej rozdíl. Já jsem dělal to samý, když mi bylo jako jemu, a nikdo mě nenazýval ‚mladistvým delikventem‘. A nesnažte se mi vykládat ty nesmysly o ‚volání o pomoc‘.“

„Já nic neříkám. Jen poslouchám.“

„Je mi ho líto. Jakmile si lidi o člověku myslí, že je špatnej, tak se snadno špatným stane. Je to zábavnější než bejt dobrej.“

„Mně nepříjde, že by se Brian tam, kde teďka je, zrovna bavil.“

„Já nevím, jak to celý bylo. Brian mluvil o jednom z těch kluků, Guevara, myslím, že se jmenuje. Je to pěkněj grázl. Jednu dobu bydleli spolu a Brian říkal, že pořád vymejšlel krávovinu a snažil se mu to zavařit u vychovatelů. To on ho přemluvil, aby zdrhli.“

„Včera mi někdo říkal, že umřel.“

„Dobře mu tak.“

„Asi jste s Brianem mluvil od té doby, co se vrátil. Vaše matka za ním byla a já taky.“

„Jen po telefonu, takže mi toho moc říct nemoh. Říkal, abych

ničemu nevěřil. Hrozně zuří. Soudce ho obvinil z útěku, loupeže, krádeže auta a vraždy. Taková hovadina. Vždyť ten útek z vězení nebyl ani jeho nápad.“

„Tak proč to tedy udělal?“

„Protože mu vyhrožovali! Řekli mu, že když s nima nepůjde, tak že ho oddělaj. Byl jako rukojmí, chápete?“

„To mě nenapadlo,“ řekla jsem ve snaze zachovat neutrální tón. Michael tak horlivě bránil svého bratra, že moje pochyby nejspíš ani nezaregistroval.

„Je to pravda. Brian přísahal. Říkal, že tu ženskou na silnici zastřelil Julio Rodriguez. On nikdy nikoho nezabil. Říkal, že je mu z toho všeho nanic. Netušil, že ti pitomci provedou takovouhle hovadinu. Úkladná vražda. Ježíši, to přece *ne*.“

„Michaele, ta žena se stala obětí těžkého zločinu, což automaticky posouvá obvinění na vraždu prvního stupně. I když se váš bratr té zbraně ani nedotkl, je pokládán za spoluvíníka.“

„Ale proto ještě přece není *vinen*. Celou dobu se snažil utéct.“

Potlačila jsem chuť hádat se. Bylo vidět, že začíná být našťvaný, a věděla jsem, že bych ho neměla provokovat, když jsem chtěla jeho pomoc. „Tohle bude muset vyřešit jeho právník.“ Řekla jsem si, že bude lepší změnit téma. „A co vy? Jakou práci vlastně děláte?“

„Makám na stavbě. Máma chce, abych šel na vysokou, ale podle mě to nemá cenu. Nechci, aby Juliet musela do práce, teď, když je Brendan tak malý. Stejně nevím, jakou práci by sehnala. Dodělala střední školu, ale i tak nedostane nikde o moc víc, než je minimální mzda, a kdybychom měli platit ještě paní na hlídání, tak by to nemělo žádný význam.“

Došli jsme k samoobsluze na rohu, která byla celá ozářená světelnými poutači. Přerušili jsme rozhovor a Michael šel vybírat věci, které měl koupit. Já jsem se zastavila u regálu s časopisy a zběžně jsem si prohlédla poslední čísla nejružnějších „dámských“ magazínů. Soudě podle titulků na obálkách jsme všechny posedlé hubnutím, sexem a levnými tipy na zkrášlení bytu, přibližně v tomto pořadí. Vzala jsem výtisk časopisu *Domov* a po chvíli listování jsem narazila na jednu z těch rubrik typu „pětadvacet nápadů pro šikovné

ruce za pětadvacet dolarů a méně“. Jedním z praktických návodů bylo, jak vyrobit povláčky na sedátka u kovových skládacích židlí ze starých prostěradel.

Zvedla jsem hlavu a uviděla Michaela, jak stojí u pokladny. Zřejmě už zaplatil a pokladní mu ukládala nákup do tašky. Nevím, čím to bylo, ale najednou jsem měla pocit, že nás někdo pozoruje. Nenápadně jsem se otočila a přelétla očima obchod. Po levé straně jsem zahlédla rychlý pohyb, rozmazaný odraz tváře ve skleněných dvířkách chladicích boxů, které stály podél zdi naproti vchodu. Otočila jsem se ke dveřím, ale tvář už byla pryč.

Zamířila jsem ke vchodu a vyšla ven do chladné noci. Na parkovišti jsem nikoho neviděla. Na ulici nebyl žádný provoz. Žádní chodci, žádní toulaví psi, žádný vítr ve křoví. Ten pocit přetrvával a já jsem cítila, jak mi naskakuje husí kůže. Neexistoval žádný důvod, proč by Michaela nebo mě měl někdo sledovat. Pokud to ovšem nebyl Wendell nebo Renata. Vítr sílil a hnal po chodníku mlhu připomínající jemný závoj kapiček, který vzniká při stříkání hadic.

„Co se děje?“

Otočila jsem se a uviděla Michaela stát ve dveřích s papírovou taškou v náručí. „Zdálo se mi, že někdo stál u vchodu a díval se na vás.“

Zavrtěl hlavou. „Já jsem nikoho neviděl.“

„Možná, že je to jen moje bujná fantazie, ale tohle se mi často nestává,“ řekla jsem. Cítila jsem, jak mi po celém těle přeběhl mráz.

„Myslíte, že to mohl být táta?“

„Nikdo jiný mě nenapadá.“

Zvedl hlavu jako zvíře, když zbystří pozornost. „Slyším motor.“

„Opravdu?“ Poslouchala jsem pozorně, ale kromě šumění větru ve větvích jsem neslyšela nic. „Odkud to jde?“

Zavrtěl hlavou. „Už to přestalo. Táhle to bylo, myslím.“

Podívala jsem se na tmavou postranní uličku, na niž ukazoval, ale neviděla jsem žádné známky života. Pouliční lampy stojící daleko od sebe vrhaly slabé světlo, které jen zvýrazňovalo hlubokou temnotu mezi nimi. Korunami stromů projel závan větru jako mořská vlna. V tom šelestu bylo cosi tajemného. Uslyšela jsem slabé šumění deště ve

vrcholcích stromů. Pripadalo mi, že někde úplně v dálce jsem zaslechla klapot podpatků, jak někdo pospíchá do tmy. Otočila jsem se zpátky k Michaelovi. Když uviděl můj výraz, jeho úsměv mírně pohasl. „Jste celá vyděšená.“

„Nesnáším představu, že mě někdo sleduje.“

Všimla jsem si, že prodavačka v obchodě nás upřeně pozoruje, nejspíš udivena naším chováním. Podívala jsem se na Michaela. „Raději bychom se měli vrátit. Juliet se bude divit, kde jsme se zdrželi.“

Šli jsme rychle. Tentokrát jsem se nepokoušela zmírnit Michaelovo tempo. Přistihla jsem se, že se čas od času otáčím, ale ulice se zdála prázdná. Ze zkušenosti vím, že je vždycky snazší kráčet do tmy než opačně. Oddechla jsem si, až když se za námi zabouchly dveře, ale přesto se mi v tu chvíli vydralo z hrdla slabounké vyjeknutí. Michael odnesl nákup do kuchyně, ale nejdřív se rozhlédl kolem dveří. „Už jsme v bezpečí, O. K.“

Vyšel z kuchyně s balíkem plenek a kartonem cigaret v náručí. Zamířil do ložnice a já jsem rychle klusala za ním. „Byla bych vám vděčná, kdybyste mi dal vědět, jestli se vám otec ozve. Dám vám svoji vizitku. Můžete volat kdykoli.“

„Jasně.“

„Mohl byste upozornit i Juliet,“ řekla jsem.

„O.K.“

Poslušně čekal, než jsem vylovila z kabelky vizitku. Položila jsem si ji na koleno, napsala do zadu svoje telefonní číslo a podala mu ji. Podíval se na ni bez zjevného zájmu a strčil ji do kapsy u bundy. „Díky.“

Z jeho tónu bylo jasné, že nemá nejmenší chuť mi z jakéhokoli důvodu volat. Jestli se mu Wendell ozve, bude nejspíš rád.

Šli jsme do ložnice, kde stále běžel baseballový zápas. Juliet byla s dítětem v koupelně a skrz dveře jsem slyšela, jak na něj žvatlá nesmysly. Michaelovu pozornost znovu upoutala televize. Sedl si na zem, opřel se o postel a začal si točit Wendellovým prstýnkem, který nosil na pravé ruce. Napadlo mě, jestli kamínek, který je v něm zasazený, mění barvu podle nálady. Sebrala jsem balík plenek a

zaklepala na dveře koupelny.

Vykoukla ven. „Jé, bezva, máte je. To jsem ráda. Díky. Chcete mi pomoci s koupáním? Dala jsem ho do vany, byl hrozně špinavý.“

„Raději půjdu,“ řekla jsem. „Vypadá to, že každou chvíli začne pršet.“

„Vážně? Bude pršet?“

„Doufejme.“

Viděla jsem, že váhá. „Můžu se vás na něco zeptat? Jestli se Michaelův táta vrátí, bude chtít vidět malého? Brendan je jeho jediné vnouče a myslím, že ještě neměl možnost ho vidět.“

„To by mě nepřekvapilo. Na vašem místě bych byla opatrná.“

Zdálo se, že chce ještě něco říct, ale zřejmě si to rozmyslela. Když jsem zavírala dveře do koupelny, žvýkal Brendan žínku.

16

První kapky deště začaly pleskat na čelní sklo mého auta, když jsem vjížděla na dálnici 101, a než jsem našla místo k zaparkování asi půl bloku od bytu, rozpršelo se naplno. Zamkla jsem volkswagen a prokličkovala mezi kalužemi k brance a pak přes dvorek ke svému vchodu. V Henryho bytě se svítilo. Dveře do kuchyně byly otevřené a ucítila jsem vůni pečení, syté aroma vanilky a čokolády, které se mísilo s vůní deště a trávy nasáklé vodou. Náhlý závan větru rozhoupal vrcholky stromů a poslal na zem krátkou spršku listů a velkých kapek. Vyběhla jsem k Henryho dveřím, hlavu skloněnou před deštěm.

Henry zrovna krájel v pekáči ořechový koláč. Byl bos, na sobě měl bílé šortky a jasně modré tričko. Viděla jsem jeho fotky z dřívějších let, když mu bylo padesát šedesát, ale daleko víc se mi líbila jeho nynější štíhlá postava, kterou získal až teď po osmdesátce. Měl jemné bílé vlasy a modré oči a neviděla jsem jediný důvod, proč by mu přibývajících roky měly ubírat na půvabu. Zaťukala jsem na rám hliníkové sítě proti hmyzu. Zvedl hlavu a vesele se usmál, když mě uviděl. „Ahoj, Kinsey. To je rychlost. Zrovna jsem ti nechal vzkaz na záznamníku.“ Pokynul mi, abych šla dál.

Otřela jsem si mokré boty o rohožku, zula je a nechala u dveří. „Viděla jsem, že svítíš. Jedu z Perdida a ještě jsem nebyla doma. Není to úžasné, ten déšť? Odkud se vzal?“

„Prý je to dozvuk hurikánu Jackie. Ještě dva dny mají být přeháňky. Táhle je konvice s čajem. Vezmi šálky a talířky, jestli chceš.“

Postavila jsem hrnečky na stůl a vyndala z lednice mléko. Henry opláchl a otřel nůž a položil na stůl pekáč s koláčem. Při západu slunce klesá teplota v Santa Tereze tak k patnácti stupňům, ale dnešní bouře způsobila, že večer byl téměř tropický. V kuchyni bylo jak v inkubátoru. Henry vytáhl svůj starý stojanový ventilátor s černou vrtulí, který s tichým vrčením přeměňoval horký vzduch na horký vítr. Svým otáčivým pohybem budil dojem, že sleduje dění v místnosti.

Sedli jsme si naproti sobě ke stolu, před sebou pekáč s koláčem položený na chňapce. Jeho vršek byl světle hnědý a působil křehce jako sušené tabákové listy. Jednotlivé porce byly oddělené kostrbatými zářezy a jedna z nich mírně vyčnívala ven. Těsně pod povrchem bylo těsto tmavé a vlhké jako čerstvá hlína. Byly v něm kusy ořechů velké jak štěrka a malé shluky čokoládových peciček. Henry nabral lopatičkou první porci a podal mi ji. Po tomto projevu kultivovanosti jsme jedli rovnou z pekáče.

Nalila jsem nám každému šálek čaje a do svého přidala mléko. Rozlomila jsem kousek koláče napůl a ještě jednou napůl. Měla jsem pocit, že tak snižuji kalorie. Pusu mi zaplavila rozehrátá čokoláda a zasténala jsem blahem. „Zjistila jsem zvláštní věc,“ řekla jsem. „Je možné, že mám kousek odsud rodinu.“

„Jakou rodinu?“

Pokrčila jsem rameny. „Prostě lidi se stejným příjmením, kteří tvrdí, že jsou příbuzní, stejná krev a tak.“

Se zájmem mě sledoval svýma modrýma očima. „Vážně? No to mě podrž. A jací jsou?“

„Nevím. Ještě jsem je neviděla.“

„Aha. Já myslel, že jo. A jak ses o nich dozvěděla?“

„Včera jsem obcházel domy v jedné ulici v Perdidu. Jedna žena mi řekla, že jí někoho připomínám, a ptala se mě na křestní jméno. Chtěla vědět, jestli nejsem příbuzná Burtona Kinseyho z Lompoku. Řekla jsem, že ne, ale pak jsem se šla na matriku podívat na záznam o sňatku svých rodičů. Otec mé matky se jmenoval Burton Kinsey. Mám pocit, že jsem to věděla. Víš, že jsem to měla někde úplně vzadu v mozku uložené, ale nějak jsem si to v tu chvíli nechtěla

přiznat. Divné, co?“

„Co budeš dělat?“

„Ještě nevím. Přemýšlím o tom. Přijde mi to jak píchání do vosího hnízda.“

„Pandořina skříňka.“

„Přesně tak. Jen samé problémy.“

„Ale kdoví, třeba ne.“

Ušklíbla jsem se. „Nechci riskovat. Nikdy jsem rodinu neměla. Co bych s ní dělala?“

Henry se usmál pro sebe. „A co si myslíš, že bys dělala?“

„Nevím. Nahání mi to hrůzu. Mám strach, že by s tím byly jen samé starosti. Podívej se na Williama. Jen se kvůli němu nervuješ.“

„Ale mám ho rád. A o to tu jde, ne?“

„Opravdu?“

„Dělej, jak uznáš za vhodné, samozřejmě, ale věř mi, že mít rodinu má svoje klady.“

Chvilí bylo ticho. Snědla jsem kousek koláče zhruba ve tvaru Utahu. „Myslím, že to nechám plavat. Jak se jim jednou ozvu, tak už z toho nevycouvám.“

„Víš o nich vůbec něco?“

„Ne.“

Henry se zasmál. „Aspoň že tě ta možnost tak nadchla.“

Trpce jsem se usmála. „Zjistila jsem to teprve dneska. A kromě toho, jediná, o které vím jistě, je matka mojí matky, Cornelia Kinseyová. Můj dědeček nejspíš zemřel.“

„Takže tvoje babička je vdova. Hm, to zní zajímavě. A jak víš, že by nebyla jako stvořená pro mě?“

„Bezva nápad,“ řekla jsem jízlivě.

„Ale no tak. Co tě trápí?“

„Kdo říká, že se trápím? Já se netrápím.“

„Tak proč se jí neozveš?“

„A co když je zlá a lakomá?“

„A co když je milá a chytrá?“

„Fajn. Jestli je tak zatraceně milá, tak proč se mi neozvala celých devětadvacet let?“

„Možná měla moc práce.“

Všimla jsem si, že náš rozhovor postrádá plynulost. Znali jsme jeden druhého natolik dobře, že jsme klidně mohli vynechat fráze a klišé. Přesto jsem měla pocit, jako kdyby mi kleslo IQ. „A kromě toho, jak bych to provedla? Co bych jako měla dělat?“

„Zavolat jí. Pozdravit ji a představit se.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To neudělám,“ prohlásila jsem. „Nechám to plavat.“ Tón, jakým jsem to řekla, bych nazvala nejspíš jako „umíněný“, i když se nepovažuji za žádného velkého tvrdohlavce.

„Tak to nech plavat,“ řekl Henry a lehounce pokrčil rameny.

„Nechám. A stejně, podívej, kolik času uběhlo od smrti mých rodičů. Bylo by divné se jim teď ozývat.“

„To už jsi říkala.“

„Vždyť je to pravda!“

„Tak se jim neozývej. Máš naprostou pravdu.“

„Taky že nebudu,“ řekla jsem podrážděně. Nesnáším, když mi někdo takhle přitakává. Mohl mě přesvědčovat, abych jednala opačně. Mohl mi navrhnout nějaký plán akce. A místo toho mi jen opakoval to, co jsem mu říkala já. Z mých úst to všechno znělo daleko rozumněji. Když to říkal on, znělo to umíněně a hádavě. Nechápala jsem, co se s ním děje. Možná, že to byla jen nějaká podivná reakce na tu spoustu cukru v tom koláči.

Náš rozhovor se stočil na Williama a Rosie. Neudálo se kolem nich nic nového, co by stálo za zmínku. Sport a politiku jsme zredukovali na jednu větu. Krátce nato jsem se zvedla a šla k sobě. Náladu jsem měla mizernou. Henry vypadal v pohodě, ale já jsem měla pocit, jako kdybychom se strašně pohádali. Tu noc se mi nespalo zrovna dobře.

* * *

V 5.59 stále pršelo, takže jsem vynechala svůj ranní běh. Nachlazení už bylo pryč, ale přesto mi nepřišlo zrovna moudré jít klusat do deště. Připadalo mi neuvěřitelné, že ještě před týdnem jsem ležela u bazénu v Mexiku a natírala si tělo opalovacími krémy. Chvilí jsem zůstala ležet a zírala ven střešním oknem. Mraky měly kovovou

barvu a den byl jako stvořený k tomu, aby člověk zůstal v posteli s knížkou. Natáhla jsem ruku a zkoumala svoje falešné opálení, které už vybledlo do světle broskvového odstínu. Zvedla jsem nohu a poprvé si všimla tmavých pruhů kolem kotníku. Páni, potřebovala bych oholit. Vypadalo to, jako kdybych si natáhla chlupaté podkolenky. Když mě přestalo bavit zkoumání vlastního těla, vykulila jsem se z postele. Osprchovala jsem se, oholila si nohy a oblékla se. Čekal mě oběd s Harrisem Brownem, takže jsem si vzala čisté džíny a bavlněný svetr. Zašla jsem si na snídani bohatou na tuky a sacharidy, které působí jako přirozená antidepressiva. Ida Ruth mi říkala, že dnes přijede později, což znamenalo, že mi přenechává svoje parkovací místo. Do kanceláře jsem se přišla přesně v devět.

Alison zrovna telefonovala. Zvedla ruku jako dopravní policista, čímž mi naznačila, že mi chce něco říct. Čekala jsem, až domluví. „To je v pořádku. Já počkám,“ zahlaholila do telefonu. Zakryla dlaní mluvítko, zatímco volající na druhém konci nejspíš začal vyřizovat něco jiného. „Poslala jsem ti někoho do kanceláře. Doufám, že ti to nevadí. Budu ti brát vzkazy.“

„A kdo je to?“

Alison znovu začala mluvit do telefonu, z čehož jsem usoudila, že volající je už opět na příjmu. Pokrčila jsem rameny a zamířila chodbou do své kanceláře, jejíž dveře byly otevřené. U okna stála nějaká žena, otočená zády ke mně.

Přešla jsem ke stolu a hodila kabelku na židli. „Dobrý den. Přejete si?“

Otočila se a pohlédla na mě se zvědavostí, s jakou si člověk prohlíží populární osobnosti, když se ocitne v jejich blízkosti. Uvědomila jsem si, že se na ni dívám úplně stejně. Byly jsme si natolik podobné, že jsme mohly být sestry. Její tvář mi připadala povědomá jako tvář ze snu, kterou člověk zná jen v hrubých tazích. Rozhodně jsme neměly stejné rysy. Nevypadala jako já. Vypadala tak, jak se mi zdá, že mě vidí ostatní. Po chvíli už mi ta podoba nepřišla až tak nápadná. Najednou se mi zdálo, že si vlastně ani moc podobné nejsme. Měřila tak sto padesát pět centimetrů, o deset míň než já, a její postava svědčila o vydatné stravě a nedostatku pohybu.

Já jsem běhala už roky a občas jsem si uvědomila, jak jsou na mém těle všechny ty dlouhé kilometry znát. Měla velká prsa a širší boky, ale působila upraveně. Došlo mi, jak bych mohla přibližně vypadat, kdybych obětovala peníze na kadeřníka, naučila se základy líčení a začala trochu dbát na svůj šatník. Komplet, který měla na sobě, byl z krémového pracího hedvábí: dlouhá nabíraná sukně s propínacím kabátkem a k tomu korálově červené hedvábné tílko. Dobře zvolený splývavý střih částečně zakrýval její baculatost.

Usmála se a natáhla ruku. „Ahoj Kinsey. Ráda tě poznávám. Jsem tvoje sestřenice Liza.“

„Jak jsi mě našla?“ podivila jsem se. „Já jsem teprve včera zjistila, že mám kousek odsud příbuzné.“

„To my taky. Ale abych ti to vysvětlila. Včera večer volala mé sestře Pam Lena Irwinová. Hned jsme se s Pam sešly. Lena byla přesvědčená, že jsi naše příbuzná. Obě moje sestry měly hroznou chuť se za tebou hned rozjet, ale nakonec jsme usoudily, že by toho na tebe bylo moc. Tasha se stejně musela vrátit do San Franciska a Pamela bude každou chvíli rodit.“

Tři sestřenice najednou. To bylo na mě opravdu trochu moc. Raději jsem změnila téma. „A odkud znáš Lenu?“

Liza mávla lhostejně rukou, přesně tak, jak to dělám já. „Její rodina žije v Lompoku. Hned jak nám řekla o tom vašem setkání, jsme věděly, že za tebou musíme zajet. Babi jsme o tom neřekly, ale jsem si jistá, že tě bude chtít vidět.“

„Babi?“

„Jo, promiň. Naší babičce Corneli. Všichni jí říkají babi.“

„Kolik toho o mně ví?“

„Vlastně ani moc ne. Věděly jsme, jak se jmenuješ, samozřejmě, ale nebyly jsme si jisté, kde jsi vlastně skončila. Celý ten rodinný skandál byl tak absurdní. Pane bože, podle toho, co jsem slyšela, tak všechny ty sestry úplně rozdělil. Nezdržuju tě od práce? Promiň, ani jsem se nezeptala.“

„Ne, vůbec ne,“ řekla jsem a mrkla na hodinky. Do schůzky s Harrisem Brownem zbývaly celé tři hodiny. „Alison říkala, že mi bude brát vzkazy, ale stejně nečekám nic důležitého. Pověz mi o těch

sestrách.“

„Bylo jich celkem pět. Myslím, že měly ještě bratra, ale ten zemřel jako dítě. Ten konflikt mezi babi a tetou Ritou je úplně rozdělil. Tys o tom opravdu nikdy neslyšela?“

„Ne, nikdy. Říkám si, jestli vůbec mluvíme o tom samém člověku.“

„To víš, že jo,“ ujistila mě. „Tvoje matka byla Kinseyová. Rita Cynthia, je to tak? Její sestra se jmenovala Virginia. Říkaly jsme jí teto Gin nebo někdy Gin Gin.“

„To já taky,“ řekla jsem zamyšleně. Vždycky jsem měla pocit, že jsem jí tak říkala jenom já, že to byla přezdívka, kterou jsem pro ni vymyslela.

Liza pokračovala. „Moc jsem ji neznala kvůli tomu odcizení mezi nimi dvěma a babi. Babi bude letos osmdesát osm a je čilá jak rybička. Tedy, je úplně slepá a zdraví se jí trochu zhoršilo, ale jinak na svůj věk vypadá skvěle. Nevím, jestli ty dvě s babi ještě někdy promluvily, ale teta Gin k nám jezdila na návštěvu a všechny sestry se znovu sblížily. Jen se hrozně bály, aby se to k babi nějak nedoneslo, ale já bych řekla, že se o tom nikdy nedozvěděla. Jinak, naše matka se jmenuje Susanna. Je z rodiny nejmladší. Mohla bych si sednout?“

„Jo, promiň. Posad' se, prosím tě. Dáš si kafe?“

„Ne, ne, děkuju. Omlouvám se, že jsem sem takhle vpadla a všechno to na tebe tak vychrlila. Kde jsem to přestala? Jo, už vím. Tvoje matka byla nejstarší a moje nejmladší. Ze všech sester jsou naživu už jen dvě – moje matka Susanna – té je padesát osm – a Maura, které je šedesát jedna. Sára zemřela asi před pěti lety. Ježíši, nezlob se, že tě s tím takhle zatěžuju. My jsme myslely, že to víš.“

„A co Burton... dědeček Kinsey?“

„Ten už je taky po smrti. Zemřel teprve před rokem, ale léta byl nemocný, samozřejmě.“ Řekla to, jako kdybych snad znala jeho chorobopis.

Nechala jsem to být. Nechtěla jsem se zabývat detaily, dokud jsem nepochopila základní souvislosti. „A kolik je nás sestřenic a bratranců?“

„Takže, my jsme tři, Maura má dvě dcery, Deliu a Eleanor, a Sára měla čtyři holky.“

„A to všichni žijete v Lompoku?“

„Všichni ne. Tři ze Sářiných čtyř dcer se odstěhovaly na východní pobřeží. Jedna je vdaná, dvě jsou na vysoké a ta čtvrtá nevím, co dělá. Je to taková černá ovce rodiny. Mauřiny děti jsou obě v Lompoku. Maura a máma bydlí ve skutečnosti jen pět bloků od sebe. To je součást babiččina mistrovského plánu.“ Zasmála se a já si všimla, že máme stejné zuby, velmi bílé a hranaté. „Raději bych ti to měla říkat po troškách, nebo z toho dostaneš šok.“

„Už teď k tomu nemám moc daleko,“ připustila jsem.

Znova se zasmála. Něco mi na té ženě vadilo. Až příliš dobře se bavila, zatímco já jsem se nebavila vůbec. Snažila jsem se vstřebat všechny ty informace. Snažila jsem se pochopit jejich význam a zároveň se chovat zdvořile a vydávat všechny náležité zvuky. Ve skutečnosti jsem se ale cítila hloupě a její žoviální chování mi moje snažení příliš neusnadňovalo. Narovнала jsem se na židli a zvedla ruku jako záček ve škole. „Můžu tě poprosit, abys přestala a začala znovu od začátku?“

„Promiň. Musíš z toho být celá popletená. Škoda, že tady místo mě není Tasha. Měla ten let zrušit. Věděla jsem, že to nejspíš zpackám, ale jinak to nešlo. O útěku Rity Cynthie víš. O tom ti přece museli říct.“ Řekla to stejně, jako kdyby mi oznamovala, že svět je kulatý.

Znova jsem zavrtěla hlavou. Začala jsem si připadat jako ten panák na zadním skle v autě, kterému se při každém cuknutí rozkýve hlava. „Bylo mi pět, když se rodiče zabili v autě. Vychovávala mě teta Gin, ale o historii celé rodiny se mi ani slovem nezmínila. Takže se mnou můžeš klidně jednat jako s absolutním nezasevencem.“

„Páni. Jen doufám, že si na to všechno sama vzpomenu. Prostě začnu, a když nebudeš něčemu rozumět, tak mě klidně přeruš. Takže, nejdřív ze všeho – náš dědeček Kinsey byl ve slušném balíku. Jeho rodina podnikala v těžbě a zpracování diatomitu. Diatomit je v podstatě to, co se používá k výrobě křemeliny. Víš, co to je?“

„Nějaký filtrační materiál, ne?“

„Přesně tak. Naleziště diatomitu v Lompoku patří k největším a nejčistším na světě. Kinseyovi vlastnili tu firmu dlouhá léta. Babička taky musela pocházet z bohaté rodiny, ale moc o tom nemluvila, takže nevím, jak to přesně bylo. Za svobodna se jmenovala LaGrandová. S dědečkem měli šest dětí – kluka, co umřel, a těch pět holek. Rita Cynthia byla nejstarší. Babi ji měla nejradši, nejspíš proto, že jí byla hodně podobná. Myslím, že byla rozmazlená... Tedy aspoň se to říká. Byla hrozný rebel. *Absolutně* odmítla vyhovět babiččiným přáním. Díky tomu se z tety Rity stalo něco jako rodinná legenda. Patronka svobody. My všichni – neteře i synovci – jsme ji brali jako symbol nezávislosti, odvahy a vzdoru, jako emancipovaného člověka, jakým naše matky vždycky toužily být. Rita Cynthia udělala na babi dlouhý nos. Babičky muselo být tehdy taky dost. Byla přísná, namyšlená, kritická, panovačná. Ze všech svých dcer chtěla vychovat vzorné dámy. Abys mi rozuměla, dokázala být velice štedrá, ale vždycky si kladla podmínky. Dala ti třeba peníze na studia, ale musela jsi jít na nejbližší školu nebo tam, kam chtěla ona. To samé bylo s domem. Dala ti zálohu a dokonce souhlasila s tím, že ti bude dělat ručitele na půjčku, ale jen v případě, že sis našla bydlení nejdál šest bloků od ní. Odchod tety Rity ji doopravdy zničil.“

„Ale já pořád nechápu, co se stalo.“

„Jasně. Už se k tomu dostávám. Takže, Rita byla formálně uvedena do společnosti v roce 1935. Pátého července –“

„Moje matka byla uvedena do společnosti? A to víš přesné datum? Teda ty musíš mít paměť.“

„Ne, ne, ne. To všechno k tomu patří. Tuhle historku zná v rodině každý. To je jak O perníkové chaloupce nebo O Smolíčkovi. Babi měla sadu dvanácti kroužků na ubrousky z ryzího stříbra, do kterých nechala vyryt jméno Rity Cynthie a datum jejího vstupu do společnosti. Stejně kroužky chtěla věnovat postupně všem svým dcerám a udělat z toho takovou tradici, ale nějak jí to nevyšlo. Uspořádala velkolepý večírek a sezvala na něj spoustu úžasně výhodných partií. Skutečné snoby z nóbl společnosti.“

„V Lompoku?“

„Ne, kdepak. Sjeli se odevšad. Z Marin County, Walnut Creeku, San Franciska, Athertonu, Los Angeles, prostě na co si vzpomeneš. Babi toužila Ritu ‚dobře provdat‘, jak se tehdy říkalo. Jenomže Rita se místo toho zamilovala do tvého otce, který tam obsluhoval.“

„Jako číšník?“

„Přesně tak. Nějaký jeho kamarád tam pracoval pro dodavatele pohoštění a požádal ho o pomoc. Teta Rita se začala scházet s Randym Millhonem potají. Bylo to přesně uprostřed hospodářské krize a on jinak pracoval na poště tady v Santa Tereze. Ne, že by byl číšník.“

„No díky bohu,“ poznamenala jsem, ale Liza můj sarkasmus nezaregistrovala. „A co přesně dělal?“

„Listonoše. Babi o něm vždycky mluvila s despektem. Pro ni byl prostě lůza... Pro Ritu příliš starý a příliš chudý. Když zjistila, že se scházejí, málem z toho měla smrt, ale nemohla nic dělat. Ritě bylo osmnáct a byla tvrdohlavá jak beran. Čím víc babi protestovala, tím víc se zatvrzovala. Do listopadu byla z domu. Jednoduše utekla a provdala se za něj, aniž by o tom komukoli řekla.“

„Řekla to Virginii.“

„Vážně?“

„Jistě. Teta Gin byla jedním ze svědků na té svatbě.“

„Aha, tak to jsem nevěděla. Ale to by odpovídalo. Jde o to, že když se to babi dozvěděla, rozzuřila se tak, že s ní přerušila veškeré styky a nedala jí ani cent. Nenechala jí dokonce ani ty stříbrné kroužky na ubrousky.“

„Trest horší než smrt.“

„Hm, tenkrát to tak nejspíš vypadalo. Nevím, co babička udělala s těmi ostatními, ale měla jeden, o který jsme na rodinných sešlostech všichni soupeřili. Babi měla těch kroužků celou sbírku... různé tvary a monogramy, všechny z anglického stříbra. Před jídlem, když jsi byla drzá nebo neposlušná, tak jsi dostala kroužek Rity Cynthie. Jako trest. Byl to takový její způsob, jak ztrestat někoho, kdo vybočil z řady, jak ho zesměšnit, ale my jsme se o něj ve skutečnosti praly. To bylo něco, když ho některá z nás získala. Rita Cynthia byla jediná z rodiny, kdo se skutečně vymanil z babiččina područí, a my jsme ji za

to obdivovaly. Takže jsme se tajně scházely a soupeřily o to, kdo bude Rita Cynthia. Ten, kdo vyhrál, provedl něco hrozného a babička se zjevila jako bůh pomsty a položila před něj kroužek Rity Cynthie. Hrozná potupa, ale my jsme z toho měly náramnou legraci.“

„A to nikdo nic nenamítal, že kolem toho tak naděláte?“

„Babi to nevěděla. Už špatně viděla a kromě toho jsme si dávaly velký pozor. To bylo na celé hře to nejlepší. Ani si nejsem jistá, jestli si toho někdy všimly naše matky. A jestli jo, tak nám nejspíš tajně fandily. Ritu měly hrozně rády a Virginii hned po ní. To bylo na jejím útěku to nejhorší. Přišly jsme nejen o ni, ale i o tetu Gin.“

„Vážně,“ řekla jsem, ale bylo to sotva slyšet. Připadala jsem si jak opařená. Liza nemohla tušit, jak mě to zasáhlo. Moje matka pro ně nikdy nebyla ani skutečným člověkem. Byla rituálem, symbolem, něčím, o co bojovaly jako smečka zdivočelých psů o kost. Odkášlala jsem si. „A proč vlastně jeli do Lompoku?“

Tentokrát Liza znejistěla. Bylo jí to vidět na očích.

„Moji rodiče se zabili cestou do Lompoku,“ řekla jsem pomalu, jako kdybych tlumočila cizinci. „Jestli se s rodinou přestali stýkat, tak proč tam jeli?“

„O tom jsem nepřemýšlela. Zřejmě kvůli sešlosti, kterou chystala teta Gin.“

Musela jsem se na ni nějak významně zadívat, protože jí najednou zčervenaly tváře. „Možná bychom měly počkat, až se vrátí Tasha. Jezdí sem každých několik týdnů. Pováží ti o tom daleko víc než já.“

„Ale co se dělo potom? Proč se nikdo neozval?“

„Určitě to zkoušeli. Chci říct, určitě chtěli. S tetou Gin si telefonovali, takže všichni věděli, kde jsi. Ale co se stalo, stalo se. Máma a Maura a strýček Walter budou určitě nadšeni, až se dozvědí, že jsme spolu mluvily. Rozhodně musíš přijet.“

Cítila jsem, že se s mým obličejem děje něco divného. „A to nikoho z vás ani nenapadlo přijet, když teta Gin umřela?“

„Můj bože, ty se zlobíš. Připadám si hrozně. Co se děje?“

„Nic. Jen jsem si vzpomněla, že mám schůzku,“ řekla jsem. Bylo teprve za pět minut půl desáté. Celé Lizino vyprávění netrvalo ani půl hodiny. „Asi si to budeme muset dopovědět někdy jindy.“

Začala si spěšně chystat kabelku a mapu. „Tak já už pojedu. Asi jsem ti měla nejdřív zavolat, ale myslela jsem, že by to mohlo být docela fajn překvapení. Doufám, že jsem to nějak nepokazila. Jsi v pořádku?“

„Jo, jsem.“

„Prosím tě, zavolej. Nebo ti zavolám já a sejdem se znovu. Tasha je starší. Zná celou tu historii líp a možná ti o tom poví víc. Všichni měli Ritu Cynthii hrozně rádi. Věř mi.“

Vzpamatovala jsem se ve chvíli, kdy sestřenice Liza odešla. Zavřela jsem za ní dveře a přešla k oknu. Kolem domů se táhla bílá zeď, z níž se valily dolů záplavy fialových květů buganvillie. Získala jsem najednou celou rodinu, což měl být teoreticky důvod k velké radosti, pokud náhodou věříte tomu, co se píše v ženských časopisech. Ale ve skutečnosti jsem se cítila, jako kdyby mě právě někdo připravil o všechno, na čem mi záleželo, tak, jak to bývá skoro v každé detektivce.

17

Restauraci, kterou Harris Brown vybral pro naši poradu, tvořil labyrint propojených místností s obrovským dubem vyrůstajícím uprostřed. Zaparkovala jsem na bočním parkovišti a vešla dovnitř. Po obou stranách podlouhlé vstupní haly stály lavičky, na něž se lidé, kteří na někoho čekali, mohli posadit. Místnost, nyní prázdnou, oživovaly umělé rostliny v květináčích a na jejím konci stálo cosi jako řečnický pultík. Z oken po obou stranách chodby bylo vidět do bočních křídel restaurace, v nichž obědvali hosté.

Řekla jsem recepční své jméno. Byla to černoška kolem šedesátky a z jejího vystupování bylo poznat, že tu nevyužívá získané vzdělání. Jenomže najít práci v tomhle městě není snadné a ona byla za to místo nejspíš vděčná. Když jsem přistoupila k recepci, sáhla pro jídelní lístek.

„Jsem Kinsey Millhonová. Mám tu schůzku s člověkem jménem Harris Brown, ale nejdřív bych si ráda došla na toaletu. Mohla byste ho uvést ke stolu, jestli přijde dřív, než se vrátím?“

„Samozřejmě,“ řekla. „Víte, kde jsou toalety?“

„Já to najdu,“ ujistila jsem ji. Jak se vzápětí ukázalo, chybně.

Býval by se mi hodil nějaký plánec nebo aspoň drobečky, kterými bych si značila cestu. Nejdřív jsem vlezla do kumbálu plného mopů a pak do dveří, které vedly zpátky do chodby. Vrátila jsem se a zamířila na druhou stranu. Uviděla jsem šipku s nápisem „Telefony. WC“ ukazující doprava. No sláva.

Konečně jsem objevila ty správné dveře se siluetou dámské lodičky. Když jsem přišla zpátky, recepční se zrovna vracela ke

svému pultu. Ukázala do jídelny po levé straně, která se nacházela v křídle souběžném se vstupní halou. „Druhý stůl napravo,“ oznámila mi.

Bezmyšlenkovitě jsem pohlédla z okna a uviděla Harrise Browna, jak si svléká bundu. Instinktivně jsem couvla a schovala se za umělou kytku. Podívala jsem se na recepční a ukázala palcem jeho směrem. „To je Harris Brown?“

„Ptal se po Kinsey Millhonové,“ odpověděla.

Vykoukla jsem zpoza kytky, ale nebylo o tom pochyb. Zvlášť když tam byl jediný muž. Harris Brown, poručík ve výslužbě, byl ten „opilec“, se kterým jsem se ani ne před týdnem setkala na hotelovém balkoně ve Viento Negro. Co mělo tohle znamenat? Věděla jsem, že pracoval na vyšetřování toho podvodu, ale to bylo už před lety. Jak se dozvěděl o Wendellovi a co dělal v Mexiku? A nechtěl se mě náhodou zeptat na totéž? Musel si pamatovat na moje nestydaté divadýlko, na kterém sice nebylo nic až tak špatného, ale nevím, jak bych mu vysvětlovala, co jsem tam ve skutečnosti dělala. Rozhodně by nebylo zrovna moudré se s tím člověkem bavit, dokud nezjistím, o co tady jde.

Recepční mě nechápavě sledovala. „Myslíte, že je pro vás moc starý? To jsem vám mohla říct.“

„Vy ho znáte?“

„Když ještě dělal na policii, tak tu byl často. Každou neděli po mši sem chodil i se ženou a s dětmi.“

„Jak dlouho tady pracujete?“ zeptala jsem se.

„Zlatíčko, mně to tady patří. S mým manželem Samuelem jsme to koupili v roce 1965.“

Cítila jsem, jak se červenám, i když nemohla tušit proč.

Ve tvářích se jí udělaly dolíčky a usmála se.

„Á, už chápu. Vy jste myslela, že jsem tu práci vzala z nouze.“

Zasmála jsem se v rozpacích z toho, jak do mě vidí. „Říkala jsem si, že jste nejspíš za to místo ráda.“

„To jsem. Nemyslete si, že ne. I když bych byla radši, kdyby se kšefty trochu víc hýbaly. Ale aspoň že sem chodí staří známí jako tady pan Brown, i když už ne tak často jako dřív. O co jde? Někdo

vám s ním domluvil schůzku?“

Chvilí jsem nevěděla, co odpovědět. „Říkala jste, že je ženatý.“

„To byl, ale jeho žena už zemřela. Myslela jsem, že vás někdo chtěl dát dohromady a vám se nelíbí.“

„To je trochu složitější. Ehh, mohla bych vás o něco poprosit? Já teď půjdu támhle na parkoviště do budky. Až zavolám, dáte mi ho k telefonu?“

Významně se na mě podívala. „Ale neřeknete mu nic ošklivého, že ne.“

„Neřeknu, slibuju. Tohle nemá se seznamováním nic společného, ujišťuju vás.“

„Jenom jestli mu nechcete dát košem. S ničím takovým nechci nic mít.“

„Čestné slovo,“ slíbila jsem a zvedla dva prsty.

Podala mi letáček s menu tištěným na kvalitním papíře. „Telefonní číslo je tady nahoře,“ ukázala mi.

„Díky.“

S otočenou hlavou jsem vyšla z restaurace a zamířila k budce v rohu parkoviště. Opřela jsem si leták o automat a vylovila čtvrtdolar, který jsem vhodila do otvoru. Po dvou zazvoněních to recepční zvedla.

„Dobrý den. Měl by u vás být pan Harris Brown u stolu –“

„Ano, jdu pro něj,“ přerušila mě.

Po chvíli to Brown zvedl a jeho hlas zněl stejně rozmrzele a netrpělivě, jako když jsem s ním mluvila poprvé. Měl tón, který by se dokonale hodil na vymahače dluhů. „Ano?“

„Dobrý den, poručíku Browne. Tady je Kinsey Millhonová.“

„Říkejte mi Harris,“ řekl stručně.

„Promiňte, Harris. Myslela jsem, že vás chytím ještě ráno, ale byl jste pryč. Obávám se, že ten oběd budeme muset nechat na jindy, protože mi do toho něco důležitého přišlo. Můžu vám zavolat někdy během týdne, abychom se domluvili?“

Jeho nálada se zlepšila, což bylo poněkud zarážející, když si uvědomíte, že jsem mu právě odřekla oběd bez jakékoli předchozí omluvy. „Žádný problém,“ řekl. „Zavolejte mi, až se vám to bude

hodit.“ Nenucený, přátelský.

V hlavě mi zaznělo malé výstražné znamení, ale pokračovala jsem dál. „Díky. Jste opravdu moc laskav. A nezlobte se, že jsem vás takhle zdržela.“

„Nic se neděje. Jo, ale víte co? Myslel jsem, že bych si promluvil s bývalým Wendellovým společníkem. Říkám si, že by něco mohl vědět. Nesehnala jste ho náhodou?“

Jen taktak jsem se zarazila. Už tomu rozumím. Ten chlap chce získat náskok, obejít mě, aby mohl dostat Wendella sám. Zvýšila jsem hlas. „Haló?“ Chvilíčku jsem počkala. „Halóóó.“

„Haló?“ opakoval.

„Jste tam? Haló?“

„*Jsem tady*,“ křičel do sluchátka.

„Můžete mluvit nahlas? Vůbec vás neslyším. Je špatné spojení. Ježíši, co je to s tím telefonem? Slyšíte mě?“

„*Já vás slyším dobře. Slyšíte mě?*“

„Co?“

„*Říkám, jestli náhodou nevíte, kde bych sehnal Carla Eckerta. Zatím se mi nepodařilo zjistit, kde teď žije.*“

Bušila jsem sluchátkem do poličky pod přístrojem. „Halóóóó! Neslyším vás!“ hulákala jsem. „Haló?“

„Zatracená práce!“ řekla jsem vztekla a praštila sluchátkem.

Když se spojení přerušilo, zvedla jsem telefon znovu. Zůstala jsem v budce a s odvrácenou tváří předstírala, že s někým živě diskutuji. Jedním okem jsem sledovala vchod do restaurace. Za moment vyšel ven, přešel parkoviště a nasedl do otřískaného fordů. Mohla jsem jet za ním, ale k čemu? Nevěřila jsem, že by v tuhle chvíli měl v plánu něco zajímavého. Tohohle člověka nebude těžké znovu sehnat, zvláště když jsem měla informaci, kterou potřeboval.

Když jsem otvírala dveře svého auta, všimla jsem si, že se na mě recepcní dívá z okna. Chvilí jsem uvažovala, jestli za ní nemám zajít a vymyslet si nějakou historku pro případ, že by ji snad napadlo upozornit ho na můj podvod. Na druhou stranu jsem z toho zase nechtěla dělat žádnou velkou vědu. Nejspíš sem chodil jen tak jednou za dva za tři měsíce, tak proč ji upozorňovat na něco, na co jsem

chtěla, aby zapomněla?

Když jsem dojela zpátky ke kanceláři, musela jsem donekonečna objíždět blok, než jsem našla místo k zaparkování. Ani si netroufám počítat, kolik času tímhle denně ztratím. Občas se stane, že v zápalu boje vyfouknu Alison nebo koncipientovi Jimu Thicketovi místo těsně před nosem. Možná, že Lonnie jednou vyhraje nějaký velký případ a nechá nám udělat naše vlastní parkoviště. Nakonec jsem to vzdala a zajela na kryté parkoviště vedle knihovny. Budu si muset pohlídat čas a zmizet odtamtud, než vyprší prvních devadesát minut, které jsou zdarma. Ani mě nenapadne dávat dolar za hodinu parkování, když nemusím.

Zašla jsem do nedaleké samoobsluhy a koupila si něco k obědu. Předpověď, kterou jsem zaslechla v autorádiu, byla samá nic neříkající fráze, samé výše a níže a procenta. Usoudila jsem, že ani hlasatel nevěděl o nic líp než já, jak vlastně bude. Došla jsem k budově soudu a našla si místo k sezení pod střešou. Obloha byla zatažená, vzduch chladný a ze stromů stále padaly kapky deště z předchozí noci. Na moment se vyjasnilo a tráva na promáčené zahradě byla cítit jako svazek bylinek do polévky.

Bělovlasá průvodkyně vedla skupinu turistů vysokou kamennou branou na ulici. Během našeho „románku“ jsme tady s Jonahem často obědvali. Nechápala jsem, co nás vlastně tehdy k sobě přitahovalo. Snědla jsem oběd, posbírala zmuchlané papíry a prázdnou plechovku od Pepsi Coly a hodila je do nejbližšího koše. Najednou jsem uviděla, jak přes promáčený trávník kráčí směrem ke mně Jonah. Na muže, který nebyl zrovna šťastný, vypadal překvapivě dobře: vysoký a štíhlý, s tmavými vlasy, nad ušima lehce prošedivělými. Ještě si mě nevšiml. Šel se skloněnou hlavou a v ruce nesl hnědý sáček. I když jsem měla chuť zmizet, zůstala jsem stát jak přibitá a čekala jsem, jak dlouho mu bude trvat, než si mě všimne. Zvedl hlavu a díval se na mě, aniž by mě poznal. Stála jsem bez hnutí a cítila podivnou nervozitu. Když byl asi tři metry ode mě, zastavil se. Viděla jsem, že má na botách přilepené malinké kousíčky mokré trávy. „No to snad není možné. Jak se máš?“

„Fajn. A ty?“

Jeho úsměv byl mírně rozpačitý. „Mám pocit, že tohle jsme si už říkali před pár dny do telefonu.“

„To máš pravdu,“ řekla jsem klidně. „Co tady děláš?“

Podíval se na hnědý papírový sáček, který držel v ruce. „Mám tu sraz s Camillou na oběd.“

„A jo, vlastně. Vždyť tady pracuje. To je praktické pro vás pro oba, když máš stanici jen půl bloku odsud. To se můžete vozit do práce.“ Jonah mě znal až příliš dobře na to, aby se pozastavoval nad mojí jízlivostí, která v tomto případě přišla tak nějak sama od sebe a nebyla myšlena zle.

„Tys Camillu nikdy neviděla, že ne? Nechceš chvilku počkat? Přijde každou chvíli, hned jak ohlásí pauzu.“

„Ne, díky, já musím jít,“ odmítla jsem. „A kromě toho si neumím představit, že by o naše setkání nějak zvlášť stála. Možná někdy jindy.“ Bože, Jonahu, přemýšlel trochu, pomyslela jsem si. Není divu, že na něj Camilla byla věčně naštvaná. Která manželka by se chtěla seznamovat s ženou, se kterou si její manžel užíval během jejich rozchodu?

„Rád jsem tě viděl. Vypadáš dobře,“ řekl a otočil se k odchodu.

„Jonahu? Mám ještě otázku. Možná bys mi mohl pomoci.“

Zastavil se. „Povídej.“

„Víš něco o poručíku Brownovi?“

Zdálo se, že ho ta otázka zarazila. „Jistě, něco vím. A co konkrétně?“

„Pamatuješ si, jak jsem ti říkala, že si mě Kalifornská pojišťovna najala, abych jela hledat Wendella Jaffea do Mexika?“

„Jo.“

„Harris Brown tam byl taky. V pokoji hned vedle Jaffea.“

Jonah se zatvářil nevěřičně. „Víš to určitě?“

„Jsem si tím naprosto jistá, věř mi. Byl to on. Byla jsem takhle blízko.“ Dala jsem si dlaň před obličej. Fakt, že jsem ho políbila přímo na rty, jsem raději opomněla. Jen při vzpomínce na to mě stále ještě mrazilo v zádech.

„Je možné, že pátrá na vlastní pěst,“ řekl. „Ale na tom není nic zas tak špatného. Je to už starý případ, ale on měl odjakživa pověst

slídiče.“

„Jinými slovy je vytrvalý,“ shrnula jsem.

„Zatraceně vytrvalý. V dálce zblejskne zločince a jde po něm, dokud ho nedostane.“

„A i když už je v důchodu, má stále ještě přístup k vašemu počítači?“

„V zásadě ne, ale jsem si jistý, že má na oddělení pořád dost známých, kteří mu pomohou, když bude potřebovat. Proč?“

„Není mi jasné, jak mohl najít Wendella bez přístupu do systému.“

Jonah pokrčil rameny. „To kdybychom věděli, tak už jsme si na něj došlápli. Jestli je ten chlap stále naživu, tak bychom se ho taky rádi na spoustu věcí zeptali.“

„Ale někde přece musel získat informace,“ namítla jsem.

„Ale jdi. Brown dělal detektiva pětatřicet čtyřicet let. Ví, kde shánět informace. Ten člověk má své zdroje. Možná mu někdo dal tip.“

„Ale proč za tím jde sám? Proč tu informaci nepředal někomu z oddělení?“

Jonah se na mě zamyšleně díval a bylo vidět, jak mu mozek přepnul na plné obrátky. „Nevím, teď ti neřeknu. Já osobně si myslím, že v tom hledáš víc, než v tom je, ale můžu to prověřit.“

„Nenápadně,“ varovala jsem ho.

„Spolehni se.“

Pomalů jsem začala couvat. Nakonec jsem se otočila a šla pryč. Chtěla jsem být od Jonaha raději dál. Nikdy jsem pořádně nechápala, co nás vlastně k sobě přitahovalo. I když náš vztah byl teď už minulostí, nebyla jsem si jistá, co ho vlastně zažehlo. Tušila jsem, že pouhá fyzická blízkost by to celé mohla spustit nanovo. Jonah nebyl muž pro mě a rozhodně bylo lepší držet si ho dál od těla. Ohlédla jsem se a viděla jsem, že se za mnou dívá.

Ve čtvrt na tři mi zvonil telefon v kanceláři. „Kinsey? Tady Jonah.“

„Tedy, to je rychlost,“ podivila jsem se.

„To proto, že jsem toho moc nezjistil. Údajně byl z toho případu

odvolán kvůli tomu, že na něm měl osobní zájem. Dal do CSL celou svoji penzi a přišel o všechno. Děti se s ním kvůli tomu pohádaly. Žena ho opustila a pak onemocněla. Nakonec zemřela na rakovinu. Děti s ním doteď nemluví. Nechtěl bych být v jeho kůži.“

„Hm, to je zajímavé,“ poznamenala jsem. „Je možné, že by tím případem byl znovu pověřen?“

„A kým?“

„Nevím. Šéfem? CIA? FBI?“

„To ani náhodou. O tom jsem nikdy neslyšel. Ten člověk je v důchodu už přes rok. Z našeho rozpočtu zaplatíme sotva kancelářské sponky. Věř mi, policejní oddělení Santa Terezy nebude vydávat peníze na pátrání po chlapovi, který před pěti nebo šesti lety *možná* něco spáchal. Kdyby se ukázal, tak si s ním popovídáme, ale nikdo s tím nebude ztrácet příliš času. Co je komu po Jaffeovi? Vždyť na něj nikdy ani nebyl vydán zatykač.“

„Ale teď je,“ řekla jsem kousavě.

„Tak to je nejspíš nějaká Brownova práce.“

„Stejně mi není jasné, odkud bere informace.“

„Možná od toho samého člověka, co upozornil Kalifornskou pojišťovnu. Třeba se ti dva znají.“

To nebyla špatná myšlenka. „Ty myslíš Dicka Millse. Hm, to je pravda. Jestli věděl, že na tom má Brown osobní zájem, tak ho mohl upozornit. Uvidíme, jestli něco vypátrám. To není špatný nápad.“

„Ozvi se, až něco zjistíš. Rád bych věděl, jak to dopadlo.“

Hned jak jsme zavěsili, zavolala jsem do Kalifornské pojišťovny Maku Voorhiesovi. Zatímco jsem čekala, než ukončí jiný hovor, přemýšlela jsem o zrádnosti svého věčného lhaní. Ne že bych toho přímo litovala, ale musela jsem připustit, že to má určité nepříjemné dopady. Například teď budu muset Makovi říct *něco* o mém setkání s Harrisem Brownem ve Viento Negro, ale jak to provést, aniž bych se musela přiznat ke svým hříchům? Mac mě sice dobře zná a ví, že občas nejednám zrovna podle pravidel, ale nerad si o tom nechává vyprávět. Jako většina z nás nachází potěšení v osobitosti lidských charakterů, ale jen pokud to pro něj nepředstavuje nějaké nepříjemnosti.

„Mac Voorhies,“ představil se.

Ještě jsem neměla vymyšlenou žádnou věrohodnou historku, což znamenalo, že se budu muset uchýlit k tomu starému triku a říct mu částečnou pravdu. Nejlepší taktikou v podobných situacích je snažit se *působit* co nejupřímněji a nejslušněji, i když vám chybějí fakta, kterými byste svá tvrzení podepřeli. Taky jsem si všimla, že když předstíráte, že druhým důvěřujete, mívají tendenci brát vaše výroky jako svatou pravdu.

„Ahoj, Maku. Tady Kinsey. Myslím, že jsem přišla na něco zajímavého, o čem bys měl vědět. Když před pěti lety vyšlo to Wendellovo zmizení najevo, byl tím případem pověřen detektiv z policejního oddělení Santa Terezy jménem Harris Brown.“

„To jméno mi je povědomé,“ přerušil mě Mac. „Jednou nebo dvakrát jsem s ním musel mluvit. Máš s ním nějaké problémy?“

„Ne takové, jaké si možná myslíš,“ řekla jsem. „Volala jsem mu před pár dny a byl velice ochotný. Dneska jsme se měli sejít na oběd, ale když jsem tam dorazila, zjistila jsem, že je to člověk, kterého jsem viděla ve Viento Negro ve stejném hotelu, v jakém bydlel Wendell Jaffe.“

„A co tam dělal?“

„To se právě snažím zjistit. Nejsem velkým příznivcem náhod. Jakmile jsem zjistila, že to je on, vycouvala jsem z té restaurace a tu schůzku zrušila. Podařilo se mi schovat, takže mě neviděl. Pak jsem požádala jednoho známého policajta, aby mi to prověřil, a on říká, že Brown přišel v tom finančním podvodu o pěkné balík peněz.“

„Fakt?“ podivil se Mac.

„Říkal, že Brown a Dick Mills se možná z dřívějšíka znali. Jestli Dick věděl, že by si Harris Brown na tom rád přihrál vlastní polívičku, možná mu o Wendellovi řekl stejně jako tobě.“

„Můžu se Dicka zeptat.“

„Mohl bys? To bych ti byla moc vděčná,“ řekla jsem. „Já toho člověka neznám. Tobě se přízná spíš.“

„Žádný problém. Rád to udělám. A co Wendell? Už o něm něco víš?“

„Jsem blízko,“ řekla jsem. „Vím, kde je Renata, a on nebude

nejspíš daleko.“

„To o tom jeho klukovi jsi asi slyšela, ne?“

„Myslíš Briana? Ne, nic jsem neslyšela.“

„Tak poslouchej, to tě bude zajímat. Zaslechl jsem to v autě, když jsem se vracel z oběda. V Perdidské okresní věznici měli závadu na počítači. Brian Jaffe byl dnes ráno propuštěn a od té doby ho nikdo neviděl.“

18

Znovu jsem vyrazila na cestu. Pomalu jsem začínala mít dojem, že skutečným zpodobněním pekla je tahle nekonečná smyčka mezi Santou Terezou a Perdidem. Když jsem vjela do Daniny ulice, uviděla jsem před jejím domem zaparkovaný vůz úřadu šerifa perdidského okresu. Zastavila jsem na druhé straně ulice o pár domů dál a sledovala verandu, jestli uvidím nějaké známky života. Seděla jsem tam asi tak deset minut, když jsem zahlédla Danina souseda Jerryho Irwina, jak se vrací ze svého odpoledního běhu. Běžel téměř po špičkách a i při pohybu si udržoval svůj typický nahrbený postoj. Měl na sobě kostkované bermudy a bílé tričko, černé ponožky a běžecké boty. V obličeji byl červený a šedé vlasy měl slepené potem. Brýle měl okolo hlavy připevněné tenkou gumovou hadičkou. Půl bloku před domem mírně zrychlil tempo a jeho nepravidelné hopkání vypadalo, jako kdyby běžel bos po rozpáleném betonu. Naklonila jsem se a stáhla okénko u spolujezdce. „Hej, Jerry! Jak se máte? To jsem já, Kinsey Millhonová.“ Předklonil se, rukama se opřel o hubená kolena a lapa po dechu. Otevřeným okénkem vnikl dovnitř závan potu. „Fajn.“ Uf, huf. „Minutku strpení.“ Jerry nikdy nebude vypadat jako atlet. Vypadal spíš jako člověk na pokraji smrti. Dal si ruce v bok, zaklonil se a hlasitě si odfoukl: „Uuufff!“ Stále prudce oddechoval, ale už se trochu vzpamatoval. Podíval se na mě dovnitř, tvář svráštělou od námahy. Začaly se mu zamlžovat brýle. „Chtěl jsem vám volat. Myslím, že jsem tu viděl Wendella.“

„Vážně? Pojd'te si sednout,“ řekla jsem a vytáhla zámek. Otevřel dveře a vklouzl na sedadlo.

„Nejsem si pochopitelně jistý, ale rozhodně vypadal jako on, tak jsem zavolal policajty. Ted' je u nich zástupce šerifa, viděla jste?“

Podívala jsem se na Daninu verandu, která byla stále opuštěná. „Jo, vidím. Slyšel jste o Brianovi?“

„Ten kluk musí mít opravdu báječný život,“ poznamenal Jerry. „Myslíte, že půjde domů?“

„Těžko říct. Bylo by to dost hloupé... To je první místo, kam ho policajti pojedou hledat,“ uvažovala jsem. „Ale možná mu ani nic jiného nezbude.“

„Nechce se mi věřit, že by to jeho matka dovolila.“

Oba jsme se podívali na Danin dům v očekávání nějaké aktivity. Střílení, vázy létající z oken. Nic se však nedělo. Dům byl tichý, tmavošedá fasáda působila chladně a nevýrazně. „Chtěla jsem si s ní promluvit, ale raději počkám, až ten policajt odjede. Kdy jste viděl Wendella? Ted' někdy?“

„Mohlo to být tak před hodinou. To Lena ho viděla první. Rychle mě zavolala, abych se šel podívat. Nebyli jsme si jisti, jestli je to opravdu on, ale i tak jsem si říkal, že bychom to měli oznámit. Ale nečekal jsem, že sem někoho vyšlou.“

„Možná ho sem poslali kvůli Brianovi. Já jsem ty zprávy neslyšela. Vy ano?“

Jerry zavrtěl hlavou a otřel si zpocené čelo do trička. V autě to začínalo být cítit jako v šatně. „Možná proto se Wendell vrátil,“ řekl.

„To mě taky napadlo.“

Jerry si přičichl k podpaží a pokrčil nos. „Radši se půjdu vysprchovat, než vám zasmradím auto. Dejte mi vědět, jestli ho chytnou.“

„Určitě. Já ted' asi zajedu k Michaelovi. Předpokládám, že mu policajti vysvětlí, co znamená napomáhání při trestném činu.“

„To by asi měli.“

Když Jerry vystoupil z auta, nechala jsem okénka stažená. Uběhlo dalších deset minut a ve dveřích Danina domu se objevil zástupce šerifa a hned za ním Dana. Chvíli stáli oba na verandě a diskutovali. Policista se díval na ulici a jeho výraz i z dálky působil kamenně. Dana měla na sobě krátkou džínovou sukni, tmavě modré tričko,

boty na nízkém podpatku a vlasy měla stažené zářivě červenou šálou. Byla štíhlá a dlouhonohá a z policistova chování bylo patrné, že si toho všiml. Zdálo se, že rozhovor se chýlí ke konci, jejich gesta byla opatrná, s mírným náznakem nepřátelství. Musel jí zvonit telefon, protože rychle pohlédla dovnitř. Policista kývl a sešel dolů po schodech, zatímco ona v rychlosti otevřela ochrannou síť proti hmyzu a vběhla do domu.

Jakmile odjel, vystoupila jsem z auta a zamířila k ní. Dveře nechala otevřené, síť však byla zajištěná na západku. Zaťukala jsem na futro, ale zřejmě mě neslyšela. Viděla jsem, jak chodí po bytě s hlavou na stranu a ramenem si přidržuje sluchátko. Zastavila se, aby si zapálila cigaretu, a zhluboka z ní natáhla. „Může ti udělat fotky, jestli chceš, ale profesionální fotograf to udělá líp,“ řekla do telefonu. Volající na druhém konci ji přerušila a viděla jsem, jak se rozmrzele zamračila a vyndala si z úst kousíček tabáku. Rozdrnčel se druhý telefon. „Máš pravdu. Já vím, že to vypadá jako spousta peněz. Ano...“ Druhá linka zazvonila znovu.

„Debbie, já ti rozumím... úplně tě chápu, ale na tomhle se nevyplatí šetřit. Promluv si s Bobem a uvidíš, co na to řekne. Já mám další telefon. Dobře. Ahoj. Brzy se ti ozvu.“

Stiskla tlačítko druhé linky. „Butik Nevěsta,“ řekla do sluchátka. I přes síť jsem viděla, jak se její chování změnilo. „Dobrý den.“ Otočila se zády ke dveřím a snížila hlas tak, že jsem ho sotva slyšela. Odložila zpola vykouřenou cigaretu na okraj popelníku a podívala se do zrcadla visícího vedle stolu. Uhladila si vlasy a setřela drobnou šmouhu od řasenky. „Nedělejte to,“ řekla. „Já vážně nechci, abyste to dělal.“

Rozhlédla jsem se po ulici a přemýšlela, jestli nemám zaklepat znovu. Jestli se Brian nebo Wendell schovávali někde v křoví, nebyli vidět. Když jsem znovu nakoukla dovnitř skrz síť proti hmyzu, Dana zrovna pokládala sluchátko.

V momentě, kdy mě uviděla, nadskočila a instinktivně si dala ruku na srdce. „Ach bože. Vyděsila jste mě k smrti.“

„Viděla jsem, že telefonujete, tak jsem vás nechtěla rušit. Doslechla jsem se o Brianovi. Můžu dál?“

„Moment.“ Přesla ke dveřím a zvedla západku. Otevřela ochrannou síť a ustoupila stranou, abych mohla vejít dál. „Umírám kvůli němu strachy. Netuším, kam šel, ale *musí* se ohlásit na policii. Obviní ho z útěku, jestli se brzy neukáže. Teď tu byl zástupce šerifa a jednal se mnou, jako kdybych ho tu měla schovaného pod postelí. Sice nic neříkal, ale znáte to, jak se chovají. Hrozně důležití a vlezlí.“

„Brian se vám neozval?“

Zavrtěla hlavou. „Ani svému právníkovi, což není dobré,“ dodala. „Musí vědět, v jaké je situaci, myslím z právního hlediska.“ Přesla do obývacího pokoje a sedla si na kraj pohovky. Já jsem se usadila na opěrku na druhém konci.

Jen tak jsem se zkusila zeptat, schválně, co odpoví. „Kdo vám to volal?“

„Wendellův bývalý společník, Carl. Nejspíš se o tom doslechl. Od chvíle, co Briana pustili, mi tu neustále vyzvání telefon. Volají mi lidi, s kterými jsem nemluvila od základní školy.“

„Vy jste s ním v kontaktu?“

„On je v kontaktu se mnou, i když se nemáme zrovna v lásce. Vždycky jsem měla pocit, že má na Wendella obrovský vliv.“

„Ale doplatil na to,“ poznamenala jsem.

„To jsme doplatili všichni, ne?“ odsekla.

„A co to Brianovo propuštění? Přišel někdo na to, jak se dostal z vězení? Nechce se mi věřit, že by počítač udělal tak obrovskou chybu.“

„V tom má prsty Wendell. O tom není pochyb,“ řekla. Viděla jsem, jak pátrá pohledem po cigaretách. Přesla ke stolu a zamáčkla nedopalek, který nechala hořet v popelníku. Sebrala krabičku a zapalovač a vrátila se na pohovku. Zkusila si zapálit, ale ruce se jí třáslly tak silně, že to vzdala.

„Jak by se dostal do počítače úřadu šerifa?“

„Nemám tušení, ale říkala jste to sama: do Kalifornie se vrátil kvůli Brianovi. Teď je Wendell zpátky a Brian je venku z vězení. Co jiného v tom podle vás je?“

„Tyhle počítače jsou dobře jištěné. Jak mohl dostat do systému neoprávněný příkaz k propuštění?“

„Možná se za těch pět let, co byl pryč, přiučil něco z počítačového pirátství,“ řekla sarkasticky.

„Mluvila jste s Michaellem? Ví, že je Brian venku?“

„Tam jsem volala jako první. Michael šel do práce dřív, ale mluvila jsem s Juliet a pěkně jsem ji vyděsila. Chová se jak blázen, pokud jde o Briana. Nemá špetku rozumu. Musela mi přísahat, že zavolá, pokud se jednomu z nich ozve.“

„A co Wendell? Bude mít spojení na Michaela, teď, když se přestěhoval?“

„A proč by neměl mít? Stačí zavolat na informace a zjistit si adresu. Nové číslo je v seznamu. To není žádné velké tajemství. Proč? Vy myslíte, že by se Wendell chtěl s Brianem sejít u Michaela?“

„Nevím. A vy?“

Chvilí přemýšlela. „Je to možné.“ Stiskla si ruce mezi kolena, aby se jí netřásl.

„Už bych měla jít,“ řekla jsem.

„Zůstanu u telefonu. Jestli něco zjistíte, dáte mi vědět?“

„Samozřejmě.“

Nasedla jsem do auta a zamířila do Perdido Keys. V tu chvíli mě nejvíc znepokojovala Renatina loď. Jestli se Wendellovi povedlo zařídit Brianovo propuštění, tak první, co teď udělá, je, že se bude snažit dostat kluka ze země.

Zajela jsem k McDonaldu a z budky na parkovišti jsem zkusila zavolat Renatě. Bez úspěchu. Už jsem si ani nevzpomínala, kdy jsem jedla naposledy, tak jsem využila příležitosti a koupila si oběd: hamburger se sýrem, colu a velkou porci hranolek a vzala si to do auta. Když už nic jiného, vůně jídla alespoň přebila poslední stopy pachu potu Jerryho Irwina.

Když jsem dojela k Renatě, její velká dvojgaráž byla dokořán a jaguár byl pryč. Vzadu u mola jsem zahlédla dva dřevěné stěžně jachty, které vyčnívaly nad plotem. Uvnitř v domě se nesvítilo a nebyly tam patrně žádné známky pohybu. Zaparkovala jsem svůj volkswagen asi o tři vchody dál a zhltna jídlo. Když jsem dojídala, uvědomila jsem si, že už jsem vlastně obědvala. Podívala jsem se na

hodinky. Ale to bylo už před několika hodinami. No, minimálně před dvěma.

Seděla jsem v autě a čekala. Moje autorádio nefungovalo a neměla jsem nic ke čtení, tak jsem začala přemýšlet o svých nových příbuzných. Co si jen s nimi počnu? Babička, tety, nejružnější sestřenice... Ne, že by je moje existence zrovna vzrušovala. Na pocitech, které ve mně ten objev vyvolal, mě cosi znepokojovalo. Většinou byly špatné. Nikdy jsem ani v nejmenším nepřemýšlela o tom, že můj otec byl pošťák. Věděla jsem to, samozřejmě, ale ta informace na mě nijak nezapůsobila a nikdy jsem neměla důvod přemýšlet o jejím významu. Všechny ty zásilky, které doručoval... dobré a špatné zprávy, dluhy i úhrady, závazky a pohledávky, šeky s dividendami, zprávy o narození dětí a úmrtí starých přátel, dopisy na rozloučenou... To bylo jeho poslání na tomto světě, práce, která se babičce nezdála dost dobrá. Možná, že Burton a babi opravdu považovali za svoji povinnost zajistit, aby se moje matka dobře provdala. Myšlenka na otce ve mně vyvolávala skličující a zároveň ochranné pocity.

Z Lizina vyprávění jsem zachytila střípky celých dramat, která se odehrála bez mého vědomí: hádky a rituály, přátelské štěbetání žen, divoký smích, důvěrné rozhovory v kuchyni nad šálkem kávy, sváteční obědy, narození dětí, udílení rad, ručně vyšívané prádlo předávané z generace na generaci. Byl to obrázek rodiny jako vystřižený z ženských časopisů: spousta lidí, dům vonící skořicí, vyzdobený borovým chvojím a vánočními ozdobami, fotbal v televizi v útulném pokojíku, strýčkové podřimující po vydatném obědě, rozdováděné děti s opuchlými očima z nedostatku spánku. Můj svět byl ve srovnání s tím pustý a můj prostý, spartánský život, na kterém jsem si tolik zakládala, mi najednou připadal ubohý a prázdný.

Zavrtěla jsem se na sedadle, téměř ochromená nudou. Nebyl důvod věřit, že se Renata Huffová objeví. Sledování je děs. Není snadné pět nebo šest hodin v jednom kuse sedět a zírat na domovní dveře. Je těžké dávat pozor. Je těžké vykašlat se na to. Obvykle to musím brát jako meditaci zen a představovat si, že jsem ve spojení s

vyšší mocí, a ne se svým močovým měchýřem.

Pomalů se začínalo stmívat. Sledovala jsem, jak barva oblohy přechází z meruňkové do rudé. Teplota klesala téměř citelně. Letní večery bývají chladné a díky bouřkové oblačnosti kupíci se nad mořem se dny teď zdály krátké, jako kdyby už přicházel podzim. Viděla jsem, jak se po rychle tmavnoucí kobaltově modré večerní obloze sune k pobřeží hradba černých mraků. Založila jsem si ruce, abych se trochu zahřála, a schoulila se na sedadle. Musela uplynout další hodina.

Cítila jsem, jak moje pozornost slábne, a hlava mi cukla, jak jsem náhle procitla z dřímoty. Narovnála jsem se a snažila se neusnout. To mi vydrželo asi minutu. Nejruznější části těla mě začaly bolet a pochopila jsem, proč miminka tak křičí, když jsou unavená. Zůstat vzhůru je fyzické utrpení, když si tělo žádá odpočinek. Otočila jsem se, zvedla kolena a položila nohy na sedadlo spolujezdce. Zádý jsem se opřela o dveře v místě, kde vyčnívala opěrka. Připadala jsem si jak opilá, oči se mi protáčely v jamkách, jak jsem se snažila udržet je otevřené. Představovala jsem si, jak chemikálie ze všeho toho smaženého jídla kolují v mém těle a způsobují tuhle malátnost. Tak dost, tohle nepůjde. Potřebovala jsem čerstvý vzduch. Potřebovala jsem vstát a hýbat se.

V přihrádce jsem našla tužkovou svítilnu a sadu paklíčů. Kabelku jsem strčila na podlahu, aby nebyla vidět, a sáhla na zadní sedadlo pro bundu. Vylezla jsem ven, zamkla auto a přešla šikmo ulici k Renatinu domu. Cítila jsem přímo ďábelskou touhu slídit. Nebyla to moje chyba, vážně. Mohla za to nuda. Ze slušnosti jsem nejdřív zazvonila, i když jsem si byla stoprocentně jistá, že mi nikdo nepřijde otevřít. Taky že ne. Co jsem měla já chudák holka dělat? Prošla jsem brankou a vydala se dozadu za dům.

Sešla jsem na molo, které se pode mnou mírně pohupovalo. Renatina loď, trefně pojmenovaná *Uprchlík*, byla čtrnáctimetrová elegantní bílá keč s kokpitem a kajutou na zádi. Trup byl z laminátu, paluba z napuštěného týkového dřeva, zdobení z lakovaného ořechu, kování z chromu a mosazi.

Vyspalo by se na ní pohodlně šest lidí, v krajním případě i osm.

Po obou stranách ostrůvku kotvila řada lodí, jejichž světla se mihotala na černé nezčeřené hladině. Co mohlo být pro Wendella výhodnější než volný přístup na moře z ostrůvků? Celé roky sem mohl vplouvat a zase odplouvat, zcela anonymně, nikým nepozorován.

Jen tak pro jistotu jsem potichu zavolala: „Haló.“ Nikdo se neozval. Nebylo divu, protože loď byla potemnělá a zakrytá plachtou.

Vylezla jsem na palubu a klopýtala přes lana. Rozepnula jsem plachtu na třech místech a odhrnula ji. Kajuta byla zamčená, ale baterkou jsem si posvítila do poklopů a prohlédla si kuchyňku. Interiér byl dokonalý: nádherné intarzované povrchy, čalounění v tlumených barvách západu slunce. Na podlaze ležely zásoby – konzervované potraviny a láhve s vodou v pečlivě srovnaných lepenkových krabicích – které čekaly na uložení do skříněk. Zvedla jsem hlavu a podívala se po okolních domech. Nikde jsem neviděla živou duši. Zkontrolovala jsem domy na druhé straně ulice. V mnohých se svítilo, tu a tam jsem v okně zahlédla postavu, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by mě někdo sledoval. Přelezla jsem na příď a podívala se do poklopu nad lůžkem. Bylo pečlivě ustlané a kolem byly vidět nejrůznější osobní věci: oblečení, brožované knížky, zarámované fotografie, u kterých jsem však nepoznala, co zobrazují.

Přesunula jsem se zpátky ke kuchyňce, posadila se na palubu a začala zápasit s trubkovitým zámkem zasazeným do dřeva. Tenhle typ zámku obvykle mívá sedm výstupků a nejlépe se odemýká běžně dostupným paklíčem, který jsem měla ve své sadě. Tenhle malý nástroj je velký přibližně jako porcelánová páčka u starých kohoutků, na které je modře napsáno HORKÁ a STUDENÁ. Je na něm sedm tenkých kovových výčnělků, které se při pohybu dovnitř a ven a současném mírném otáčení přizpůsobí zářezům pro klíč. Gumový povlak brání prokluzování a drží výčnělky pevně na místě. Jakmile se zámek odemkne, můžete nástroj používat jako běžný klíč.

Zámek nakonec povolil, ale jen s pomocí několika peprných nadávek. Strčila jsem paklíč do kapsy u džíňů, odsunula poklop a

slezla dolů po schůdkách. Občas lituji, že jsem přestala chodit do skauta. Mohla jsem získat pár odznaků za zručnost, kupříkladu za vloupání. Procházela jsem kajutou a s pomocí baterky prohledávala každou zásuvku a každý kout, který jsem objevila. Ani si nejsem jistá, co jsem vlastně hledala. Kompletní itinerář by byl milý: pasy, víza, mapy s jasně vyznačenými červenými šipkami a hvězdičkami. Nějaký doklad Wendellovy přítomnosti by také potěšil. Ale nebylo tam nic zajímavého. Opustily mě síly i štěstí.

Vypnula jsem baterku, a když jsem vylézala po schůdkách z kajuty, zjistila jsem, že se dívám přímo do hlavně revolveru .357 Magnum, který držela v ruce Renata. Ta zatracená věc byla neskutečně velká a vypadala jako pistole, co nosí šerifové ze starých westernů skoro až u kolen. Zastavila jsem se, protože jsem si okamžitě představila tu díru, jakou by tahle věc byla schopná udělat do orgánů nezbytných k životu. Pomalu jsem zvedla ruce v univerzálním gestu dobré vůle a spolupráce. Renata to zřejmě nevnímala, protože její chování bylo nepřátelské a tón jejího hlasu agresivní. „Kdo jste?“

„Jsem soukromý vyšetřovatel. Průkaz mám v kabelce v autě.“

„Víte, že bych vás mohla zabít za vniknutí do lodi?“

„To si uvědomuji. Ale doufám, že to neuděláte.“

Zírala na mě a nejspíš se snažila dešifrovat můj tón, který zřejmě nebyl tak uctivý, jak by si asi bývala představovala. „Co jste dělala tam dole?“

Mírně jsem otočila hlavu, jako kdyby mi pohled na prostor „tam dole“ pomohl rozpomenout se. Usoudila jsem, že teď není vhodný čas na legraci. „Hledala jsem Wendella Jaffea. Jeho syn byl dnes ráno propuštěn z Perdidské okresní věznice a myslela jsem, že mají v plánu se sejít.“ Čekala jsem, že rozjedeme nesmyslnou diskusi na téma „Kdo je Wendell Jaffe?“, ale zdálo se, že přistoupila na moji hru. Podezření, že Wendell, Brian a Renata mají v úmyslu uprchnout právě na této lodi, jsem si raději nechala pro sebe. „Jen tak mimochodem, byl to Wendell, kdo zařídil to propuštění z vězení? Ptám se jen tak ze zvědavosti.“

„Možná.“

„Jak se mu to povedlo?“

„Neviděla jsem vás už někde?“

„Ve Viento Negro. Minulý týden. Sledovala jsem vás v Hacienda Grande.“

I ve tmě jsem viděla, jak zvedla obočí, a rozhodla jsem se, že jí nebudu brát představu, že jsem je vypátrala sama díky svým geniálním detektivním schopnostem. Proč se zmiňovat o Dicku Millsovi, když objevil Wendella jen čistou náhodou? Chtěla jsem v jejích očích vypadat jako superžena, která odráží kulky od náramků.

„Víte co?“ řekla jsem nenučeně. „Nemusíte na mě mířit. Nejsem ozbrojená a nehodlám udělat žádnou hloupost.“ Pomalu jsem dala ruce dolů. Čekala jsem, že bude protestovat, ale zdálo se, že to ani nezaregistrovala. Vypadala, že neví, co má dělat. Mohla mě samozřejmě zastřelit, ale mrtvol se člověk těžko zbavuje, a pokud je pořádně neuklidí, čeká ho spousta problémů. To poslední, co potřebovala, byl zástupce šerifa u jejích dveří. „Co chcete Wendellovi?“ zeptala se.

„Pracuju pro společnost, která s ním uzavřela životní pojistku. Jeho žena právě inkasovala půl milionu babek, a jestli Wendell není mrtvý, chtějí ty peníze zpátky.“ Všimla jsem si, že se jí slabě třese ruka, ne strachy, ale pod tíhou zbraně. Usoudila jsem, že je načase jednat.

Pronikavě jsem zaječela a vší silou ji oběma rukama praštila do zápěstí, tak, jak se to dělá ve filmech. Myslím, že to byl ten výkřik, co způsobilo, že uvolnila stisk. Revolver vyletěl do vzduchu jako palačinka, dopadl na palubu a s rachotem se rozletěl po podlaze kokpitu. Strčila jsem do Renaty, povalila ji a zachytila zbraň. Teď jsem držela revolver já. Renata se posbírala ze země a zvedla ruce. Tak se mi to líbilo víc, i když jsem stejně jako předtím ona pořádně nevěděla, co dělat. Jsem schopna násilí, když mě někdo napadne, ale rozhodně bych nebyla schopna ji zastřelit, když tam stála a dívala se mi do očí. Jen jsem doufala, že *ona* to neví. Zaujala jsem útočný postoj, nohy rozkročené, zbraň v obou rukou, paže napjaté. „Kde je Wendell? Potřebuju s ním mluvit.“

Z hrdla se jí vydral slabý vzlyk. Kolem nosu jí naskočil červený

flek a celá tvář se jí zkrivila, jak začala plakat.

„Přestaň s tím tyátrem, Renato, a odpověz mi, nebo tě střelím do pravý nohy, až napočítám do pěti.“ Namířila jsem jí na nohu. „Jedna. Dva. Tři. Čtyři –“

„Je u Michaela!“

„Díky. Jste opravdu laskavá,“ řekla jsem. „Revolver vám nechám ve schránce.“

Zachvěla se. „Nechte si ho. Nesnáším zbraně.“

Zastrčila jsem si revolver vzadu za pásek a hbitě vyskočila na molo. Když jsem se za ní otočila, viděla jsem, jak se drží stězně.

Nechala jsem jí vizitku ve schránce a druhou jsem strčila pod dveře. Pak jsem se rozjela k Michaelovi.

19

Vzadu v domě se svítilo. Zvonek jsem nechala být a zamířila dozadu do zahrady a cestou jsem nakoukla do všech oken. V kuchyni nebylo nic kromě hromad špinavého nádobí na pultě. Podstatnou část jejího zařízení stále tvořily lepenkové stěhovací krabice. Halda zmuchlaného papíru byla nyní nahrnutá v koutě jako nějaký obrovský mrak. Když jsem došla k oknu ložnice, viděla jsem, že Juliet, zřejmě inspirována nápady z časopisů o bydlení, pověsila na záclonové tyče ručníky, čímž mi dokonale zakryla výhled. Vrátila jsem se k vchodovým dveřím a přemýšlela, jestli budu nucena klepat jako prostý občan. Zkusila jsem vzít za kliku a ke své velké radosti jsem zjistila, že můžu jít rovnou dál.

Televize v obývacím pokoji dodělávala. Místo barevného obrazu na ní poskakovala pestrá paleta světél připomínajících polární záři. Podle zvuku, který tento pozoruhodný úkaz doprovázel, jsem usoudila, že ostří hoši se zbraněmi právě zažívají napínavou honičku v autě. Nahlédla jsem směrem k ložnicím, ale přes kvílení brzd a palbu ze samopalů jsem toho moc neslyšela. Vytáhla jsem Renatin revolver, namířila ho před sebe jako baterku a opatrně jsem se vydala do zadní části domu.

V dětském pokoji byla tma, ale škvírkou ve dveřích do ložnice rodičů pronikalo do chodby světlo. Lehce jsem do nich strčila hlavní revolveru. Se skřípěním se otevřely. Přede mnou seděl v houpacím křesle Wendell Jaffe a na klíně držel vnuka. „Nestřílejte po dítěti!“ vykřikl zděšeně.

„Nebudu střílet po dítěti. Co blázníte?“

Brendan se při pohledu na mě zazubil a začal divoce mávat ručkama na pozdrav. Měl na sobě flanelové dupačky s modrými králíčky a zadeček měl vycpaný papírovou plenkou. Blond'até vlásky, které mu Juliet nahoře vyčesala do malého kohoutku, měl stále vlhké po koupání. V místnosti byl cítit dětský zásyp. Dala jsem revolver dolů a zastrčila si ho dozadu za džíny. Uvědomovala jsem si, že to není zrovna ideální místo k nošení zbraně, protože hrozilo, že se střelím do zadku. Na druhou stranu jsem ho nechtěla mít zahrabaný někde v kabelce, kde by byl ještě hůř přístupný, než když jsem ho měla zastrčený vzadu.

Table rodinná sešlost nepůsobila zrovna vesele. Jediný, kdo se tady jakžtakž bavil, byl Brendan. Michael stál opřený o prádelník a tvářil se zamyšleně. Zkoumal Wendellův maturitní prstýnek, který nejspíš používal jako prostředek k meditaci, a točil si s ním na prstě. Podobné chování jsem viděla u profesionálních tenistů, kteří soustředí pozornost na struny na raketě, aby si udrželi koncentraci. Michaelova mikina, špinavé džíny a zablácené boty svědčily o tom, že se ještě nepřevlékl po práci. Ve vlasech měl stále otisknutou ochrannou přílbu. Wendell tady na něj musel čekat, než se vrátí ze stavby.

Juliet seděla skrčená v čele postele, ve svém tílku a džínových krat'asech působila drobně a vypadala nervózní. Byla bosa, kolena měla přitažená k bradě a rukama si objímala nohy. Do ničeho se nesnažila zasahovat a čekala, jak se situace vyvine. Jediným zdrojem světla v místnosti byla stolní lampička, kterou si Juliet nejspíš přinesla z domova ze svého dětského pokojíku. Skládané stínítko mělo křiklavě růžovou barvu. K podstavci byla připevněná panenka s nataženýma ručkama oblečená do tuhé růžové sukénky. Místo pusy měla růžové poupě a mrkací oči jí rámovaly husté řasy. Žárovka nemohla mít více než čtyřicet wattů, ale místnost v jejím světle působila teple.

Julietiny rysy byly v ostrém kontrastu, jednu tvář měla jasné růžovou, druhou zastíněnou. Wendellův obličej působil ve slabém světle drsně a strnule, vysoké lícní kosti mu vystupovaly z tváří. Vypadal vyčerpaně a kůže na stranách jeho nosu se leskla po

plastice. Michael měl naopak tvář kamenného anděla, chladnou a smyslnou. Tmavé oči mu zářily a vytáhlou, hubenou postavou připomínal otce, i když Wendell byl statnější a chyběl mu Michaelův půvab. Ti tři tvořili zvláštní obraz. O popis podobného výjevu by vás možná požádal psychiatr, kdyby chtěl hlouběji proniknout do stavu vaší mysli.

„Dobrý den, Wendelle. Omlouvám se, že ruším. Vzpomínáte si na mě?“

Podíval se na Michaela a pak kývl hlavou svým směrem. „Kdo je to?“

Michael zíral na zem. „Soukromá vyšetřovatelka,“ odpověděl. „Před pár dny o tobě mluvila s mámou.“

Lehce jsem na Wendella zamávala. „Pracuje pro pojišťovnu, kterou jste okradl o půl milionu babek,“ dodala jsem.

„Já?“

„Ano, Wendelle,“ řekla jsem bodře. „Ať to zní jakkoli divně, to je podstata životní pojistky. Být mrtvý. A vy jste smluvní podmínky zatím nedodržel.“

V jeho pohledu se mísila opatrnost a zmatek.

„Neznám vás odněkud?“

„Viděli jsme se v hotelu ve Viento Negro.“

Upřeně se mi zadíval do očí. „To jste byla vy, kdo se nám vloupal do pokoje?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, ne. Já ne,“ zalhala jsem. „To byl bývalý policajt jménem Harris Brown.“

Zavrtěl nad tím jménem hlavou.

„Je to poručík od policie, tedy byl,“ pokračovala jsem.

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Ale on o vás ano. Měl na starosti váš případ, když jste zmizel. Pak byl odvolán z neznámých důvodů. Myslela jsem, že byste to mohl vysvětlit.“

„Jste si jistá, že hledal mě?“

„Pochybuji, že tam byl náhodou. Bydlel v třistačtrnáctce. Já jsem byla v třistašestnáctce.“

„Hele, tati, nemohli bychom to skončit?“ ozval se Michael.

Brendan se začal vrtět. Wendell se ho marně snažil uklidnit poplácáváním. Vzal malého vycpaného pejska a začal mu s ním mávat před obličejem a pokračoval přitom v rozhovoru. Brendan popadl zvířátko za uši a přitáhl si ho k sobě. Zřejmě mu rostly zuby, protože se zakousl do jeho gumového čumáku s takovou chutí, s jakou se já pouštím do smaženého kuřete. Jeho dovádění působilo v napjaté atmosféře poněkud nemístně.

Wendell pokračoval tam, kde přestal, když jsem ho vyrušila. „Musel jsem pryč, Michael. To nemělo nic společného s tebou. Byl to můj život. Ale zpackal jsem si ho tak důkladně, že se nedalo nic jiného dělat. Doufám, že to jednou pochopíš. V současném právním systému neexistuje nic jako spravedlnost.“

„Ale prosím tě. Nech si ty řeči. To má být přednáška z politické vědy, nebo co? Přestaň s těma kecama a nevykládej mi tu o nějaký zasraný *spravedlnosti*, jo? Zmizel jsi příliš brzy na to, abys mohl nějakou spravedlnost vůbec poznat.“

„Prosím tě, Michael. Přestaň. Já se nechci hádat. Na to není čas. Já nečekám, že se mnou budeš souhlasit.“

„Nejde jen o mě, tati. Co Brian? Ten to všechno odskákal.“

„Já vím, že se dostal na špatnou cestu, ale dělám, co můžu.“

„Brian tě potřeboval, když mu bylo dvanáct. Teď už je pozdě.“

„To si nemyslím. Vůbec není pozdě. V tom se pleteš, věř mi.“

Michael se ušklíbl a obrátil oči v sloup.

„Ty chceš, abych ti *věřil*? Vždyť seš normální lump, tati. Jak ti mám věřit? Už nikdy ti nebudu věřit.“

Zdálo se, že Michaelův tón vyvedl Wendella z míry. Neměl rád, když mu někdo takhle odporoval. Nebyl zvyklý, aby někdo takhle zpochybňoval jeho rozhodnutí, zvláště ne kluk, kterému bylo sedmnáct, když odešel. Michael však mezitím dospěl a ve skutečnosti zaplnil tu obrovskou mezeru, kterou po sobě Wendell zanechal. Možná si představoval, že se vrátí, napraví staré křivdy a dá všechno do pořádku. Možná si myslel, že vysvětlením a kajícím přiznáním odčiní to, že opustil a zanedbal svoji rodinu. „Mám pocit, že v tomhle se nikdy neshodneme,“ řekl.

„Proč ses nevrátil a nesnažil se napravit to, co jsi udělal?“

„Nemohl jsem se vrátit. To nešlo.“

„To znamená, že jsi neměl zájem. Žes nám nechtěl nic obětovat. Uctivé díky. Oceňujeme tvoji starostlivost. To je typické.“

„Ne, chlapče, to není pravda.“

„Ale je. Mohl jsi zůstat, kdybys chtěl, kdybychom pro tebe něco *znamenal*i. Jenže v tom je ta potíž. Nezáleželo ti na nás, a to byla naše smůla, je to tak?“

„Samozřejmě mi na vás záleží. O čem si myslíš, že tady mluvím?“

„Nevím, tati. Zatím se jen snažíš ospravedlnit svoje chování.“

„To je zbytečné. Minulost nepředělám. Co se tenkrát stalo, už nezměním. Brian a já se přihlásíme na policii. To je to nejlepší, co můžu udělat, a jestli to nestačí, tak už nevím, co říct.“

Michael odvrátil pohled a znechuceně kroutil hlavou. Bylo vidět, že chce ještě něco poznamenat, ale rozmyslel si to.

Wendell si odkašlal. „Musím jít. Řekl jsem Brianovi, že za ním přijdu.“ Vstal a zvedl si dítě k rameni. Juliet sklouzla nohama z postele a chystala se vzít Brendana z dědečkovy náruče. Bylo vidět, že ji jejich rozhovor rozrušil. Měla růžový nos a nateklé rty.

Michael si strčil ruce do kapes. „Tím falešným propuštěním z vězení jsi Brianovi nijak nepomoh.“

„To je pravda, jak je vidět, ale to jsme nemohli vědět. Na spoustu věcí jsem změnil názor. Ale tohle si musím s tvým bratrem vyřešit sám.“

„Dostal jsi Briana do většího průšvihů, než v jakým byl předtím. Policajti ho seberou a pošlou zpátky do basy, odkud už v životě nevyleze. A kde budeš ty? Bůhví kde na moři a celej svět ti bude ukradenej. Hodně štěstí.“

„To ti nedochází, že za to taky budu pykat?“

„Jo, ale ty aspoň nemáš na krku obvinění z vraždy.“

„Mám pocit, že v téhle debatě nemá smysl pokračovat,“ řekl Wendell, aniž by se pozastavil nad obsahem Michaelovy poznámky. Zdálo se, že ti dva mluví každý o něčem jiném. Wendell se snažil znovu získat svoji rodičovskou autoritu. Michael mu na ni kašlal. Sám měl teď dítě a věděl, co všechno jeho otec ztratil. Wendell se otočil. „Musím jít,“ řekl a natáhl ruku k Juliet. „Jsem rád, že jsem vás

poznal. Jen škoda, že to nebylo za šťastnějších okolností.“

„Uvidíme vás zase?“ zeptala se. Po tvářích jí stékaly slzy a pod očima měla rozmazanou řasenku. Michael vypadal ostražitě, v obličeji měl znepokojený výraz, zatímco Juliet dávala průchod svému smutku.

I na Wendella nejspíš zapůsobilo, jak upřímně projevovala své city. „Určitě. Samozřejmě. To slibuju.“

Upíral pohled na Michaela a zřejmě doufal v nějaký náznak emocí. „Je mi líto, že jsem ti způsobil takovou bolest. Myslím to upřímně.“

Michael se mírně nahrbil ve snaze udržet si odstup. „Jo. Jasně.“

Wendell k sobě přitiskl dítě, zabořil mu tvář do krku a nasával jeho sladkou, mléčnou vůni. „Ty můj rozkošný chlapečku,“ řekl třesoucím se hlasem. Brendan hleděl fascinovaně na jeho vlasy. Chytil je do hrsti a snažil se je dát do pusy. Wendell ucukl a opatrně z nich dětské prstíky vypletl. Juliet natáhla ruce k Brendanovi. Michael je sledoval lesknoucíma se očima a pak odvrátil pohled. Z celé jeho bytosti vyzařoval smutek.

Wendell podal dítě Juliet, políbil ji na čelo a otočil se k Michaelovi. Sevěřeli jeden druhého v pevném objetí, které se zdálo být nekonečné. „Mám tě rád, synku.“ Chvilí se pohupovali sem a tam. Michael měl oči pevně zavřené a z hrdla se mu vydral slabý vzlyk. V tomto jediném nestřeženém okamžiku se otec a syn opět sblížili. Musela jsem odvrátit oči. Nedokázala jsem si představit, jaké to musí být shledat se s rodičem, o němž jste si mysleli, že je po smrti. Michael uvolnil objetí. Wendell vyndal kapesník a utřel si oči. „Ozvu se,“ zašeptal a zhluboka vydechl.

Pak se otočil a odešel z místnosti, aniž se na ně podíval. Pocit viny ho musel tížit jako závaží. Prošel domem k hlavnímu vchodu a já jsem ho následovala. Jestli si toho byl vědom, nijak neprotestoval.

Ve vzduchu byla cítit vlhkost a korunami stromů cloumal vítr. Pouliční lampy byly téměř celé zakryté větvemi, jejichž stíny se honily po ulici jako spadané listí. Měla jsem v úmyslu se s ním rozloučit, nasednout do auta a sledovat ho v uctivé vzdálenosti až k Brianovi. Až bych zjistila, kde je, zavolala bych policajty. Popřála

jsem mu dobrou noc a vyrazila opačným směrem.

Ani si nejsem jistá, jestli mě vůbec slyšel.

Zamyšleně vytáhl klíčky od auta a zamířil přes trávník k malému červenému sportáku značky Maserati, který parkoval u chodníku. Renata měla zřejmě celý vozový park luxusních aut. Otevřel vůz, rychle vklouzl za volant a zabouchl dveře. Odemkla jsem svůj volkswagen a současně s ním strčila klíček do zapalování. Cítila jsem, jak mě Renatin revolver tlačí na kříži. Vyndala jsem ho, sáhla za sedadlo, kde jsem nahmatala kabelku, a uložila zbraň dovnitř. Slyšela jsem, jak startuje. Otočila jsem klíčkem a čekala s vypnutými světly, až se jeho reflektory rozsvítí. Zvuk startování pokračoval, ale jeho motor nenaskakoval. Za moment vylezl z auta a rozčileně otevřel kapotu, aby se podíval do motoru. Chvilí dělal něco s dráty, pak nasedl do vozu a znovu zkusil nastartovat. Opět nic. Zařadila jsem, rozsvítila světla a pomalu se rozjela k němu. Stáhla jsem okénko. Wendell otevřel své na straně spolujezdce.

„Naskočte si,“ nabídla jsem mu. „Odvezu vás k Renatě. Od ní si můžete zavolat odtah.“

Chvilí přemýšlel a pohlédl přitom na Michaelův dům. Neměl příliš na výběr. To poslední, po čem toužil, bylo vracet se k Michaelovi jen kvůli volání odtahové služby. Vystoupil, zamkl vůz, obešel moje auto a nasedl. Zahnula jsem doprava na Perdido Street a před zábavním parkem jsem se dala doleva. Chtěla jsem to vzít podél pobřeží. Mohla jsem najet na dálnici; provoz nebyl nijak hustý, ale silnice vedoucí do Perdido Keys byla jen o jeden sjezd dál a touto cestou se na ni dalo dostat stejně pohodlně.

Na pobřeží jsem zahnula doleva. Vítr značně zesílil a nad tmavým oceánem visely mohutné černé mraky. „V pondělí večer jsem mluvila s Carlem,“ řekla jsem. „Mluvil jste s ním vy?“

„Měl jsem se s ním setkat dnes večer, ale musel odjet z města,“ odpověděl znepokojeně.

„Vážně? Říkal, že vás nechce ani vidět.“

„Musíme si vyjasnit některé věci. Něco u něj mám.“

„Myslíte lod?“

„Tu taky, ale ještě něco jiného.“

Obloha měla tmavě šedou barvu a nad mořem se blýskalo. Bouřka mohla být nějakých osmdesát kilometrů daleko. Tmavnoucími hradbami mraků probleskovalo světlo a vytvářelo dojem dělostřelecké palby, která je příliš daleko na to, aby byla slyšet. Vzduch byl nabitý energií. Podívala jsem se na Wendella. „To vás ani nezajímá, jak jsme vás vypátrali? Překvapuje mě, že jste se nezeptal.“

Jeho pohled byl upřený na obzor, který co chvíli osvětlovala postupující bouře. „Na tom nezáleží. Někdy to muselo přijít.“

„Prozradíte mi, kde jste byl celé ty roky?“

Zíral z bočního okna, tvář odvrácenou. „Nebyl jsem daleko. Divila byste se, na jak málo místech jsem byl.“

„Ale obětoval jste kvůli tomu hodně.“

Po tváři mu přelétl bolestný výraz. „Ano.“

„Celou tu dobu jste byl s Renatou?“

„Ach, ano,“ řekl se stopou hořkosti. Chvíli mlčel a pak se neklidně zavrtil. „Myslíte, že jsem udělal chybu, že jsem se vrátil?“

„Záleží na tom, čeho jste chtěl dosáhnout.“

„Chtěl bych jim pomoci.“

„Pomoci v čem? Brian se vydal svou cestou a Michael taky. Dana se s tím vypořádala, jak nejlíp uměla, a peníze jsou utracené. Nemůžete jen tak vstoupit zpátky do života, z kterého jste utekl, a změnit, co se stalo. Oni se potýkají s následky vašeho rozhodnutí. Vy musíte udělat totéž.“

„Nečekám, že se mi podaří urovnat všechny vztahy během pár dní.“

„Já si nejsem jistá, jestli se vám to vůbec podaří. Ale mezitím vás nepustím z dohledu. Už jsem vás jednou ztratila a nehodlám vás ztratit znovu.“

„Potřebuju čas. Musím si vyřešit nějaké věci.“

„Ale to jste měl řešit před pěti lety!“

„Tohle je něco jiného.“

„Kde je Brian?“

„Je v pořádku.“

„Neptám se, jak se mu daří, ale kde je.“ Auto začalo ztrácet

rychlost. Nechápatě jsem koukla na pedály a několikrát sešlápla plyn. Vůz stále zpomaloval. „Proboha, co má být tohle?“

„Došel vám benzin?“

„Právě jsem natankovala.“ Zajela jsem ke krajnici.

Podíval se na přístrojovou desku. „Nádrž je plná.“

„Vždyť vám to říkám. Jasně, že je plná, když jsem ji teď naplnila!“

Auto se úplně zastavilo. Nastalo hluboké ticho. Po chvíli můj mozek zaregistroval hukot větru a dunění příboje. Přestože měsíc zakrývaly mraky, byly na moři vidět bílé hřebeny vln.

Sáhla jsem na zadní sedadlo pro kabelku a chvíli hrabala v přední kapse, než jsem našla svoji tužkovou svítilnu. „Podívám se, co se děje,“ řekla jsem, jako kdybych se snad vyznala v motorech.

Vystoupila jsem z auta. Wendell vystoupil také a oba jsme se šli podívat dozadu. Byla jsem ráda, že tam se mnou je. Možná, že věděl o autech něco, co já jsem nevěděla, což by nebylo nic tak divného. V podobných situacích vždycky ráda jedním. Otevřela jsem kapotu a zírala na motor. Vypadal jako obvykle – velikostí i tvarem připomínal šicí stroj. Čekala jsem, že uvidím prasklé nebo rozbité součástky, přetržený řemen větráku, zkrátka nějaké známky toho, že některá ze součástí přestala fungovat tak, jak má. „Co myslíte, že to je?“ zeptala jsem se.

Vzal svítilnu, sklonil se a mžoural do motoru. Kluci se v těchhle věcech vyznají. Rozumějí zbraním, autům, sekačkám na trávu, drtičkám odpadu, vypínačům, baseballovým statistikám. Já mám hrůzu zvednout víko u záchodové nádržky, protože ta kulatá věc uvnitř pokaždé vypadá, že každou chvíli vybuchne. Sehnula jsem se a zkoumala motor spolu s ním. „Vypadá to trochu jako šicí stroj, ne?“ poznamenal.

Za námi se ozval zvuk motoru a do zadního blatníku mého auta třískl kamínek. Wendell pochopil, co se děje, o zlomek vteřiny dřív než já. Oba jsme sebou praštili na chodník. Wendell mě chytil a odplazili jsme se ke dveřím auta. Kdosi vystřelil podruhé a kulka cinkla o střechu. Oba jsme se přihrčili a sklonili hlavu. Wendell mě chytil kolem ramen. Vypnul baterku, takže jsme se ocitli v naprosté

tmě. Měla jsem neodolatelnou chuť se zvednout k okénku a podívat se přes ulici. Věděla jsem, že toho ale stejně moc neuvidím: jen tmu, špinavý násep, auta svištící po dálnici. Útočník nás musel sledovat od Michaelova domu. Nejdřív zlikvidoval Wendellovo auto a pak moje.

„To musí být někdo z vašich kámošů. Já nejsem ve své partě tak neoblíbená,“ řekla jsem.

Ozvala se další rána. Zadní okno mého auta se proměnilo v popraskaný led, ale vypadl z něj jen jeden střípek.

„Ježíši Kriste,“ řekl Wendell.

„Amen,“ dodala jsem. Ani jeden z nás to nemyslel jako rouhání.

Podíval se na mě. Jeho předchozí apatie byla tatam. Aspoň že teď zbystřil pozornost. „Posledních pár dní mě někdo sledoval.“

„Tušíte kdo?“

Zavrtěl hlavou. „Volal jsem několika lidem. Potřeboval jsem pomoc.“

„Kdo věděl, že jedete k Michaelovi?“

„Jenom Renata.“

Na tu jsem už pomyslela. Měla jsem její revolver, který byl teď v kabelce v autě. „Mám v autě zbraň, jestli byste se tam mohl natáhnout,“ navrhla jsem. „Kabelka je na zadním sedadle.“

„A nerozsvítí se světlo, když otevřu?“

„V mém autě? Ani náhodou.“

Wendell otevřel dveře na straně spolujezdců. Světlo se rozsvítilo. Další kulka byla velmi rychlá a málem ho trefila do krku. Znovu jsme se přikrčili.

„Carl musel vědět, že budete u Michaela, když jste mu říkal, že se s ním potom sejdete.“

„Ale on změnil plány. A kromě toho neví, kde Michael bydlí.“

„Říká, že změnil plány, ale to nevíte jistě. Na to, aby zavolal na informace, nemusí být zrovna génius. Stačilo mu zeptat se Dany. S tou byl ve styku.“

„Vždyť on Danu miluje. Vždycky ji miloval. Je mi jasný, že byl štěstím bez sebe, když jsem mu vyklidil pole.“

„A co Harris Brown? Ten bude mít zbraň.“

„Už jsem vám říkal, že jsem o něm nikdy neslyšel.“

„Přestaňte kecat, Wendelle. Já potřebuju odpověď.“

„Ale já vám říkám pravdu!“

„Zůstaňte dole. Já zkusím znova dveře.“

Wendell se skrčil a já jsem šklubla dveřmi. Další kulka se zavrtala do písku kousek od nás. Posunula jsem sedadlo dopředu, popadla kabelku, vytáhla ji ven a znovu zabouchla dveře. Srdce mi bušilo jako zběsilé. Úzkost mi zaplavila celé tělo, jako když se otevrou stavidla. Hrozně se mi chtělo na záchod. Měla jsem pocit, že se mi scvrkly ledviny a že všechny ostatní orgány se mi v těle zpřeházely. Vytáhla jsem revolver s bílou perlitovou rukojetí. „Posviťte mi sem.“

Wendell zapnul baterku a zastínil ji dlaněmi jako sirku.

Dívala jsem se na šestiranný revolver, který se natahuje po každém výstřelu. Podobný typ by se nejspíš líbil Johnu Waynovi. Otevřela jsem bubínek a zkontrolovala počet nábojů. Byl plný. Znovu jsem ho zaklapla. Ta věc musela vážit snad kilo a půl.

„Kde jste to vzala?“

„Sebrala jsem ho Renatě. Počkejte tady. Já se vrátím.“

Ještě mi něco říkal, ale já už jsem se plížila do tmy, směrem k pláži, pryč od našeho útočníka. Dala jsem se doleva a širokým obloukem jsem obešla auto. Doufala jsem, že mě nevidí nikdo, kdo by se rád pocvičil ve střelbě na pohyblivý terč. Moje oči už úplně přivykly tmě a měla jsem pocit, že musím být vidět. Ohlédla jsem se a snažila se odhadnout vzdálenost, kterou jsem ušla. Můj bledě modrý volkswagen vypadal ve tmě jako nějaké strašidelné iglú nebo stan. Došla jsem k silnici, která zatáčela doleva, v mžiku ji přeběhla a pomalu se vydala k místu, odkud nejspíš vycházela střelba.

Než jsem tam došla, uběhlo nějakých deset minut. Uvědomila jsem si, že jsem za tu dobu neslyšela jediný výstřel. I přes špatnou viditelnost působilo místo opuštěně. Byla jsem teď přímo naproti autu na dvouprouté silnici a stále jsem se držela u země. Zvedla jsem hlavu jako svišť.

„Wendelle?“ zavolala jsem.

Žádná odpověď. Žádné výstřely. Nikde žádný pohyb. I pocit ohrožení zmizel. Noc se teď zdála úplně klidná. Postavila jsem se.

„Wendelle?“

Otočila jsem se kolem dokola a propátrala pohledem nejbližší okolí. Znovu jsem si dřepla. Rozhlédla jsem se na obě strany a rychle přeběhla silnici. Stále jsem se držela při zemi. Když jsem dorazila k autu, oběhla jsem ho a schovala se za něj. „Hej, to jsem já,“ řekla jsem.

Za mým volkswagenem byl však jen vítr od moře a prázdná pláž.
Po Wendellu Jaffeovi se opět slehla zem.

20

Moje hodinky ukazovaly deset hodin a silnice byla opuštěná. Světla z dálnice se míhala dráždivě blízko, ale nikdo se zdravým rozumem by mi v tuhle hodinu stejně nezastavil. Sebrala jsem kabelku, která ležela vedle auta, a hodila si ji přes rameno. Obešla jsem auto, otevřela dveře u řidiče a vytáhla klíčky ze zapalování. Mohla jsem zamknout, ale k čemu? Auto bylo nepojízdné a zadní okno rozbité a tím pádem přístupné všem přírodním živlům i hubenějším zlodějům.

Došla jsem k nejbližší pumpě vzdálené asi kilometr a půl. Byla tma jak v pytli, pouliční lampy měly velké rozestupy a navíc svítily jen velmi slabě. Bouřka se zřejmě zastavila nad mořem. Světlo probleskovalo skrz černé mraky jako lampa se špatným kontaktem. Po pláži svištěl vítr a v korunách palem šustily suché listy. Podívala jsem se na sebe a usoudila, že přes všechen ten stres, co jsem právě zažila, vypadám celkem obstojně. Jednou z výhod dobré kondice je to, že můžete bez problémů pochodovat dva kilometry za úplné tmy. Měla jsem na sobě džíny, tričko a tenisky, které sice nejsou na chůzi po silnici zrovna ideální, ale ani nenejhorší.

Pumpa byla jednou z těch stanic, které mají otevřeno nonstop. Skoro všechno v ní řídil počítač, takže obsluhu tvořil jen jeden člověk, který pochopitelně nemohl nikam odejít. Vyndala jsem hrst drobných a zamířila k telefonní budce v rohu parkoviště. Zavolala jsem odtahovou službu AAA, nadiktovala jim svoji poznávací značku a vysvětlila, kde teď jsem. Operátorka mi doporučila, abych počkala u auta, ale já jsem ji ubezpečila, že nehodlám jít zpátky pěšky potmě. Během čekání na odtah jsem zavolala Renatě a řekla jí,

co se stalo. Nedávala najevo žádné známky nevraživosti kvůli té rvačce na jachtě. Řekla mi, že Wendell ještě není doma, ale že sedne do auta a pojede ho hledat.

Odtahový vůz se objevil za tři čtvrtě hodiny. Vlezla jsem do kabiny a nasměrovala řidiče ke svému nepojízdnému autu. Byl to muž kolem čtyřicítky, který nejspíš celý život pracoval v odtahovce. Šňupal, žvýkal tabák a vedl chytré řeči. Když jsme dojeli na místo, vylezl z nákladáku, povytáhl si kalhoty a s rukama v bok začal obcházet auto. „Tak co se tady stalo?“ Zřejmě se ptal na to rozbité okno, ale já jsem ho prozatím ignorovala.

„Nemám tušení. Jela jsem asi šedesátkou a najednou to ztratilo rychlost.“

Sáhl na střechu, kde kulka vyvrtala díru o velikosti desetacentu. „Hele, co je tohle?“

„Jo, vy myslíte *tohle*?“ Předklonila jsem se a mžourala v polotmě.

Díra vypadala jako úhledný černý puntík na bledě modrém laku. Strčil do ní špičku prstu. „To vypadá jak díra po *kulce*.“

„No to teda jo, sakra.“

Obešli jsme auto kolem dokola. S údivem komentoval všechny způsobené škody a já jsem mu dělala ozvěnu. Kladl mi bezpočet otázek, které jsem zahrála do autu. Byl to řidič odtahového vozu, ne policajt, a já jsem rozhodně nebyla pod přísahou.

Nakonec si sedl za volant a zkusil nastartovat. Tušila jsem, že by mu udělalo obrovskou radost, kdyby motor naskočil na první otočení klíčkem. Připadal mi jako typ, který si o ženské inteligenci myslí své. Nic. Vylezl ven, obešel auto a podíval se dozadu. Chvilí se hrabal v motoru, něco si přitom brblal pro sebe a pak zkusil znovu nastartovat. Opět bezvýsledně. Nakonec odtáhl volkswagen k pumpě, kde ho nechal na odstavné ploše autoservisu. Nasedl do nákladáku, ohlédl se, nechápavě zavrtěl hlavou a odjel. Těžko říct, co si myslel o dnešních ženách. Zašla jsem za pumpařem, který mě ujistil, že mechanik přijde ráno do sedmi.

Bylo už hodně po půlnoci a já jsem byla nejen vyčerpaná, ale navíc bez střechy nad hlavou. Mohla jsem zavolat Henrymu. Věděla jsem, že by pro mě v kteroukoli noční hodinu ochotně přijel. Problém

byl ale v tom, že už jsem neměla sílu absolvovat další jízdu autem po nekonečné trase mezi Perdidem a Santa Terezou. V okolí bylo naštěstí dost motelů. Jeden jsem viděla na druhé straně dálnice. Byl vzdálený jen pár stovek metrů, takže jsem přešla po nadjezdu a zamířila k němu. Pro podobné případy s sebou v kabelce stále nosím kartáček na zuby, pastu a čisté kalhotky.

V motelu měli jeden pokoj volný. Stál víc, než jsem byla ochotná zaplatit, ale na to, abych se s někým dohadovala, jsem byla příliš unavená. V ceně třiceti dolarů byla mrňavá lahvička šamponu, kondicionéru na vlasy a „tělového“ mléka, které vystačilo na namazání přesně jedné nohy. Potíž byla v tom, že ani nešlo vydolovat ven, takže jsem nakonec upustila od představy vláčné pleti a zalezla do postele nahá a suchá jako troud. Spala jsem jak zabítá bez jakýchkoli léků. S trochou lítosti jsem usoudila, že moje nachlazení je pryč.

Probudila jsem se přesně v šest a chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, kde to jsem. Znovu jsem se zachumlala pod peřinu a spala až do 8.25. Pak jsem se osprchovala a natáhla si čisté kalhotky a včerejší oblečení. Pokoj jsem musela uvolnit nejpozději v poledne, takže jsem si ještě nechala klíč. Hodila jsem do sebe kávu z automatu a vyrazila po nadjezdu přes dálnici do servisu.

Mechanik byl osmnáctiletý mladík s kudrnatými zrzavými vlasy, hnědýma očima, tupým nosem, mezírkou mezi předními zuby a silným texaským přízvukem. Montérky, které měl na sobě, vypadaly jako dětská kombinéza. Když mě uviděl, přivolal mě k autu, které měl posazené na hydraulickém zvedáku. Už jsem viděla, jak létají dolary oknem. Utřel si ruce do hadru a řekl: „Hele.“

Podívala jsem se na podvozek, ale nevěděla jsem, co má na mysli. Natáhl ruku a ukázal na malou svorku připevněnou na nějaké hadici. „Někdo vám přidělal tuhle věčičku na přívod paliva. Vsadím se, že jste ujela tak tři bloky, než vám vysadil motor.“

Zasmála jsem se. „A to je všechno, co tomu bylo?“

Odšrouboval skřípec a položil mi ho na dlaň. „To je všechno. Teď by to mělo jet v pohodě.“

„Díky. To je fantastické. Kolik vám dlužím?“

„To nestojí za řeč,“ mávl rukou.

Dojela jsem zpátky do motelu, vešla do svého pokoje, posadila se na rozesílanou postel a zavolala Renatě. Ozval se záznamník. Nechala jsem jí vzkaz, aby mi zavolala. Pak jsem vytočila Michaelovo číslo a překvapilo mě, když to zvedl při prvním zazvonění.

„Dobrý den, Michaele. Tady Kinsey. Myslela jsem, že budete v práci. Ozval se vám otec?“

„Neozval a Brianovi taky ne. Volal dnes ráno a říkal, že se táta neukázal. Měl o něj velkou starost. Zavolal jsem do práce, že jsem nemocný, abych mohl zůstat na telefonu.“

„Kde je Brian?“

„To mi neřekl. Myslím, že má strach, abych ho neudal policajtům, než se sejdou s tátou. Myslíte, že je táta v pořádku?“

„Těžko říct.“ Řekla jsem mu o všem, co se událo minulou noc. „Nechala jsem vzkaz Renatě a doufám, že se mi ozve. Když jsem s ní mluvila včera večer, říkala, že ho pojede hledat. Možná, že ho našla někde po cestě.“

Chvilí bylo ticho. „Kdo je Renata?“

Ajajaj. „Hmm, ehh. Otcova přítelkyně. Myslím, že u ní bydlí.“

„Ona bydlí tady v Perdidu?“

„Má dům v Keys.“

Znovu se odmlčel. „Ví o tom máma?“

„Myslím, že ne. Nejspíš ne.“

„Bože, to je blbec.“ Znovu ticho. „No, radši budu končit, kdyby sem chtěl volat.“

„Moje číslo máte,“ řekla jsem. „Dáte mi vědět, jestli se vám ozve?“

„Jistě,“ odpověděl stručně. Měla jsem pocit, že ta zpráva o Renatě v něm pohrbila poslední zbytky loajality, kterou cítil ke svému otci.

Zkusila jsem zavolat Daně. Ozval se též záznamník. Poslouchala jsem tóny svatebního pochodu a bubnovala si prsty do rytmu. Po pípnutí jsem jí nechala krátký vzkaz, aby mi zavolala. Stále jsem si vyčítala, že jsem se Michaelovi zmínila o Renatě. Wendell už beztak vyvolal ve svém synovi dost nepřátelství, které jsem teď ještě

prohloubila tím, že jsem mu řekla o jeho družce. Zkusila jsem zavolat poručíku Ryckmanovi do Perdidské okresní věznice. Nezastihla jsem ho, ale prohodila jsem pár slov s vrchním zástupcem šerifa Tillerem. Řekl mi, že na oddělení proběhla kvůli Brianovu neoprávněnému propuštění rozsáhlá reorganizace. Vnitřní kontrola prověřila každého zaměstnance, který měl přístup k počítači. Měl další hovor, takže musel končit. Řekla jsem mu, že zkusím Ryckmana zavolat znovu, až se vrátím do Santa Terezy.

Už jsem téměř vyčerpala svůj seznam místních hovorů. Odhlásila jsem se z motelu a v deset hodin jsem už byla na cestě. Doufala jsem, že až dojedu do kanceláře, budu mít na záznamníku nějaké vzkazy, ale když jsem vešla do dveří, zelené světýlko nesvítilo. Dopoledne jsem věnovala běžným záležitostem: telefonátům, vyřizování pošty, pár záznamům do účetnictví, placení účtů. Uvařila jsem si konvici kávy a zavolala do pojišťovny, abych nahlásila včerejší událost. Likvidátorka mi řekla, abych si nechala vyměnit zadní sklo v servisu, do kterého jsem dávala auto už předtím. Bylo jasné, že bez okna jezdit nemůžu, protože bych dostala pokutu.

Co se týče těch děr po kulkách, byla jsem v pokušení nechat je tam, kde jsou. Když má člověk hodně nehod, zruší mu smlouvu nebo mu nehorázně zvýší pojistku. Co je mi po pár dírách po kulkách? Sama jich mám na těle několik. Zavolala jsem do servisu a domluvila se s nimi, že auto přivezu později odpoledne.

Krátce po obědě mi volala Alison, že na mě na recepci čeká Renata. Šla jsem jí naproti. Seděla na malé pohovce, hlavu zakloněnou a oči zavřené. Nevypadala dobře. Byla oblečená do plátěných kalhot, v pase nabraných a stažených páskem, černé halenky s výstřihem do V a oranžové větrovky. Černé vlnité vlasy měla ještě vlhké po sprchování, ale pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy a její tváře se zdály vpadlé od nervového vypětí. Otevřela oči a omluvně se usmála na Alison, která ve srovnání s ní působila obzvlášť svěže.

Odvedla jsem Renatu do své kanceláře, usadila ji do křesla pro návštěvy a nalila nám oběma kávu. „Děkuju,“ zamumlala a vděčně usrkla z šálku. Znovu zavřela oči a vychutnávala silnou chuť horkého

nápoje. „To je fajn. Přesně to jsem potřebovala.“

„Vypadáte unaveně.“

„Taky že jsem.“

Bylo to poprvé, kdy jsem měla opravdu možnost si ji pořádně prohlédnout. Její tvář v klidu bych nenazvala jako hezkou. Plet' měla nádhernou – olivově zbarvenou a bez jediné skvrnky nebo pupínku – ale její rysy se mi nelíbily: obočí měla tmavé a neupravené a její tmavě hnědé oči byly příliš malé. Ústa měla velká a nakrátko ostříhané vlasy jí dělaly hranatý obličej. Měla zpravidla podrážděný výraz, ale když se výjimečně usmála, její tvář se úplně proměnila – působila exoticky a byla plná světla. Se svojí barvou pleti a vlasů mohla nosit odstíny, které si spousta žen nemůže dovolit: světle zelenou, křiklavě růžovou a fuchsiovou.

„Wendell přišel domů asi o půlnoci. Ráno jsem si šla něco zařídit. Nemohla jsem být pryč víc než čtyřicet minut. Když jsem se vrátila, byl pryč i se všemi svými věcmi. Čekala jsem asi hodinu a pak jsem sedla do auta a jela sem. Měla jsem chuť zavolat policii, ale řekla jsem si, že nejdřív zajdu za vámi, abych se s vámi poradila.“

„O čem?“

„Ukradl mi nějaké peníze. Čtyři tisíce dolarů v hotovosti.“

„A co *Uprchlík*!“

Zavrtěla unaveně hlavou. „Ví, že bych ho zabila, kdyby tu loď sebral.“

„A nemáte taky motorový člun?“

„To není motorový. To je nafukovací člun, ale ten je uvázaný u mola. A Wendell stejně nemá k *Uprchlíkovi* klíče.“

„Proč ne?“

Tváře jí lehce zčervenaly. „Nikdy jsem mu nevěřila.“

„Byli jste spolu pět let a vy jste mu nesvětila ani klíče od jachty?“

„Na té jachtě neměl beze mě co dělat,“ řekla podrážděně.

Nezbylo než změnit téma. „Takže co myslíte, že udělal?“

„Myslím, že si jel pro *Lorda*. Jen pánbů ví, kam má namířeno potom.“

„Proč by kradl Eckertovu loď?“

„Ten by ukradl cokoli. Copak to nechápete? *Lord* byl původně

jeho a chtěl ho zpátky. A kromě toho, *Uprchlík* je pobřežní jachta. *Lord* je loď pro plavbu na otevřeném moři, která líp vyhovuje jeho účelu.“

„Jakému?“

„Dostat se co nejdál odsud.“

„A proč jste přišla za mnou?“

„Myslela jsem, že budete vědět, kde *Lord* kotví. Říkala jste, že jste mluvila s Carlem Eckertem na lodi. Nechtěla jsem se zdržovat pátráním u správce přístavu.“

„Wendell mi říkal, že Carl Eckert byl včera večer mimo město.“

„Samozřejmě, že je pryč. O to tady jde. Že loď zmizela, zjistí teprve, až se vrátí.“ Podívala se na hodinky. „Wendell musel odjet z Perdida okolo desáté ráno.“

„Čím odjel? Dal si opravit auto?“

„Vzal si džíp, který parkoval na ulici. I kdyby mu cesta do přístavu trvala čtyřicet minut, pobřežní stráž by pořád ještě měla šanci mu nadjet.“

„Kam pojedete?“

„Řekla bych, že zpátky do Mexika. Zná vody kolem Baji a má falešný pas s mexickým občanstvím.“

„Vezmu svoje auto,“ navrhla jsem.

„Můžeme jet mým.“

Klusaly jsme dolů po schodech, já první, Renata v závěsu za mnou. „Měla byste uvědomit policii ohledně toho džípu.“

„Dobrý nápad. Doufám, že ho nechal někde v přístavu na parkovišti.“

„Kde byl včera v noci, říkal vám? Zmizel mi okolo desáté. Jestli dorazil domů o půlnoci, co dělal celé dvě hodiny? Jít pěšky dva a půl kilometru netrvá tak dlouho.“

„To si nejsem jistá. Když jste zavolala, sedla jsem do auta a jela ho hledat. Prohledala jsem každou ulici mezi svým domem a pobřežím, ale nikde po něm nebylo ani památky. Z toho, co říkal, když se vrátil, jsem měla dojem, že pro něj někdo přijel, ale neříkal kdo. Možná některý z jeho kluků.“

„To si nemyslím,“ zapochybovala jsem. „Před chvílkou jsem

mluvila s Michaelem. Říkal, že Brian mu volal dnes ráno. Wendell se s ním měl včera večer sejít, ale nepřišel.“

„Wendell nikdy neuměl držet slovo.“

„Víte, kde je Brian?“

„To netuším. Wendell dbal na to, abych se dozvěděla co nejméně. Abych mohla při případném výsledku na policii tvrdit, že nic nevím.“

Udržovat všechny v nevědomosti byla zřejmě Wendellova obvyklá taktika, ale nebyla jsem si jistá, jestli se mu tentokrát nevymstí.

Došli jsme na ulici. Renata nejspíš vyzvala všechny parkovací bohy a ulovila místo hned před domem tam, kde byl obrubník natřený načerveno. A dostala pokutu? Samozřejmě, že ne. Odemkla jaguára a já jsem si sedla na místo spolujezdce. Odlepila se od chodníku s mírným zaskřípěním pneumatik. Přistihla jsem se, že křečovitě svírám madlo na dveřích. „Možná šel Wendell na policii,“ řekla jsem. „Podle toho, co říkal Michaelovi, měl v úmyslu se jít udat. Možná by se cítil bezpečněji v lochu, teď, když po něm stříleli.“

Pohrdlivě si odfrkla a vrhla na mě cynický pohled. „Ten rozhodně neměl v úmyslu se jít udat. To byly kecy. Říkal, že půjde za Danou, ale i to možná byly jen kecy.“

„On byl včera večer u Dany? Kvůli čemu?“

„Nevím, jestli tam byl, ale říkal, že s ní chce mluvit, než odešel. Měl kvůli ní špatné svědomí. Doufal, že dá věci do pořádku, než odjede. Asi chtěl mít čisté svědomí.“

„Myslíte, že odjel bez vás?“

„Rozhodně by toho byl schopen. Bezcharakterní hajzl. Nikdy nenesl následky svého vlastního chování. Nikdy. Je mi jedno, jestli skončí ve vězení.“ Snad na všech křižovatkách chytila červenou. Když bylo z bočních směrů volno, projela ji. Ve spěchu ignorovala i stopky. Třeba si myslela, že dopravní předpisy je možné brát jen jako doporučení, anebo pro ni ten den prostě neplatily.

Zkoumala jsem její profil a přemýšlela, kolik informací se mi z ní podaří vytáhnout. „Můžu se vás zeptat na to Wendellovo zmizení?“

„Co konkrétně?“

Pokrčila jsem rameny a nebyla si úplně jistá, kde začít. „*Jak se na to připravoval? Neumím si představit, že by to zvládl sám.*“ Viděla jsem, že váhá.

Pokusila jsem se ji rozmluvit. „Neptám se jen ze zvědavosti. Říkám si, že to, co udělal tenkrát, by mohl zkusit znovu.“

Myslela jsem, že mi neodpoví, ale nakonec pohlédla mým směrem. „Máte pravdu. Bez pomoci by to nedokázal. Jela jsem na své plachetnici podél pobřeží Baji a vzala ho do člunu, když opustil *Lorda*.“

„To ale bylo riskantní, ne? Co kdybyste ho bývala minula? Oceán je velký.“

„Jezdím po moři celý život a v lodích se vyznám. Bylo to riskantní, ale podařilo se nám to. A o to jde, ne?“

„To jo.“

„A co vy? Jezdíte na plachetnicích?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Je to moc drahé.“

Slabě se usmála. „Tak si najděte někoho, kdo má peníze. Já jsem to tak dělala vždycky. Naučila jsem se lyžovat a hrát golf. Naučila jsem se cestovat první třídou po celém světě.“

„Co se stalo s vaším prvním manželem, Deanem?“ zeptala jsem se.

„Zemřel na infarkt. Ve skutečnosti byl už druhý.“

„A jak dlouho cestoval Wendell na jeho pas?“

„Celých těch pět let. Od té doby, co jsme zmizeli.“

„A pasový úřad to nikdy neprověřoval?“

„Nějak na to zapomněli a vlastně díky tomu nás to napadlo. Dean zemřel ve Španělsku. Nevím, jak je to možné, ale jeho papíry se tady nikdy nevyřídily. Když vypršela platnost jeho pasu, Wendell vyplnil žádost o nový a vyměnili jsme fotku. Byli s mým manželem přibližně stejně staří, takže mohl použít Deanův rodný list, kdyby měl někdo nějaké pochybnosti.“

Přijely jsme na bulvár Cabana, kde jsme zahnuly doprava. Po levé straně byl vidět les holých stěžňů v přístavišti. Nebe bylo zatažené silnou oblačností a nad tmavozeleným mořem v přístavu se vznášela mlha. Ve vzduchu byly cítit krevety a palivo do diesellových motorů.

Od moře foukal silný vítr, který přinášel vůni vzdáleného deště. Renata zahrnula na přístavní parkoviště, kde našla volné místo před kioskem. Zaparkovala jaguára a obě jsme vystoupily. Šla jsem první, protože jsem věděla, kde *Kapitán Stanley Lord* kotví.

Prošly jsme kolem malé smrduté rybí restaurace s několika venkovními stoly a budovy patřící zálohám námořních sil. „A pak?“

Pokřčila rameny. „Když jsme dostali pas? Zmizeli jsme. Já jsem se občas vracela, většinou sama, ale někdy s Wendellem. Bydlel na lodi. Já jsem sem mohla jezdit, kdy se mi zachtělo, protože o našem vztahu nikdo nevěděl. Dohlížela jsem na kluky, ale mám pocit, že o tom nevěděli.“

„Takže když se Brian poprvé dostal do potíží se zákonem, tak o tom Wendell věděl?“

„Ach, ano. Ale ze začátku se tím netrápil. Zdálo se, že jde spíš o klukoviny. Záškoláctví a vandalismus.“

„Kluci jsou prostě kluci,“ poznamenala jsem.

Ignorovala to. „Byli jsme zrovna na cestě kolem světa, když se Brian dostal do toho průšvihů. Než jsme se vrátili domů, byl ve větším maléru, než jsme tušili. A tehdy se do toho Wendell vložil.“

Minuly jsme lodní burzu a rybí trh. Po levé straně se táhlo molo, na kterém stál velký přívěs na přepravu jachet. Z vody právě vyzdvihli loď a my jsme netrpělivě čekaly, než nám přívěs uvolní cestu. „Jak? Pořád mi není jasné, jak se mu to podařilo.“

„Sama si nejsem jistá. Muselo to mít něco společného se jménem té lodi.“ Vlnolam byl skoro opuštěný; hrozící bouře zřejmě zahrnula loď do přístavu a lidi pod střechu. „Ne snad přímo,“ pokračovala. „Podle toho, co mi říkal, vinili kapitána Stanleyho Lorda z něčeho, co neudělal.“

„Slyšela jsem, že ignoroval SOS z *Titaniku*,“ řekla jsem.

„To se tvrdilo. Wendell se tou katastrofou hodně zabýval a měl pocit, že Lord byl nevinný.“

„Já ale nechápu, jakou to má souvislost.“

„Wendell se sám kdysi dostal do potíží se zákonem...“

„Jo, to je pravda. Už si vzpomínám. Někdo mi o tom říkal. Dodělal práva a pak byl odsouzen za zabití, ne?“

Přikývla. „Podrobnosti neznám.“

„A on vám tvrdil, že byl nevinný?“

„Ale on byl. Vzal na sebe vinu za někoho jiného. Tak se mu podařilo dostat Briana z vězení. Zavolal na pomoc svého dlužníka.“

Zírala jsem na ni, aniž bych zpomalila tempo. „Slyšela jste někdy o člověku jménem Harris Brown?“

Zavrtěla hlavou. „Kdo to je?“

„Bývalý policajt. Byl pověřen vyšetřováním toho podvodu, když Wendell zmizel, ale pak ho odvolali. Zjistilo se, že investoval spoustu peněz do Wendellovy společnosti a přišel o všechno. Napadlo mě, že mohl díky svým starým kontaktům pomoci Brianovi. Jen mi není jasné, proč by to dělal.“

Šly jsme ještě dalších padesát metrů k bráně přístavu č. 1, která byla jako obvykle zamčená. Racci horlivě klovali v rybářských sítích. Chvíli jsme tam stály a doufaly, že půjde někdo s magnetickou kartou a že se nám podaří proklouznout za ním. Nakonec jsem se rozhodla přelézt plot. Chytla jsem se sloupku, vyškrábala se nahoru a slezla na druhou stranu. Otevřela jsem bránu a pustila Renatu dovnitř. K molu jsme došly už téměř mlčky. Zahnula jsem do šesté řady můstků po pravé straně označené písmenem J a odpočítala stanoviště až k místu, kde byl uvázaný *Lord*. Už z dálky bylo vidět, že můstek je prázdný.

21

Cestou do kanceláře správce přístavu, která se nacházela nad obchodem s námořnickým vybavením, se Renata tvářila zasmušile. Čekala jsem nějaký výbuch vzteku, ale byla kupodivu úplně zticha. Zůstala stát venku na malém dřevěném balkonku, zatímco já jsem úředníkovi za pultem vysvětlovala, co se stalo. Vzhledem k tomu, že jsme nebyly majitelkami zmizelé lodi a ani jsme nemohly nijak dokázat, že si ji nevzal Eckert, bylo hned jasné, že toho v tuhle chvíli příliš nezmůžeme. Úředník si očividně udělal poznámky jen proto, aby mě uklidnil. Až se objeví Eckert, může sepsat hlášení. Správce přístavu pak uvědomí pobřežní stráž a místní policii. Dala jsem mu svoje jméno a telefonní číslo s prosbou, aby se mi Eckert ozval, až se vrátí.

Sešly jsme dolů, ale Renata se mnou odmítla jít do sousedního jachtařského klubu. Doufala jsem, že někdo bude vědět, kam Eckert jel. Vešla jsem dovnitř skleněnými dveřmi a zamířila nahoru. Na terase před jídelnou jsem se zastavila. Renata seděla na nízké betonové zídce lemující vlnolam a z terasy v prvním patře vypadala prochladle a unaveně. Za zády jí monotónně duněl oceán a vítr jí cuchal vlasy. Na mělčině pobíhal světlý labrador a odháněl z pláže holuby. Nad ním kroužili raci a radostně křičeli.

Jídelna jachtařského klubu byla až na barmana a člověka s vysavačem, který luxoval koberec, úplně prázdná. Znovu jsem tam nechala svoje jméno a telefonní číslo se vzkazem pro Eckerta, ať mi zavolá.

Cestou k autu se Renata hořce usmála.

„Čemu se smějete?“ zeptala jsem se.

„Ničemu. Jen přemýšlím o Wendellovi, jakou má kliku. To budou ještě hodiny, než ho vůbec někdo začne hledat.“

„My s tím neuděláme vůbec nic, Renato. Ještě se může ukázat,“ řekla jsem. „Vlastně ani není jisté, jestli vůbec odjel. Vždyť my ksakru ani nemůžeme dokázat, že tu loď sebral.“

„Vy ho neznáte tak jako já. Ten okrade každého.“

Kroužily jsme po parkovišti a hledaly zmizelý džíp, ale nebyl nikde v dohledu. Pak mě Renata odvezla zpátky do kanceláře. Nasedla jsem do svého volkswagenu a jela do Colgate, kde jsem strávila únavné dvě hodiny čekáním na výměnu zadního skla. Posadila jsem se v recepci zařízené nábytkem z chromu a plastu, upíjela nechutnou kávu z polystyrenového kelímku, kterou jsem dostala zadarmo, a listovala starými rozedranými čísly *Arizona Highways*. Přibližně po čtyřech minutách mě to přestalo bavit. Vyšla jsem ven, a jak jsem měla poslední dobou ve zvyku, vlezla do telefonní budky na parkovišti a vyřídila si odtud několik telefonátů. Napadlo mě, že bych se možná obešla i bez kanceláře.

Zavolala jsem poručíku Whitesideovi z oddělení hospodářských deliktů a sdělila mu všechny novinky. „Myslím, že je načase dát fotku do novin,“ řekl. „Zavolám i do místní televize a zjistím, co pro nás můžou udělat. Chci, aby lidi věděli, že ti dva jsou venku. Možná, že je někdo práskne.“

„Doufejme.“

Když mi nasadili nové sklo, jela jsem zpátky do kanceláře a další hodinu a půl jsem strávila u svého stolu. Říkala jsem si, že bych měla zůstat na telefonu pro případ, že by se ozval Eckert. Mezitím jsem brnkla Makovi a pověděla mu o všem, co se přihodilo. Sotva jsem položila sluchátko, zvonil telefon. „Detektivní kancelář Kinsey Millhonové. Kinsey Millhonová.“

V temnu bylo ticho a pak se ozval ženský hlas. „Jé. Já myslela, že to je záznamník.“

„Ne, to jsem já. Kdo volá?“

„Tady je tvoje sestřenice Tasha Howardová ze San Franciska.“

„Á, Tasha. Liza se o tobě zmiňovala. Jak se máš?“ zeptala jsem

se.

V duchu jsem si začala bubnovat prsty o stůl a doufala, že to brzy skončíme. Nechtěla jsem blokovat telefon, kdyby volal Wendell.

„Fajn,“ odpověděla. „Právě jsem mluvila s babiččíným právníkem v Lompoku. Říkala jsem si, že by tě to mohlo zajímat. Dům, ve kterém žily naše matky, se má buď stěhovat, nebo bourat. Babi se posledních několik měsíců dohaduje s městem a v dohledné době by se to už mělo vyřešit. Chce, aby ten dům byl chráněn jako historická památka. Původní stavba pochází z přelomu století. Léta v něm nikdo nebydlel, samozřejmě, ale mohl by se zrekonstruovat. Babi má ještě jeden pozemek, kam by se dal přemístit, jestli s tím bude město souhlasit. Myslela jsem, jestli by ses tam třeba ještě nechtěla podívat, když jsi tam jednou byla.“

„Já jsem tam byla?“

„Jistě. Ty si na to nepamatuješ? Vy čtyři – teta Gin, tvoji rodiče a ty – jste přijeli, když Burt a babi odjeli na zábavní plavbu ke čtyřicátému druhému výročí jejich svatby. Původně to mělo být ke čtyřicátému, ale trvalo jim dva roky, než to zorganizovali. Všechny sestřenice jsme si hrály spolu a ty jsi spadla z klouzačky a rozřízla sis koleno. Mně bylo sedm, takže tobě musely být tak čtyři. Možná o trochu víc, ale vím, že do školy jsi ještě nechodila. Ty si to vážně nepamatuješ? Teta Rita nás všechny učila jíst sendviče s arašídovým máslem a nakládanou zeleninou. Od té doby je zbožňuju. Měli jste přijet znovu za pár měsíců, až se Burt s babi vrátí.“

„Akorát moji rodiče to nestihli,“ řekla jsem. Bože, tak už jsem přišla dokonce i o ty sendviče s arašídovým máslem a nakládanou zeleninou, pomyslela jsem si.

„Bohužel. Ale kdybys ten dům viděla, možná by sis vzpomněla. Jezdím do Lompoku pracovně a ráda ti ho ukážu.“

„Jakou práci děláš?“

„Jsem právník. Soudní ověřování závětí, správa pozůstalosti, poslední vůle, daňové poradenství. Firma má jednu kancelář tady a druhou v Lompoku, takže neustále lítám sem a tam. Jaký máš program v nejbližších dnech? Měla bys teď někdy čas?“

„Musím si to promyslet. Jsem ráda za tu nabídku, ale momentálně

mám spoustu práce s jedním případem. Víš co, dej mi adresu. Jestli budu mít možnost tam zajet, tak se tam podívám, a když ne, tak ne.“

„Tak dobře,“ řekla zdráhavě. „Myslela jsem, že tě uvidím. Liza měla z toho vašeho setkání špatný pocit. Doufala, že bych to snad mohla trochu napravit.“

„To není potřeba. To bylo v pohodě,“ ujistila jsem ji. Držela jsem si odstup, což jí určitě neušlo. Nadiktovala mi adresu a stručně mi vysvětlila cestu. Udělala jsem si poznámky na kus papíru. Už teď jsem měla sto chutí hodit ho do koše. Nasadila jsem tón, který člověk používá při loučení, ale Tasha pokračovala dál. „Doufám, že ti to nebude připadat příliš osobní, ale mám pocit, že nemáš moc zájem upevňovat rodinné vztahy.“

„Ne, to není příliš osobní,“ řekla jsem. „Ale já tu informaci teprve vstřebávám a zatím si nejsem jistá, co s tím budu dělat.“

„Ty se na babi zlobíš?“

„Pochopitelně, že se zlobím. Proč bych se neměla zlobit? Vyhodila moji mámu. Nepromluvila s ní dvacet let.“

„Za to nemohla jenom babi. K hádce jsou zapotřebí dva.“

„Jo. Ale moje máma to aspoň chtěla napravit. A co udělala babi? Jen seděla a čekala, což, jak vidím, dělá pořád.“

„Co tím myslíš?“

„Kde byla celé ty roky? Mně je třicet čtyři let. Až do včerejška jsem nevěděla, že existuje. Mohla se ozvat, nemyslíš?“

„Ale ona nevěděla, kde jsi.“

„To je hovadina. Liza mi říkala, že všichni věděli, že bydlíme tady. Minimálně pětadvacet let jsem byla hodinu cesty od ní.“

„Já se kvůli tomu nechci hádat, ale opravdu si nemyslím, že o tobě babi věděla.“

„A co si jako myslela, že se se mnou stalo? Že mě sežrali medvědi? Mohla si najmout detektiva, kdyby bývala měla zájem.“

„Já tě chápu a mrzí mě to. Nevolaly jsme ti proto, abychom ti způsobily bolest.“

„Tak proč tedy?“

„Myslely jsme, že se dáme dohromady. Říkaly jsme si, že už uběhlo dost času na to, aby se staré rány zahojily.“

„Ty ‚staré rány‘ jsou pro mě novinka. O celém tom svinstvu jsem se dozvěděla teprve včera.“

„Máš právo cítit to, co cítíš. Jen chci říct, že babi tady nebude věčně. Je jí osmdesát sedm a se zdravím na tom není nejlep. Ještě máš šanci k ní najít cestu.“

„Omyl. *Ona* má šanci najít cestu ke mně. Já si nejsem jistá, jestli ji najdu.“

„Popřemýšlíš o tom?“

„Jistě.“

„Nebude ti vadit, když jí řeknu, že jsme spolu mluvily?“

„Nevím, jak bych tomu mohla zabránit.“

Chvilíčku bylo ticho. „To jsi opravdu tak nesmiřitelná?“

„Naprosto. Proč bych nebyla? Stejně jako babi,“ odpověděla jsem. „Jsem si jistá, že tuhle moji vlastnost ocení.“

„Chápu,“ řekla klidně.

„Podívej, tohle není tvoje chyba a já ti nechci vůbec nic vyčítat. Jen potřebuju trochu času. Už jsem se smířila s tím, že jsem sama. Mám ráda svůj život takový, jaký je, a vůbec si nejsem jistá, jestli ho chci měnit.“

„My po tobě nechceme, abys ho měnila.“

„Tak si nejspíš budete muset zvyknout na to, jaká jsem.“

Zasmála se, čímž trochu zmírnila napětí mezi námi. Naše rozloučení už bylo vlídnější. Řekla jsem, co jsem měla na srdci, a ke konci rozhovoru jsem se už začala trochu ovládat. Člověk není jen milý na lidi, které má rád... ale taky má rád lidi, na které je milý. Funguje to i obráceně. Řekla bych, že v tom tkví podstata slušného chování, nebo tak to aspoň tvrdila teta. Mezitím jsem věděla, že do Lompoku rozhodně v nejbližší době nepojedu. K čertu s tím.

Šla jsem na záchod, a když jsem se vracela, zvonil telefon. Vrhla jsem se k němu, natáhla se přes celý stůl a zvedla sluchátko. Obešla jsem stůl a posadila se na svoji otočnou židli. Když jsem se představila, uslyšela jsem na druhém konci dýchání a na zlomek vteřiny mě napadlo, že to je Wendell.

„V klidu,“ řekla jsem. Zavřela jsem oči, stiskla palce v dlaních a v duchu si opakovala, prosím, prosím, prosím.

„Tady Brian Jaffe.“

„Á. Myslela jsem, že to je tvůj otec. Ozval se ti?“

„Ne. Proto volám. Ozval se vám?“

„Od včerejška jsem s ním nemluvila.“

„Michael říkal, že auto, kterým přijel, pořád stojí před domem.“

„Měl poruchu, tak jsem ho svezla. Kdys ho viděl naposled?“

„Předvčírem. Byl za mnou odpoledne. Měl přijít včera večer, ale neukázal se.“

„Možná se snažil,“ řekla jsem. „Ale někdo po nás střílel a pak zmizel. Dnes ráno jsme zjistili, že *Lord* je pryč.“

„Ta loď?“

„Jo. To je ta jachta, na které tvůj otec zmizel.“

„Táta ukrad loď?“

„Vypadá to tak, ale v tuhle chvíli to nikdo neví určitě. Možná to byl jediný způsob, jak se odsud dostat pryč, který ho napadl. Musel se cítit ve skutečném nebezpečí.“

„No to asi jo, jestli po něm někdo střílel,“ řekl jízlivě.

Vylíčila jsem mu, co se stalo, a doufala jsem, že se mi podaří získat jeho přízeň. Málem jsem se zmínila o Renatě, ale včas jsem se zarazila. Jestli o ní nevěděl Michael, bylo dost dobře možné, že o ní nebude vědět ani Brian.

Díky své zvrácené povaze jsem jako vždy měla potřebu chránit hlavního „padoucha“. Možná, že si to Wendell rozmyslí a loď vrátí. Možná, že přemluví Briana, aby „šel do sebe“, a oba se půjdou udat na policii. Možná, že mi velikonoční zajíček přinese takové to vejce s dírou, do které se člověk podívá a uvidí tam svět mnohem hezčí, než je tenhle.

Brian mi znovu dýchl do ucha. Počkala jsem, co z něj vyleze. „Michael říkal, že táta má přítelkyni. Je to pravda?“

„Ehh, hmmm. Nevím. Cestoval s nějakou ženou, ale vážně nevím, jestli je to jeho přítelkyně.“

Nevěřicně si odfrkl. „Jasně.“ Zapomněla jsem, že je mu osmnáct a že toho o sexu ví nejspíš víc než já. Rozhodně toho věděl víc o násilí. Co mě to proboha napadlo dělat pitomce z kluka, jako je on?

„Chceš Renatino číslo? Možná, že se jí ozval.“

„Já mám číslo, na kterým bývá záznamník. Když tam táta je, tak mi zavolá zpátky. Je to to samý, co máte vy?“ Odříkal Renatino číslo, které není v seznamu.

„Jo, to je ono. Podívej, co kdybys mi řekl, kde teď jsi. Zajedu za tebou a můžeme si promluvit. Možná přijdeme na to, kde by tvůj otec mohl být.“

Chvíli přemýšlel. „Táta mi říkal, ať počkám. Říkal, ať s nikým nemluvím, než přijede. Nejspíš je na cestě.“ Řekl to nepřesvědčivě a v jeho tónu byla cítit nejistota.

„Je to možné,“ připustila jsem. „Co máte v plánu?“ zeptala jsem se, jako kdybych si vážně myslela, že mi to prozradí.

„Musím jít.“

„Počkej! Briane?“

Ozvalo se cvaknutí.

„Sakra!“ Zůstala jsem sedět a hypnotizovala jsem telefon. „No tak, dělej.“

Moc dobře jsem věděla, že už nezavolá. Ucítila jsem napětí v šíjových svalech. Vstala jsem, obešla stůl a našla kus volného místa na koberci, kde jsem se natáhla. Ze stropu se toho opravdu příliš vyčíst nedalo. Nesnáším čekání, až se něco stane, a nemám ráda, když jsem vydána na milost a nemilost okolnostem. Možná bych mohla přijít na to, kde Wendell Briana schovává. Určitě nemá moc lidí, kteří by mu pomohli. Má velmi málo přátel a žádné komplice, o kterých bych věděla. Nikomu se s ničím nesvěřoval a nejspíš ani Renatě neprozradil, kde Brian je. *Uprchlík* mohlo být skvělé místo, kam by se mohl zašít, ale to by Brian i Renata museli umět zatraceně dobře lhát, aby to ututlali. Brian podle všeho o její existenci vůbec nevěděl a jí jeho problémy příliš nezajímaly. Měla jsem dojem, že kdyby Renata věděla, kde Brian je, nejspíš by ho práskla. Rozhodně už byla dost našťvaná kvůli Wendellovu útěku.

Wendell musel schovat Briana nejspíš do nějakého motelu nebo hotelu. Jestli byl schopen se s ním vídat téměř denně, nemohlo to být příliš daleko. Jestli nechal Briana samotného, musel mít přístup k jídlu, aniž by musel vycházet mezi lidi. Možná měl v motelu pokoj s kuchyňkou, kde si mohl vařit. Ale v jakém motelu? Velkém?

Malém? V nejbližším okolí jich bylo tak patnáct dvacet. Budu muset zajet do každého z nich? To nebyla zrovna lákavá představa. Obcházet motely je stejné jako prodávat po telefonu. Tu a tam možná uspějete, ale jinak je to otrava. Jenomže Brian byl mým jediným pojiťkem s Wendellem. *Dispatch* na jeho propuštění zatím nezareagoval, ale jakmile se v novinách objeví fotky těch dvou, vypukne pozdvižení. Brian možná měl nějaké kapesné, ale nejspíš to nebyly neomezené zdroje. Jestli byl Wendell rozhodnutý svého kluka zachránit, tak by sebou měl hodit, což já ostatně taky.

Podívala jsem se na hodinky. Bylo čtvrt na sedm. Posbírala jsem se ze země a zkontrolovala, jestli je záznamník zapnutý. Vyndala jsem novinové výstřižky týkající se Brianova útěku. Jeho fotka nebyla zrovna lichotivá, ale k mým potřebám bude stačit. Popadla jsem svůj kufříkový psací stroj Smith-Corona a kabelku a vyrazila ke dveřím. Běžela jsem dolů po schodech a psací stroj mi bouchal do nohy. Klusala jsem dva bloky k místu, kde jsem nechala zaparkované auto. Na poslední chvíli jsem se rozhodla, že to vezmu oklikou kolem pobřeží, abych se mohla zastavit v přístavu a zjistit, jestli se náhodou nevrátil Carl Eckert. Bylo klidně možné, že už byl zpátky a nikdo se neobtěžoval mi zavolat. A kromě toho tam bylo to malé občerstvení, kde bych si mohla koupit pár plněných placek burrito a znovu povečeřet pod širým nebem.

Všechna místa na malém neplaceném parkovišti byla obsazená, takže jsem si musela vzít lístek a zajet na placené. Zamkla jsem auto a zamířila ke kiosku. Vtom jsem uviděla Carla Eckerta. Seděl ve svém voze, malém červeném sportáku nějaké neobvyklé značky. Byl očividně v šoku, tvář měl mrtvolně bledou, zpocenou a panenky rozšířené. Zmateně se kolem sebe rozhlížel. Byl oblečený do elegantního tmavomodrého obleku, ale uzel na kravatě měl povolený a knoflíček u krku rozepnutý. Prošedivělé vlasy měl rozčuchané, jako kdyby si je projížděl rukama.

Zpomalila jsem a sledovala ho. Zdálo se, že se nemůže rozhodnout, co má dělat. Sáhl po klíčkích, jako kdyby chtěl nastartovat. Pak zašmátral v kapse u kalhot, vyndal kapesník a otřel si s ním obličej a krk. Strčil ho do saka, vyndal krabičku cigaret a

jednu z ní vyklepl. Zamáčkł zapalovač v autě. Přešla jsem k jeho vozu a dřepła si k okénku u řidiče, abych měla obličej ve stejné výšce jako on. „Carle?“

Otočil hlavu a nechápavě na mě zíral.

„Kinsey Millhonová. Mluvili jsme spolu tuhle v jachtařském klubu. Hledala jsem Wendella Jaffea.“

„Ta soukromá vyšetřovatelka,“ rozpomněl se konečně.

„Přesně tak.“

„Promiňte, že mi to tak trvalo, ale zrovna jsem se dozvěděl špatné zprávy.“

„Slyšela jsem o *Lordovi*. Můžu vám nějak pomoci?“

Zapalovač vyskočil. Zapálil si a ruce se mu třáslы tak silně, že se jen stěží trefil na konec cigarety. Natáhl kouř a ve snaze získat z něj co nejvíc nikotinu se málem zadusil. „Ten zkurvysyn mi ukrad loď.“ Jeho slova se ztrácela v záchvatu kašle. Chtěl říct ještě něco, ale zarazil se a zadíval se na parkoviště. V očích se mu zaleskly slzy, ale nevěděla jsem, jestli je to z toho kouře, nebo kvůli ukradené jachtě.

„Jste v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Já na tý lodi žiju. Všechno, co mám, je na *Lordovi*. Je to můj život. To musel vědět. Musel by bejt úplnej vůl, aby to nevěděl. Měl tu loď rád stejně jako já.“ Nevěřicně zavrtěl hlavou.

„Je to drsné,“ poznamenala jsem.

„Jak jste se o tom dozvěděla?“

„Renata se dnes po obědě objevila u mě v kanceláři,“ vysvětlila jsem. „Říkala, že Wendell odešel z domu, a bála se, že chce upláchnout. Její loď zůstala u mola, takže si nejspíš vzpomněla na tu vaši.“

„Ale jak se do ní dostal? To je to, co mi nejde do hlavy. Hned, jak jsem ji koupil, jsem nechal vyměnit všechny zámky.“

„Možná se do ní vloupal. Nebo otevřel zámek paklíčem,“ řekla jsem. „V každém případě byl pryč, než jsme sem dojely.“

zíral na mě. „Ta žena. Renata. Jak se jmenuje příjmením?“

„Proč?“

„Rád bych s ní mluvil. Možná toho ví víc, než tvrdí.“

„Jo, to je možné,“ připustila jsem. Přemýšlela jsem o té včerejší

přestřelce a říkala si, jestli mi Carl vysvětlí, kde vlastně byl. „Kdy jste se vrátil? Slyšela jsem, že jste byl včera večer mimo město, ale nikdo nevěděl kde.“

„To by stejně nepomohlo. Nebyl jsem k zastižení. Odpoledne jsem měl spoustu jednání v SLO. Spal jsem v Best Westernu. Odhlásil jsem se ráno před osmou, hodil věci do kufru a šel na další jednání. Domů jsem vyrazil okolo páté.“

„To musel být šok.“

„No to teda jo. Nemůžu uvěřit, že je pryč.“

SLO je zkratka pro San Luis Obispo, malé univerzitní město nějakých sto čtyřicet kilometrů severně od Santa Terezy. Vypadalo to, že Carl byl poslední dva dny v jednom kole nebo si aspoň důkladně připravil alibi.

„Co teď budete dělat? Máte kam jít?“

„Zkusím to támhle, než mě předběhnou turisti,“ řekl a kývl směrem k motelům lemujícím bulvár Cabana.

„A co vy? Asi jste ho nikde nedohonila, co?“

„Včera večer jsem ho objevila u Michaela. Doufala jsem, že si s ním popovídám, ale něco nás nečekaně rozdělilo. Pak už jsem ho neviděla. Taky mi říkal, že se s vámi měl sejít.“

„Musel jsem to na poslední chvíli zrušit, protože mi do toho přišla tahle akce.“

„Takže jste ho vůbec neviděl?“

„Mluvili jsme jen po telefonu.“

„A co chtěl? Neříkal vám?“

„Ne. Neřekl ani slovo.“

„Mně říkal, že máte něco, co mu patří.“

„To říkal? Hm, to je divné. To by mě zajímalo, co měl na mysli.“ Mrkl na hodinky. „Hergot. Už je spousta hodin. Měl bych jít, než budou všechny pokoje plné.“

Odstoupila jsem od auta. „Tak já vás už nechám. Jestli se dozvíte cokoli o *Lordovi*, dáte mi vědět?“

„Jasná věc.“

Motor jeho auta se rozeběhl s mírným rachotem. Vycouval z parkovacího místa, popojel k budce vedle kiosku a podal obsluze

lístek. Já jsem zamířila ke stánku s občerstvením. Ohlédla jsem se za ním a všimla si, že si nastavil zpětné zrcátko tak, aby na mě viděl. To poslední, co jsem z něj zahlédla, byla poznávací značka, na které stálo: NAMORNIK. Tušila jsem, že mi v něčem lhal. Jen jsem si nebyla jistá v čem.

22

Než jsem dojela na pobřeží v předměstské části Perdida, kde jsou soustředěny všechny motely, zahalil oceán tajemný šedozelený opar. Podivný lom ubývajícího slunečního světla vytvořil nad mořem pár vteřin trvající fatu morgánu v podobě vzdáleného, mechem porostlého ostrova. V jeho temnotě bylo cosi nadpřirozeného. Něco podobného je možné spatřit v nekonečné chodbě, která vznikne, když se proti sobě postaví dvě zrcadla a tmavé místnosti se v opakovaném odrazu ztrácejí do dále. Po chvíli se obraz změnil v kouř. Vzduch byl horký a nehybný, na kalifornské pobřeží nezvykle vlhký. Místní obyvatelé budou dnes večer muset prohledat garáže a vytáhnout stojanové ventilátory s vrtulemi pokrytými prachem. Noc bude ve znamení neklidného spánku v propocených a zmuchlaných pokrývkách a bez naděje na jakékoli osvěžení.

Zaparkovala jsem v postranní ulici hned u hlavní silnice. Všechny motely byly osvětlené a jejich blikající zelené a modré neony, které se předháněly ve snaze nalákat projíždějící turisty, vytvářely iluzi denního světla. Po chodnících proudilo množství lidí oblečených v kraťasech a tílkách a všichni toužili alespoň po troše osvěžení. Prodaваči zmrzliny nejspíš zaznamenají rekordní tržby. Řidiči kroužili po ulicích v marné snaze najít místo k zaparkování. Ulice byly zametené, ale přesto jsem měla pocit, že mi pod nohama křupe navátý písek. Ve vzduchu byla cítit sůl a pach rybářských sítí. Z otevřených dveří barů, které byly plné studentů, duněla rytmická hudba.

Na jednu věc jsem musela pamatovat: Brian Jaffe v tomhle městě

vyrostl. Jeho fotka proběhla místním tiskem, takže si nemohl dovolit potulovat se po ulicích. Příliš by tím riskoval, že ho někdo pozná. Do svého pomyslného seznamu motelového vybavení jsem přidala ještě kabelovou televizi. Nedovedla jsem si představit, že by Wendell nechal Briana chodit po hospodách. Čím víc rozptýlení na pokoji měl, tím menší byla pravděpodobnost, že půjde hledat zábavu jinač.

Začala jsem obcházet motely u hlavní silnice a pomalu jsem se propracovávala do sousední čtvrti. Nevím, kam chodí stavitelé motelů do školy, ale nejspíš navštěvují stejné přednášky o jejich pojmenovávání. V každém přímořském městě najdete totiž ty samé názvy. Zašla jsem do Přílivu, Slunce, Vlnolamu, Útesu, Laguny, Škuneru, Modrých písků, Bílých písků, Racka a Casy Del Mar. Všude jsem ukázala svoji licenci a zrnitou černobílou fotografii Briana Jaffea vystřiženou z novin. Nevěřila jsem, že by byl zapsán pod svým vlastním jménem, takže jsem zkoušela obměny: Brian Jefferson, Jeff O'Brian, Brian Huff, Dean Huff a Wendellův oblíbený Stanley Lord. Znala jsem datum Brianova neoprávněného propuštění a usoudila jsem, že se do motelu zapsal v ten samý den. Byl sám a jeho účet byl pravděpodobně zaplacen dopředu. Nejspíš se s nikým moc nevybavoval a příliš nevycházel z pokoje. Doufala jsem, že by ho někdo mohl poznat podle fotky a mého popisu. Vedoucí i recepční však svorně kroutili hlavou. Všem jsem dala svoji vizitku a vypáčila z nich ujištění, že se ozvou, pokud se někdo podobný ubytuje v jejich zařízení. Ano, samozřejmě. Spolehněte se. Ještě jsem nebyla venku ze dveří a vizitka už putovala do koše.

Na dvanáctý pokus, v Majáku – přímý telefon * barevná kabelová televize * týdenní a měsíční sazby * vyhřívaný bazén * ranní káva zdarma – se na mě usmálo štěstí. Byla to dvoupatrová obdélníková budova ze škvárobetonových tvárnic s bazénem uprostřed. Fasádu měla v barvě nebeské modři a průčelí zdobil asi desetimetrový stylizovaný maják. Recepčnímu bylo okolo sedmdesátky a působil energicky a bystře. Hlavu měl jako koleno, ale zuby nejspíš všechny svoje. Poklepal na výstřížek z novin ukazováčkem zkřiveným artritidou.

„Ano, ten je tady. Michael Brendan. Pokoj sto deset. Připadal mi

nějak povědomý. Do knihy se podepsal nějaký starší muž a zaplatil na týden dopředu. Po pravdě řečeno, nebyl jsem si jistý, jaký je mezi nimi vztah.“

„Otec a syn.“

„To tvrdili taky,“ řekl recepční a bylo vidět, že je stále na pochybách. Přelétl očima článek o útěku a následné vraždě řidičky, jejíž auto ukradli. „Vzpomínám si, že jsem o tom četl. Zdá se, že se ten hoch dostal do maléru a pořád se v tom plácá. Mám zavolat policii?“

„Dejte mi deset minut a pak zavolejte úřad okresního šerifa. A poproste je, ať se krotí. Nechci, aby se to tady zvrhlo v nějaký masakr. Tomu klukovi je osmnáct. Nebude to hezký pohled, jestli ho odprásknou v pyžamu.“

Vydala jsem se chodbou vedoucí z haly do dvora. Mezitím se úplně setmělo a osvětlený bazén zářil jako akvamarín. Na stěnách budovy se mihotaly bílé odlesky z vody. Brianův pokoj byl v přízemí. Měl posuvné skleněné dveře, které vedly na malou zahrádku, z níž se dalo projít k bazénu. Zahrádky byly od sebe oddělené nízkým živým plotem. Každá byla očíslovaná, takže najít jeho pokoj nebylo těžké. Posuvné dveře měl zavřené, klimatizace proto musela běžet naplno. Zahlédla jsem ho skrz napůl stažené záclony.

Měl na sobě šedé bavlněné bermudy a tílko a vypadal opálený a fit. Seděl shrbený v čalouněném křesle, nohy opřené o postel a díval se na televizi. Zamířila jsem přes dvůr a vešla do chodby, kde jsem uviděla dveře s nápisem VSTUP JEN PRO ZAMĚSTNANCE. Zkusila jsem vzít za kliku a zjistila, že je otevřeno. Nakoukla jsem dovnitř. Podél tří stěn místnosti, která sloužila jako sklad prádla, stály police s úhledně naskládaným povlečením, ručníky a přehozy na postel. Byly tam i mopy, vysavače, žehličky, žehlicí prkna a nejrůznější čisticí prostředky. Vytáhla jsem z police několik čistých ručníků a vyšla ven.

Našla jsem Brianův pokoj, zaklepala na dveře a ustoupila kousek stranou. Zvuk televize utichl. Zírala jsem do chodby a čekala, až přijde ke dveřím. Určitě se díval do kukátka. „Ano?“ zamumlal.

„*Criada*,“ odpověděla jsem nahlas. To slovo byl španělský výraz pro pokojskou nebo služebnou. Pochytila jsem ho hned na začátku kurzu, protože spousta mých spolužaček se učila španělsky, aby se domluvila se svými hispánskými služebnými. Ty jinak dělaly všechny domácí práce po svém a paním domu nezbyvalo, než za nimi neustále chodit a ukazovat jim, jak se to má dělat správně. Služebné se přesto tvářily, že nic nechápou.

Nic nechápal ani Brian. Otevřel dveře na řetěz a vykoul ven. „Co?“

Zvedla jsem štos ručníků, takže mi zakryly tvář. „*Towelettas*,“ zahlaholila jsem španělsky.

„Aha.“ Přivřel dveře a sundal řetěz. Ustoupil dozadu a nechal otevřeno, takže jsem mohla vejít dovnitř. Aniž se na mě podíval, ukázal na koupelnu nalevo a znovu se vrátil k televizi. Dávali nějaký starý černobílý film: muži s vysokými lícními kostmi a napomádovanými vlasy, ženy s obočím tenkým jak vlas. Všichni se tvářili tragicky. Brian přešel zpátky ke křeslu a zesílil zvuk. Já jsem vlezla do koupelny a trochu se v ní porozhlédla. Neviděla jsem tam žádné pistole, palice ani mačety. Jen krémy na opalování, tužidlo na vlasy, kartáč, fén a holicí strojek. Nepřišlo mi, že by měl tolik vousů, aby se musel holit. Možná si to jen nacvičoval, tak jako si mladé dívky zkoušejí podprsenky.

Položila jsem ručníky na desku vedle umyvadla a šla do pokoje, kde jsem si sedla na postel. Zdálo se, že moji přítomnost nezaregistroval. Dramatická hudba zesilovala a z obrazovky hleděly dvě dokonalé tváře milenců stojících bok po boku. Jeho byla hezčí než její. Když si mě Brian konečně všiml, ovládl se natolik, že nedal najevo překvapení. Sebral dálkové ovládání a znovu ztlumil zvuk. Vzrušený rozhovor herců probíhal v tichosti. Často jsem přemýšlela, jestli by se takhle dalo naučit odečítat ze rtů. Milenci na obrazovce mluvili jeden druhému přímo do obličeje a mě napadlo, jestli jim není cítit z pusy. Její ústa se pohybovala, ale slova vyšla z Brianových. „Jak jste mě našla?“

Poklepala jsem si ukazováčkem na spánek a snažila se odtrhnout oči od televize.

„Kde je táta?“

„To ještě nevíme. Možná pluje podél pobřeží, aby tě někde vyzvedl.“

„Kéž by v tom pokračoval.“ Opřel se, zvedl ruce a dlaně s propletenými prsty si položil na temeno hlavy. Svaly na ruku se mu přitom vyboulily. Zapřel se nohou o kraj postele a posunul si křeslo kousek dozadu. Chomáče chlupů v jeho podpaží působily nezvykle eroticky. Přemýšlela jsem, jestli se už neblížím k věku, kdy mi všichni kluci s pevnými těly budou připadat sexy. Možná, že jsem v tom věku byla celý svůj život. Natáhl se a sebral čisté ponožky smotané do klubíčka. Hodil s nimi o zeď a znovu je chytil.

„On se ti neozval?“

„Ne.“ Znovu mrštil klubíčkem o zeď a chytil ho.

„Říkal jsi, žes ho viděl předvčírem. Neříkal něco, že by chtěl odjet?“ zeptala jsem se.

„Ne.“ Pustil smotek a rychle natáhl ruku, takže se mu odrazil od předloktí. Chytil ho a znovu pustil. Musel dávat dobrý pozor, aby mu nespádl. Odrazit. Chytit. Odrazit. Chytit.

„A co říkal?“ zeptala jsem se.

Tentokrát mu spadl.

Šlehl po mně pohledem, naštvaný, že jsem ho vyrušila. „Kurva, já nevím. Nejdřív mi tady vykládá všechny ty hovadiny o tom, jak v právním systému neexistuje žádná spravedlnost, a pak na mě vybalí, že se musíme jít udat. Já mu říkám: ‚Tak to ani náhodou, tati. To neudělám. A ty mě k tomu nedonutíš.‘“

„A co na to říkal?“

„Neříkal nic.“ Znovu mrštil smotanými ponožkami o zeď a chytil je.

„Myslíš, že mohl odjet bez tebe?“

„Proč by to dělal, když se chtěl jít udat?“

„Třeba dostal strach.“

„A to by mě v těch sračkách nechal samotnýho?“ Jeho pohled byl skeptický.

„Briane, nerada to říkám, ale podobnou věc tvůj otec už jednou udělal.“

„On by mě tu nenechal,“ řekl podrážděně. Vyhodil ponožky do vzduchu, předklonil se a chytil je za zády. Hlavou mi bleskl název knížky: *Kouzla s ponožkami: 100 a 1 způsob, jak se pobavit se spodním prádlem*.

„Myslím, že už bys neměl na nic čekat a měl bys jít na policii.“

„Půjdu, ale až přijede.“

„A tomu mám věřit? Briane, já nechci, aby to znělo nějak nabubřele, ale já tady mám zodpovědnost. Hledají tě policajti. Když tě nenahlásím, tak to bude napomáhání při trestném činu. Mohla bych přijít o licenci.“

V ten moment vyletěl z křesla, popadl mě za košili, zvedl mě z postele, pěst napřaženou před mým obličejem. Čekala jsem, že mi vyrazí zuby. Naše tváře se najednou ocitly nějakých patnáct centimetrů od sebe. Jako ti milenci v televizi. Všechno, co bylo na tom klukovi roztomilé, najednou zmizelo. Teď se na mě díval někdo úplně jiný. Kdo by býval tušil, že za tou jeho modrookou kalifornskou dokonalostí se skrývá ještě jiné, nenávistné „já“? Ani hlas nebyl jeho: hluboký, chraplavý šepot. „Poslouchej, ty děvko. Já ti ukážu napomáhání při trestném činu. Chceš mě sebrat? Jen to zkus. Oddělám tě, ještě než na mě stačíš šáhnout, rozumíš?“

Zmlkla jsem a skoro se neodvažovala dýchat. Snažila jsem se proměnit v neviditelnou bytost a přenést svoje tělo do nějakého jiného časoprostoru. Téměř šilhal vzteky a věděla jsem, že se na mě vrhne, jestli cokoli podniknu. Prudce oddechoval a adrenalin mu zběsile koloval v žilách. Byl to on, kdo zabil tu ženu. Vsadila bych cokoli. Dejte klukovi, jako je on, zbraň, dejte mu oběť, na které si může vybit vztek, a rozseká ji na cucky. „Dobře, dobře. Nemlať mě. Přestaň.“

Čekala jsem, že prudký záchvat vzteku zbystří jeho smysly. Místo toho se však zdálo, že emoce jeho vnímavost otupily. Mírně ustoupil. Zamračeně se zadíval na moji tvář. „Cože?“ Vypadal omámeně, jako kdyby ztratil sluch.

Spleť přetížených neuronů k němu konečně pronikla moje slova. „Já jen chci, abys byl v bezpečí, než se tvůj táta vrátí.“

„V bezpečí.“ Znělo to cize. Zachvěl se úzkostí. Pustil mě, couvl,

pak se svalil do křesla a těžce dýchal. „Bože můj, co je to se mnou?“ „Chceš, abych šla s tebou?“ Košili jsem měla vepředu zmuchlanou, jak mě za ni držel.

Zavrtěl hlavou.

„Můžu zavolat tvé matce.“

Sklonil hlavu a prohrábl si vlasy. „Já nechci ji. Já chci jeho.“ Ten hlas už patřil Brianu Jaffeovi, jakého jsem znala. Utřel si obličej do rukávu. Myslela jsem, že má na krajíčku, ale jeho oči byly suché, prázdné, chladné jak ocel. Seděla jsem a čekala, jestli ještě něco řekne. Jeho dech se pomalu uklidnil a zase začal vypadat jako dřív.

„U soudu to bude vypadat líp, když se vrátíš dobrovolně,“ řekla jsem opatrně.

„A proč bych to dělal? Dostal jsem zákonné propuštění z vězení.“ Jeho tón byl nedůtklivý. Ten druhý Brian byl pryč, zalezl zpátky do své temné díry jako úhoř. Brian, který tu přede mnou seděl, byl jen kluk, který si myslel, že musí být vždycky po jeho. Byl to on, kdo jako malý na hřišti křičel: „Tys švindloval!“ pokaždé, když prohrál, i když ve skutečnosti vždycky podváděl sám.

„Ale no tak, Briane. Měj rozum. Já nevím, kdo se dostal do počítače, ale věř mi, ty nemáš být venku na ulici. Jsi obviněn z vraždy.“

„Já jsem nikoho *nezabil*,“ odsekl rozhořčeně. Myslel tím nejspíš, že *nechtěl* nikoho zabít, když namířil tu zbraň. A proč by se měl cítit provinile kvůli něčemu, za co nemohl? Kráva pitomá. Měla držet hubu, když po ní chtěl klíčky od auta. Ne, ona se s ním musela hádat. Ženský se vždycky musí hádat.

„Tím líp pro tebe,“ řekla jsem. „Ale šerif už je stejně na cestě.“

Ta slova ho šokovala. Pohled, který na mě vrhl, byl plný nenávisti. „Vy jste zavolala *poldy*? Proč jste to udělala?“

„Protože jsem nevěřila, že půjdeš sám.“

„A proč bych měl?“

„Chápeš vůbec, co ti říkám? Chováš se, jako kdyby pravidla pro tebe prostě neplatila. Víš co?“

„Dejte mi pokoj. Já ty vaše kecy vůbec nemusím poslouchat.“

Vstal z křesla a sebral z televize peněženku. Došel ke dveřím a

otevřel. Na prahu stál zástupce šerifa a zrovna se chystal zaklepat. Brian se otočil a přeběhl ke skleněným posuvným dveřím. Druhý policista, černoch, se objevil na zahrádce. Brian bezmocně mrštil peněženkou o zem s takovou silou, že se odrazila jako míč. První policista ho chytil za ruku, ale Brian se mu vyškubl. „*Kurva, nešahejte na mě!*“

„Chlapče. No tak, chlapče. Nechtěj, aby to bolelo,“ řekl policista.

Brian opět prudce oddechoval, couval a těkal očima po místnosti. Byl shrbený a ruce měl rozpřažené, jako kdyby se bránil útočícím zvířatům. Oba policajti byli chlapi jako hora a bylo vidět, že to nejsou žádní nováčci. Prvnímu táhlo na padesát, druhému bylo tak kolem pětatřiceti. Nechtěla bych se pustit do křížku ani s jedním z nich.

Druhý policajt držel ruku na pistoli, ale nevytáhl ji. V dnešní době konflikt se zákonem často končí smrtí. Vyměnili si pohled a mně se rozbušilo srdce při představě hrozícího násilí. Všichni tři jsme stáli bez hnutí a čekali, co se bude dít. První policista promluvil tichým hlasem. „Fajn. Všechno je v pohodě. Nebudem dělat žádný hlouposti a všechno bude v pořádku.“

V Brianových očích se zračila nejistota. Jeho dech se zpomalil. Uklidnil se a pomalu se narovnal. Tušila jsem, že ještě není po všem, ale napětí vyprchalo. Brian se pokusil o omluvný úsměv a nechal si nasadit pouta. Uhýbal přede mnou očima, což mi naprosto vyhovovalo. Nebylo zrovna příjemné muset sledovat, jak se vzdává. „Hajzlové zasraný,“ zamumlal vztekle. Nikdo to nekomentoval. Někdy je třeba zachovat důstojnost.

* * *

Dana dorazila do vězení, právě když Briana registrovali. Byla oblečená v šedém kostýmu ze směsi lnu a umělého hedvábí. Poprvé jsem ji viděla v něčem jiném než v džínách. Bylo jedenáct hodin v noci a já jsem stála na chodbě s dalším kelímkem odporné kávy, když jsem uslyšela klapot jejích podpatků. Podívala jsem se na ni a hned mi bylo jasné, že je rozzuřená. Ne na Briana nebo na policajty, ale na mě. Jela jsem za policejním vozem do věznice a auto nechala

na parkovišti, zatímco oni vjeli branou dovnitř. Dokonce jsem sama zavolala Daně, protože mi připadalo, že by měla být o zatčení svého chlapečka informována. Neměla jsem zrovna náladu na její kecy, ale bylo mi jasné, že se do mě pustí.

„Děláte problémy od chvíle, kdy jsem vás uviděla,“ zasyčela. Vlasy měla pevně stažené do lesklého drdolu. Sněhobílá halenka, stříbrné náušnice, černé linky pod očima.

„Chcete slyšet, jak to bylo?“

„Ne, nechci slyšet, jak to bylo. Chci vám něco povědět,“ vyštěkla. „Mám zablokovaný všechny bankovní účty. Nemůžu vybrat ani cent. Nemám žádný peníze. Rozumíte? Žádný! Můj kluk je v průseru a co mám teď sakra dělat? Ani se nemůžu dovolat jeho právníkovi.“

Její lněný kostým byl bez poskvrnky, nikde ani jediný záhyb. Zvláštní, protože len se prý hodně mačká, i když je ve směsi. Zírala jsem na obsah svého kelímku. Kafe už bylo studené a na hladině plavaly drobné cucky sušeného mléka. Doufala jsem, že se mi podaří nechrstnout jí ho do obličeje. Pozorně jsem sledovala svoji ruku a čekala, jestli se pohne. Zatím dobré.

Dana mezitím pokračovala ve svém monologu a chrlila na mě urážky za pánbův jaké zločiny. Vypnula jsem zvuk na svém vnitřním dálkovém ovladači. Bylo to jako sledovat nějaký němý film. Něco ve mně však poslouchalo, i když jsem se snažila její hlas nevnímat. Znovu jsem byla v pokušení chrstnout jí zbytek kávy do obličeje. Ve školce jsem často kousala a to nutkání bylo stejné. Když jsem ještě dělala u policie, musela jsem jednou zatknout ženu za to, že chrstla jiné ženě pití do obličeje, což zákon považuje za ublížení na těle. Kalifornský trestní zákoník 242: „Ublížení na těle je jakékoli vědomé a nezákonné použití síly nebo násilí jedné osoby vůči druhé. Síla nebo násilí, které jsou podstatou ublížení na těle, nemusí být velké, nemusí nutně způsobit bolest nebo fyzické poranění, ani nemusí zanechat stopy,“ přeříkávala jsem si v duchu. Možná kromě jejího kostýmu.

Za zády jsem zaslechla kroky. Ohlédla jsem se a uviděla vrchního zástupce šerifa Tillera s šanonem v ruce. Kývl na mě a zmizel ve dveřích.

„Promiňte, Tillere?“

Vystrčil hlavu. „Voláte mě?“

Podívala jsem se na Danu. „Promiňte, že vás přerušuju, ale musím s ním mluvit,“ řekla jsem a zamířila za ním do kanceláře. Z jejího zlostného pohledu bylo jasné, že se mnou ještě zdaleka neskončila.

23

Tiller tázavě vzhlédl od zásuvky se šanony, do níž ukládal složku. „Co to mělo znamenat?“

Zavřela jsem dveře, přitiskla ukazováček na rty a ukázala za sebe. Podíval se ke dveřím, zavřel zásuvku a pohodil hlavou směrem dozadu. Následovala jsem ho bludištěm místností až do menší kanceláře, která byla patrně jeho. Zavřel za námi a nabídl mi židli. Hodila jsem prázdný kelímek od kávy do koše a s úlevou si sedla. „Díky. To je skvělé. Nevěděla jsem, jak jinak bych se jí zbavila. Očividně si na někom potřebovala vybit vztek a já jsem byla zrovna po ruce.“

„To jsem rád, že jsem mohl posloužit. Dáte si ještě kafe? Vzadu v konvici je čerstvé. Tohle bylo nejspíš z automatu.“

„Ne, díky. Už jsem překafovaná. Ráda bych ještě dneska usnula. Jak se máte?“

„Fajn. Akorát jsem dorazil. Mám noční. Vidím, že už máte svého hochu zase zpátky v base.“ Posadil se na otočnou židli a opřel se, až opěradlo zapraskalo.

„To nebyl zas takový problém. Usoudila jsem, že ho Wendell musí schovávat někde poblíž, takže mě to stálo jen trochu chození. Byla to nuda, ale žádný velký problém. A co, už vědí, jak se dostal ven?“

Tiller nervózně pokrčil rameny. „Prověřují to.“ Změnil téma, očividně neochotný sdělovat podrobnosti o vyšetřování v rámci oddělení. V ostrém světle jsem viděla, že jeho světle hnědé vlasy a knír jsou protkány stříbrnými nitkami a že má kolem očí vrásky.

Chlapecké obrysy jeho obličeje začínaly mizet a místo nich se objevovaly faldy a rýhy. Musel být zhruba tak starý jako Wendell, ten však díky plastice působil mladistvěji. Zírala jsem na jeho ruce a najednou jsem ucítila, jak mi nad hlavou vyskočil otazník. „Co je to?“ Zachytil můj pohled a zvedl ruku. „Co? Myslíte maturitní prstýnek?“

Předklonila jsem se, abych se podívala zblízka. „Není to Cottonwoodská akademie?“

„Vy tu školu znáte? Většina lidí o ní nikdy neslyšela. Už neexistuje, zrušili ji, já nevím před kolika lety. Dneska už se moc chlapeckých škol nenajde. Říkají, že je to diskriminace, a možná mají pravdu. Moje třída maturovala jako poslední. Bylo nás jen šestnáct. A pak – kaput.“ V jeho úsměvu byla cítit pýcha a nostalgie. „Odkud ji znáte? Musíte mít dobré oči. Většina maturitních prstýnků vypadá stejně.“

„Nedávno jsem viděla jeden od absolventa Cottonwoodu.“

„Opravdu? A kdo to byl? Ještě pořád jsme dost dobrá parta.“

„Wendell Jaffe.“

Krátce se na mě zadíval a pak uhnul očima. Zavrtěl se na své židli. „No jo, Wendell tam taky vlastně chodil,“ řekl, jako kdyby mu to právě teď došlo. „Určitě si nedáte ještě trochu kafe?“

„To jste byl vy, že jo?“

„Jako co?“

„To Brianovo propuštění z vězení.“

Tiller se zasmál, boдрé johoho, které ale neznělo zrovna upřímně. „Tak to jste vedle. Já to nebyl. Ani bych nevěděl, jak to provést. Mě když posadíte k počítači, tak mi IQ klesne o polovinu.“

„Ale no tak. Já to nikomu neřeknu. Co je mi po tom? Kluk je zpátky. Přisahám, že neřeknu ani slovo.“ Přestala jsem na něj naléhat a čekala, co odpoví. Byl to v zásadě poctivec, který je tu a tam schopen porušit pravidla, ale nemá z toho dobrý pocit a nedokáže popírat vinu, když se to provalí. Jeho kolegové mívají typy, jako je on, rádi, protože se pod tíhou špatného svědomí rychle ke všemu přiznají. „Ne, vážně. Tady jste na špatné adrese.“ Zaklonil hlavu a protáhl si ztuhlý krk, ale bylo vidět, že ještě neskončil. Trochu jsem

ho pobídla. „Pomohl jste Brianovi poprvé, když utekl z past'áku?“

Nasadil lhostejný výraz a žoviální tón. „Mám pocit, že tenhle rozhovor nikam nepovede.“

„No dobrá. Tak ten první útěk necháme stranou a budeme mluvit o tom druhém. Asi jste musel Wendellovi hodně dlužít, když jste takhle riskoval místo.“

„To už by snad stačilo. Necháme toho, ano?“

V tomhle bylo určitě to obvinění ze zabití, ke kterému se Wendell přiznal, odsouzení za těžký zločin, které by Tillerovi znemožnilo pracovat u policie. „Tillere, slyšela jsem o tom obvinění ze zabití. Zůstane to mezi námi. Slibuju. Chci jen vědět, co se stalo. Proč to Wendell vzal na sebe?“

„Já vám nedlužím žádné vysvětlení.“

„Já netvrdím, že mi ho dlužíte. Ptám se sama za sebe. Čistě soukromě. Nejde o nic než o informaci.“

Dlouho byl zticha a zíral na stůl. Možná, že pocházel z rodiny, kde se musí žádat třikrát, než vám vyhoví.

„Tillere, prosím vás. Já nechci žádné detaily. Chápu vaše rozpaky. Řekněte mi jen v kostce, jak to bylo.“

Hluboce si povzddechl. Když konečně promluvil, jeho hlas byl tak tichý, že jsem musela upřeně sledovat jeho rty, abych ho slyšela. „Já si vážně nejsem jistý, proč to vlastně udělal. Byli jsme mladí. Nejlepší kamarádi. Čtyřadvacet, pětadvacet, tak nějak. On už tehdy tvrdil, že právo je zkorumpované, a rozhodl se, že nepůjde k advokátním zkouškám. Já jsem odjakživa toužil dělat u policie. A pak se to stalo. Ta holka umřela nešťastnou náhodou, i když to byla všechno moje vina. On byl shodou okolností u toho a vzal to na sebe. Byl nevinný. Věděl to, věděl jsem to já. On to odskákal. Myslím, že to bylo neuvěřitelné gesto.“

Mně to sice tak nepřipadalo, ale kdoví, proč lidi jednájí tak, jak jednájí? Když je člověk mladý, často je plný upřímného idealismu. Proto tolik kluků umírá v osmnácti někde ve válce. „Ale on nad vámi nemohl mít žádnou skutečnou moc. Provinění je dávno promlčeno, takže by to bylo jeho tvrzení proti vašemu. On by tvrdil, že jste něco provedl. Vy byste tvrdil opak. On už byl odsouzený, takže nechápu,

o co tady po všech těch letech šlo.“

„O nic nešlo. On mi nevyhrožoval. Já jsem mu prostě splácel dluh.“

„Ale nemusel jste přece udělat, o co vás požádal.“

„Nemusel. Ale chtěl jsem to udělat a udělal jsem to pro něj rád.“

„Ale proč jste takhle riskoval?“

„Víte, co je to čest? Dlužil jsem mu to. Je to to nejmenší, co jsem pro něj mohl udělat. A rozhodně jsem mu nechtěl strkat pilník do chleba. Brian je mizera, to uznávám. Nemám toho kluka rád, ale Wendell mi řekl, že ho dostane pryč ze země. Ujistil mě, že za to bere plnou zodpovědnost, tak jsem si řekl, že bude nejlepší, když ho budeme mít z krku.“

„Mám pocit, že ale mezitím změnil názor. Vlastně jsem slyšela různé informace,“ opravila jsem se. „Jak Michaelovi, tak Brianovi řekl, že se půjde udat. A zřejmě se k tomu snažil přemluvit i Briana. Ale jeho přítelkyně tvrdí, že nic takového neměl v úmyslu.“

Tiller se zhoupł na své otočné židli a nechápavě zavrtěl hlavou. „Mně jen není jasné, jak to chce zvládnout. Co teď dělá?“

„Slyšel jste o té lodi?“

„Jo, slyšel. Otázkou je, co s ní hodlá dělat. Myslím, jak daleko se na ní může dostat?“

„Nejspíš nám nezbude než čekat, co se bude dít,“ řekla jsem. „No, už musím jít. Čeká mě ještě padesát kilometrů cesty a už je spousta hodin. Není tady ještě nějaký jiný východ? Nerada bych se znovu srazila s Danou Jaffeovou. Už mi to dneska jednou stačilo.“

„Dá se projít přes sousední oddělení. Pojd'te. Ukážu vám to,“ řekl a zvedl se ze židle. Obešel stůl a zamířil doleva do chodby. Vyrázila jsem za ním. Čekala jsem, že ze mě bude vymáhat ujištění, že náš rozhovor zůstane v tajnosti, ale neřekl ani slovo.

* * *

Když jsem přijela do Santa Terezy, byla už skoro jedna hodina v noci. Provoz téměř ustal a na ulicích bylo jen pár lidí. Pouliční lampy vrhaly na chodník překrývající se světle šedé kruhy světla. Tu a tam jsem zahlédla bezdomovce hledajícího úkryt v temném průchodu, ale

jinak byly ulice prakticky opuštěné. Teplota začala konečně klesat a mírný větřík od moře přinášel alespoň trochu vlhkosti.

Cítila jsem netrpělivost a nervozitu. Nic pořádného se nedělo. Brian byl ve vězení a Wendell stále nezvěstný, tak co se dalo vyšetřovat? Pátrání po *Kapitánovi Stanleym Lordovi* bylo teď v rukou přístavní policie a pobřežní stráže. I kdybych si mohla najmout letadlo – na což by mi Gordon Titus v životě nedal peníze – z výšky bych stejně nerozeznala jednu loď od druhé. Ale nedalo se přece jen tak sedět a čekat.

Bez rozmyšlení jsem to vzala oklikou a projela přes parkoviště všech motelů mezi svým domem a přístavem. U Beachside Inn jsem zahlédla Eckertův sporták. Byl to přízemní motel ve tvaru T s malým barem v přední části. Každý pokoj měl přidělené jedno parkovací místo s číslem napsaným na chodníku, aby ho nikdo cizí nezabral. V žádném z pokojů na této straně budovy se nesvítilo.

Vyjela jsem na ulici, otočila to zpátky na bulvár Cabana a zaparkovala kousek od Eckertova motelu. Do kapsy u džínů jsem si strčila svoji tužkovou svítilnu a vrátila se pěšky, vděčná za tenisky s gumovou podrážkou, které nedělaly hluk. Parkovací plocha byla kvůli bezpečnosti hostů osvětlena a lampy byly nastaveny tak, aby nesvítily do oken. Viděla jsem svůj vlastní stín, který mě jako protáhlý společník následoval po parkovišti. Carl připevnil přes otevřenou část kabrioletu nepromokavý kryt. Pečlivě jsem si prohlédla okolí včetně potměných oken a tlumeně osvětlené parkovací plochy. Nikde nebyly patrné žádné známky pohybu. Skrz závěsy žádného z pokojů neprosvítilo dokonce ani modré mihotavé světlo prozrazující puštěnou televizi. Zhluboka jsem se nadechla a začala rozepínat druhy na ochranném krytu, nejdříve na straně řidiče. Strčila jsem ruku dovnitř a zašmátrala v postranní kapse dveří. Vnitřek auta byl udržovaný v dokonalé čistotě a pořádku, což znamenalo, že si Eckert nejspíš pečlivě schovává i všechny účtenky za benzin a další drobnosti. Nahmatala jsem kroužkový blok, automapu a nějakou brožurku. Všechno jsem to vytáhla ven jako síť plnou ryb. Znovu jsem zkontrolovala okolí, které se zdálo stejně klidné jako předtím. Posvítila jsem si na kroužkový blok, v němž

jsem našla záznamy o spotřebě benzínu.

Brožurka byl firemní deník, do kterého si zapisoval najeté kilometry, cíle cest, účel schůzek a jména a funkce zúčastněných. Soukromé a firemní výdaje byly pečlivě rozděleny do sloupců. Neubránila jsem se úsměvu. Člověk by nevěřil, že takhle může vypadat deník podvodníka, který strávil měsíce za mřížemi. Možná, že vězení mělo přece jen nějaký výchovný účinek. Carl Eckert se choval jako vzorný občan. Tedy alespoň se nesnažil ošidit berňák. Vzadu v deníku měl zastrčený účet z hotelu Best Western, zapsaný v jednom ze sloupců, dvě účtenky za benzin, pět stvrzenek z nákupu kreditní kartou a – heleme se – pokutový blok za rychlou jízdu, který dostal včera v noci na předměstí Colgate. Podle časového údaje, který na něj příslušník dálniční hlídky ochotně zapsal, měl Carl Eckert spoustu času na to, aby dojel do Perdida a počíhal si na mě a na Wendella.

„Můžete mi vysvětlit, co tady ksakru děláte?“

Nadskočila jsem, papíry se mi rozletěly a jen stěží jsem potlačila výkřik. Položila jsem si ruku na prsa a srdce se mi rozbušilo. Carl tam stál bos a vlasy měl rozčuchané od spánku. Pane bože, jak já nesnáším, když se ke mně někdo takhle potichu připlíží. Sehnula jsem se a začala sbírat rozházené papíry. „Ježíši, to nemůžete křičet? Vyděsil jste mě k smrti. Co tu dělám? Snažím se vyvrátit vaše alibi na včerejší večer.“

„Já nepotřebuju žádné alibi na včerejší večer. Nic jsem nedělal.“

„Ale někdo ano. Říkala jsem vám o tom, jak mi vyplivlo auto a s Wendellem jsme zůstali trčet v noci na opuštěné silnici?“

„Ne, to jste neříkala. Pokračujte,“ řekl opatrně.

„Pokračujte. To je tedy výborné. Děláte, jako kdybych vám říkala nějakou novinku. Někdo po nás střílel. Krátce nato Wendell zmizel.“

„A vy si myslíte, že jsem to byl já?“

„Já si myslím, že je to možné. Proč jinak bych byla v tuhle hodinu tady?“

Strčil si ruce do kapes a rozhlédl se po ztemnělých oknech. Uvědomil si, že naše hlasy mohou být slyšet v každém pokoji. „Promluvíme si o tom vevnitř,“ řekl a zamířil k motelu. Klusala jsem

za ním a přemýšlela, co se z toho všeho vyklube.

Když jsme vešli do pokoje, rozsvítil lampičku u postele a nalil si plnou sklenici skotské z láhve, která stála na stole. Pozvedl ji v bezeslovné nabídce, kterou jsem odmítla. Zapálil si cigaretu a tentokrát už věděl, že mi nemusí nabízet. Sedl si na kraj postele a já jsem se usadila v čalouněném křesle. Pokoj vypadal skoro stejně jako Brianův. Jako každý lhář, který se už někdy musel zpovídat ze svých činů, si teď Carl Eckert nejspíš v duchu připravoval další sérii lží. Uvelebila jsem se jako dítě čekající na pohádku na dobrou noc. Chvilku přemýšlel a nasadil přitom svůj upřímný výraz. „O.K., řeknu vám všechno na rovinu. Včera večer jsem odjel ze SLO, ale nejel jsem do Perdida. Když jsem skončil jednání, vrátil jsem se zpátky do hotelu, kde jsem měl vzkaz od Harrise Browna, tak jsem mu zavolał zpátky.“

„No, poslouchám vás. Přemýšlela jsem, jak do celé té skládanky zapadá Harris Brown. Povídejte. Ráda se poučím.“

„Harris Brown je bývalý policajt –“

„To vím. Byl pověřen tím případem a později odvolán, protože investoval do CSL a přišel o veškeré úspory, bla, bla, bla. Co dál? Jak zjistil, že je Wendell ve Viento Negro?“

Eckert se lehce usmál, jako kdyby mu připadalo, že jsem roztomilá. To sice občas jsem, ale tohle zrovna nebyl ten případ.

„Volal mu nějaký jeho kamarád. Pojišťovací agent.“

„Jasně. Toho chlapa znám. Myslela jsem si to, ale nebyla jsem si jistá,“ řekla jsem. „Harris Brown tedy znal Wendella, ale znal Wendell jeho?“

Eckert zavrtěl hlavou. „Pochybuju. To já jsem ho tenkrát přivedl jako investora. Možná spolu jednali po telefonu, ale určitě se nikdy neviděli. Proč?“

„Protože Brown se ubytoval v pokoji vedle něj a věčně vysedával v baru. A Wendell nevypadal, že by o něm věděl, což mě mátló. Co dál? Harris Brown vám volal včera večer a vy jste mu volal zpátky. A co se dělo pak?“

„Měl jsem se s ním sejít dneska odpoledne po cestě ze SLO, ale on měl najednou nějak naspěch a říkal, že se musíme sejít hned. Sedl

jsem do auta a jel k němu domů do Colgate.“

Zírala jsem na něj a nevěděla, jestli mu mám věřit, nebo ne.

„Jakou má adresu?“

„Proč se ptáte?“

„Abych si mohla ověřit, jestli mluvíte pravdu.“

Pokrčil rameny a zalistroval v malém koženém adresáři. Pečlivě jsem si zapsala, co mi nadiktoval. Jestli ten člověk blušoval, tak to dělal zatraceně dobře.

„A kam tak pospíchal?“ chtěla jsem vědět.

„To byste se musela zeptat jeho. Něco mu přelítlo přes nos a trval na tom, že musím přijet ještě ten večer. Byl jsem otrávený a měl jsem málo času. V sedm ráno mě čekala schůzka, ale nechtěl jsem se s ním dohadovat. Skočil jsem do auta a uháněl do Colgate a po cestě jsem dostal tu pokutu.“

„V kolik jste k němu dorazil?“

„V devět. Byl jsem tam jen hodinu. Do hotelu v SLO jsem se vrátil tak v půl dvanácté.“

„To tvrdíte vy,“ řekla jsem. „Ale ve skutečnosti jste oba měli spoustu času na to, abyste mohli dojet do Perdida a vyzkoušet si na mně a Wendellovi střelbu na terč.“

„To jsme možná měli, ale já jsem to nebyl. Za něj mluvit nemůžu.“

„Wendela jste včera večer vůbec neviděl?“

„Už jsem vám říkal, že ne.“

„Carle, to, co jste mi říkal, byla nehorázná lež. Přísahal jste, že jste byl mimo město, a zatím jste byl tady v Colgate. Proč bych tomu měla věřit?“

„Můžete věřit, čemu chcete.“

„Co se dělo u Browna, když jste tam přijel?“

„Mluvili jsme spolu a pak jsem jel zpátky.“

„Jen jste mluvili? O čem? To se to nedalo vyřídit po telefonu?“

Odvrátil pohled a odklepl popel z cigarety. „Chtěl zpátky svoje peníze. Já jsem mu je přivezl.“

„Svoje peníze.“

„Jo, peníze z jeho penze, co investoval do CSL.“

„Kolik?“

„Sto táců.“

„To nechápu,“ řekla jsem. „O ty peníze přišel před pěti lety. Jak si tak najednou vzpomněl, že by je mohl dostat zpátky?“

„Protože zjistil, že je Wendell naživu. Možná, že s ním mluvil. Jak to mám sakra vědět?“

„A co se dozvěděl? Že ty peníze jsou k dispozici?“

Zamáčkl cigaretu, zapálil si druhou a zatvrzele na mě mžoural skrz kouř. „A víte, že do tohohle vám ale opravdu nic není?“

„Ale no tak, nechte toho. Mě se nemusíte bát. Mě si najala Kalifornská pojišťovna, abych dokázala, že je Wendell Jaffe naživu. Jediné, co mě zajímá, je půl milionu dolarů, které jsme vyplatili na jeho životní pojistku. Jestli máte někde zašité peníze, tak mi do toho opravdu nic není.“

„Tak proč bych vám teda měl cokoli říkat?“

„Abych pochopila, co se děje. To je to jediné, o co mi jde. Vy jste měl peníze, které Harris Brown požadoval, tak jste za ním včera večer jel. A co se stalo pak?“

„Dal jsem mu ty peníze a jel zpátky do San Luis Obispa.“

„Vy si necháváte tolik peněz u sebe?“

„Ano.“

„Kolik? Nemusíte mi odpovídat. Ptám se jen čistě ze zvědavosti.“

„Dohromady?“

„Stačí přibližně.“

„Zhruba tři miliony dolarů.“

Zamrkala jsem. „Vy máte takové peníze u sebe v *hotovosti*?“

„Co jiného s nimi mám dělat? Do banky je dát nemůžu. Oznámili by to úřadům. Máme na krku rozsudek. Jakmile se o tom někdo dozví, žalobci se na to vrhnou jako supi. A co neseberou oni, sebere bernák.“

Cítila jsem, jak ve mně narůstá rozhořčení. „Pochopitelně, že se na to vrhnou. Vždyť to jsou jejich peníze, o které jste je okradli.“

Vrhl na mě cynický pohled. „Víte vy, proč investovali do CSL? Chtěli něco za nic. Chtěli udělat terno a místo toho si zlomili vaz. Přemýšlejte trochu. Většina z nich věděla od začátku, že to je

křivárna, včetně Harrise. On jen doufal, že dostane svůj podíl, ještě než se to celé zhroutí.“

„Tak mám pocit, že každý mluvíme jinou řečí. Radši necháme důvody stranou a přejdeme k faktům. Vy tedy máte tři miliony dolarů na *Lordovi*?“

„Nemusíte se mnou mluvit tímhle tónem.“

„Dobře. Promiňte. Zkusím to znova.“ Změnila jsem tón z kritického na neutrální. „Měl jste tři miliony dolarů v hotovosti schované na *Lordovi*.“

„Správně. Věděl jsem o nich jen já a Wendell. A teď ještě vy,“ upřesnil.

„Takže sem přijel kvůli těm penězům?“

„Jistě. Po pěti letech na cestách byl švorc. A teď s tím vším pláchnul na tý lodi. Polovina z toho patřila mně, což zatraceně dobře věděl.“

„Vypadá to, že vás pěkně napálil.“

„To mi nemusíte vykládat. Nemůžu uvěřit, že mi něco takového proved.“

„Řekla bych, že totéž provedl všem. A co jeho děti? Ty v tom hrály taky nějakou roli, anebo si přijel jen pro peníze?“

„Já jsem přesvědčený, že mu na nich záleželo. Byl to dobrý otec.“

„Jo. Přesně takový otec, jakého každé dítě potřebuje,“ poznamenala jsem. „Já jim to vyřídím. Určitě jim to pomůže. Co budete dělat teď?“ zeptala jsem se a vstala ze židle.

Hořce se usmál. „Padnu na kolena a budu se modlit, aby ho pobřežní stráž chytila.“

U dveří jsem se otočila. „Ještě jednu věc. Slyšela jsem, že Wendell se chtěl jít sám udat. Myslíte, že je na tom něco pravdy?“

„Těžko říct. Řekl bych, že se chtěl znovu vrátit k rodině. Akorát si nejsem jistý, jestli je tam pro něj ještě místo.“

* * *

Když jsem se ve 2.15 dostala konečně do postele, myšlenky se mi honily hlavou jako zběsilé. To, co říkal Eckert, že pro Wendella není v rodině, kterou opustil, už místo, byla nejspíš pravda. Zvláštním

způsobem jsme byli oba, Wendell Jaffe a já, ve stejné situaci: snažili jsme se přijít na to, jaké by naše životy mohly být, kdybychom se mohli těšit z toho, co člověku přináší rodinný život. Přemýšleli jsme o letech, která nám už nikdo nevrátí, a dumali nad tím, co všechno jsme ztratili. Tedy alespoň jsem předpokládala, že něco podobného se mu taky honilo hlavou. Byly tu samozřejmě rozdíly. On dobrovolně opustil svoji rodinu, zatímco já jsem nevěděla, že nějakou vůbec mám. Podstatnější však bylo to, že on se chtěl ke svojí rodině vrátit, zatímco já jsem si nebyla zdaleka jistá, jestli chci totéž. Nemohla jsem pochopit, proč mi o tom teta nikdy neřekla. Možná mě chtěla ušetřit trápení a zklamání z babiččiny zloby, ale jediný efekt byl nakonec ten, že jsem se celou pravdu dozvěděla později. Teď, deset let po její smrti, jsem se s tím vším musela vypořádat sama. Ale co, ona na tyhle věci stejně nebyla. Tu noc jsem spala velmi špatně.

Budík mi zazvonil v 6.00, ale neměla jsem sílu vstát a běžet pět kilometrů. Zamáčkla jsem ho, zachumlala se do peřin a znovu usnula. Vzbudil mě až telefon v 9.22. Zvedla jsem sluchátko a odhrnula si vlasy z očí.

„Jo.“

„Tady Mac. Promiň, jestli jsem tě vzbudil. Vím, že je sobota, ale říkal jsem si, že je to důležité.“

Jeho hlas zněl divně. Zablikal ve mně varovný signál jako oranžové světlo na semaforu. Přetáhla jsem si kolem sebe deku a posadila se. „To nic. To je v pořádku. V noci jsem byla každou chvíli vzhůru, tak jsem si řekla, že si trochu pospím. Co se děje?“

„*Lorda* našli dneska ráno asi deset kilometrů od pobřeží,“ řekl Mac. „Vypadá to, že Wendell znova prásknul do bot. Jsme teď s Gordonem v kanceláři. Byl by rád, kdybys sem mohla co nejdřív přijet.“

24

Nechala jsem stát auto na parkovišti za pojišťovnou a vyšla zadním schodištěm do prvního patra. Většina kanceláří a úřadů byla zavřená a budova díky tomu působila nezvykle opuštěně. Vzala jsem si s sebou svůj notes, abych na Gordona Tita udělala dojem svojí profesionálností. Až na jediný zápis, který zněl „Najít Wendella“, v něm nebylo nic. Ale zpátky k věci. Nemohla jsem tomu uvěřit – vždyť už jsme ho skoro měli. Co mi nešlo do hlavy, bylo to, že jsem ho viděla s jeho vnukem. Slyšela jsem ho mluvit s Michaelem. Vypadal, že se snaží všechno napravit. I když to byl grázl první třídy, nemohla jsem uvěřit, že to všechno jenom hrál. Dokázala jsem si představit, že si svoje rozhodnutí vydat se do rukou policie rozmyslel. Uměla jsem si představit i to, jak krade *Lorda* a pluje s ním podél pobřeží, aby zachránil Briana před vězením. Nemohla jsem ale uvěřit tomu, že by svoji rodinu znovu takhle zradil. Ani Wendell, Bůh mu požehnej, nemohl být přece takhle ničemný.

Kanceláře Kalifornské pojišťovny byly pro veřejnost zavřené, ale v zámku visel velký svazek klíčů, který jsem viděla skrz sklo. Darcyina kancelář byla prázdná, ale v Makově prosklené kukani, v níž jediné se svítilo, jsem zahlédla Gordona Tita. Vzápětí se objevil Mac se dvěma hrnky kávy v ruce. Zatukala jsem na sklo. Mac postavil hrnečky na Darcyin stůl a odemkl mi. Jsme u mě.“

„Jo, vidím. Jen si vezmu kafe a hned jsem tam.“

Sebral hrnky a beze slova odešel. Vypadal sklíčeně, což mě trochu překvapilo. Skoro jsem čekala, že budou bouchat špunty. Pro Maka byl tenhle případ perfektní způsob, jak ukončit kariéru se vší slávou,

jak odejít do důchodu s velkou zlatou hvězdou nalepenou na přední straně svého osobního spisu. Měl na sobě červenozelené kostkované kalhoty a červenou golfovou košili a mě napadlo, jestli jeho momentální náladu nezpůsobil fakt, že musel oželeť svoji víkendovou partii golfu.

Všechna pracoviště byla opuštěná, telefony ztichlé. Gordon Titus seděl u Makova stolu, bezvadně oblečen, s rukama založenýma a v obličeji měl prázdný výraz. Těžko dokážu věřit někomu, kdo se chová takhle nevzrušeně. I když působil rozvážně a vyrovnaně, měla jsem dojem, že mu většina věcí byla ve skutečnosti fuk. Vyrovnanost často vypadá stejně jako lhostejnost. Nalila jsem si hrnek kávy a přidala do ní netučné mléko. Pak jsem otevřela dveře Makovy kanceláře, duševně připravená na mrazivou atmosféru, kterou přítomnost Gordona Tita vyvolává.

Mac seděl v jednom ze svých dvou čalouněných křesel pro návštěvy a zřejmě si ani neuvědomoval, jak elegantně ho Titus vytlačil z jeho místa. „Něco ti povím,“ říkal mu. „A Kinsey to může vyřídit paní Jaffeová. Ty peníze tady budou pod zámkem do té doby, než Wendell umře sešlostí věkem. A jestli doufá, že z nich ještě někdy něco uvidí, tak bude muset vytáhnout jeho mrtvolu tady po těch schodech a hodit mi ji na stůl.“

„Dobré ráno,“ zamumlala jsem. Sedla jsem si do druhého křesla, které bylo alespoň na stejné straně stolu jako Makovo. Mac zavrtěl hlavou a vrhl na mě temný pohled. „Ten zkurvysyn nás zase doběh.“

„To už jsem slyšela. Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„Pověz jí to ty,“ obrátil se k Titovi.

Titus vytáhl hlavní účetní knihu. Otevřel ji a listoval v ní, než našel prázdnou stránku. „Kolik vám dlužíme k dnešnímu datu?“

„Dva a půl tisíce. Rovných deset dnů. Máte štěstí, že vám neúčtuju za kilometry. Denně jezdím tak třikrát do Perdida a to pak naskáče.“

„Dva a půl tisíce a za co?“ řekl Mac. „Jsme přesně tam, kde jsme začali. Nemáme vůbec nic.“

Titus sjel prstem dolů po sloupci, zapsal do něj číslici a otevřel knihu na jiné stránce. „Nemyslím, že je to tak špatné, jak to vypadá.“

Máme dost svědků, kteří potvrdí, že Jaffe byl až do tohoto týdne živ a zdrav. Z peněz, co paní Jaffeová už stačila utratit, už neuvidíme ani cent – ty můžeme rovnou odepsat – ale dostaneme zpátky alespoň zůstatek, čímž si snížíme ztráty.“

Zvedl hlavu. „A tím to pro nás skončí. Paní Jaffeová bude těžko čekat dalších pět let a znovu žádat o vyplacení pojistky.“

„Kde našli tu loď?“

Začal psát a přitom mluvil, aniž se na mě podíval. „Tanker plující na jih ji zachytil na radaru přímo uprostřed své trasy. Člověk, co měl hlídku, na ni blikal varovným světlem, ale nikdo nereagoval. Tanker upozornil pobřežní stráž, která tam hned za svítání vyrazila.“

„Takže *Lord* nebyl daleko odsud. To je zajímavé.“

„Vypadá to, že Wendell jel až k Wintersetu a pak zamířil k ostrovům. Plachty nechal vytažené. Nebyly velké vlny, ale normální severozápadní větry zbrzdily dozvuky hurikánu. *Lord* měl nejspíš rychlost kolem sedmi uzlů a při normálním proudění větru by dojel o hodně dál. Když ho našli, stál na místě. Kosatka byla nastavená tak, že stácela příd' po větru, zatímco hlavní plachta a bezan ji hnaly proti větru. Musel stát na místě celou tu dobu, než ho našli.“

„Nevěděla jsem, že jezdíte na jachtě.“

„Teď už ne. Kdysi jsem jezdil.“ Krátký úsměv, maximum, co mi kdy věnoval.

„A co bude teď?“

„Odtáhnou ho do nejbližšího přístavu.“

„To je který? Perdido?“

„Nejspíš. Nejsem si jistý, do které jurisdikce to spadá. Vyšetřovatelé loď prozkoumají. Nejspíš toho moc nenajdou, ale to už nás, upřímně řečeno, ani nemusí zajímat.“

Podívala jsem se na Maka. „Rozumím tomu tak, že po Wendellovi není ani památka.“

„Všechny jeho osobní věci zůstaly na lodi včetně čtyř tisíc v hotovosti a mexického pasu, který ale nic nedokazuje. Pasů mohl mít klidně pět.“

„Takže to znamená co... že je mrtvý, nebo že zmizel?“

Mac vztekle máchl rukou, jako obvykle začínal být netrpělivý.

„Ten chlap je v tahu. Nenechal žádnéj dopis na rozloučenou, ale přesně takhle zmizel i minule.“

„Proboha, Maku. Jak si tím můžeš být tak jistý? Možná je to jen zástěrka. Něco, co by odvedlo naši pozornost.“

„Od čeho?“

„Od toho, co se ve skutečnosti děje.“

„A to je co?“

„To netuším. Já ti jen říkám, co mě napadá. Když to udělal minule, tak nechal *Lorda* u pobřeží Baji a odplul ve člunu. Renata na něj čekala s *Uprchlíkem*. Tentokrát hodinu poté, co zmizel, seděla u mě v kanceláři. To bylo včera v poledne.“

Mac tomu nevěřil. „Poručík Whiteside ji nechal sledovat od chvíle, kdy odešla z tvojí kanceláře. Usoudil, že bude dobré ji pohlídat. Jela rovnou domů. Od té doby je tam prakticky pořád.“

„Přesně tak. Když práskl do bot minule, tak měl Renatu, která mu pomohla. Ale teď? Koho má na své straně? Carl Eckert a Dana ho rozhodně zachraňovat nepůjdou a kdo jiný? Teď mě vlastně napadá, že jeho syn Brian byl včera ještě na svobodě a pak je tu ještě Michael. Mohl mít i jiné přátele. Taky je možné, že to tentokrát zkusil sám, ale to se mi prostě *nezdá*.“

Titus promluvil. „Kinsey si myslí, že je opravdu mrtvý,“ řekl Makovi a pobaveně se usmál. Vytrhl z účetní knihy šek oddělený perforací.

„Ale právě o to jde! My si *máme* myslet, že je mrtvý!“ ozval se Mac. „Přesně totéž udělal minule a my jsme mu to zbaštili i s navijákem. Teď míří nejspíš někam na Fidži a má z nás náramnou srandu.“

Gordon zavřel knihu a přistrčil mi šek.

„Počkej, Maku. Ve čtvrtek v noci po nás někdo střílel. Wendell dojel domů, ale co když ho druhý den nějak vylákali? Možná ho někde dohnali a zabili ho.“ Sebrala jsem šek a jakoby mimochodem jsem se na něj podívala. Dva a půl tisíce dolarů vypsanych na moje jméno. „Ó, díky. To je milé. Obvykle vystavuju účty až na konci měsíce.“

„Tohle je konečná platba,“ řekl Titus a opřel se založenýma

rukama o stůl. „Musím přiznat, že se mi moc nechtělo vás najímat, ale odvedla jste velmi dobrou práci. Nemyslím si, že paní Jaffeová nám ještě bude dělat problémy. Jakmile odevzdáte svoji zprávu, předáme celou věc našemu právníkovi a ten se postará o místopřísežná prohlášení. Nejspíš to ani nebudeme muset dávat k soudu. Vráti všechny zbývající peníze a tím to pro nás skončí. A mezitím nevidím žádný důvod, proč bychom nemohli v budoucnu dále spolupracovat. Případ od případu, pochopitelně.“

Zůstala jsem na něj zírat. „Ale tím to přece nemůže skončit. Vždyť vůbec netušíme, kde Wendell je.“

„To, kde Wendell momentálně je, je naprosto nepodstatné. Najali jsme vás, abyste ho našla, což jste udělala... Celkem šikovně, můžu říct. Jediné, o co nám šlo, bylo dokázat, že je naživu, což se podařilo.“

„Ale co když je mrtvý?“ namítla jsem. „Dana bude mít na ty peníze nárok, ne?“

„To by ale nejdřív musela dokázat. A co má v ruce? Nic.“

Podívala jsem se na Maka, nespokojená a zmatená. Vyhýbal se mému pohledu. Zavrtěl se v křesle a bylo vidět, že se cítí nepříjemně. Zřejmě doufal, že nebudu dělat problémy. Hlavou mi bleskla vzpomínka na to, jak si první den u mě v kanceláři stěžoval na Kalifornskou pojišťovnu.

„Tobě připadá, že je to takhle v pořádku? Mně to přijde divné. Jestli se ukáže, že se s Wendellem něco stalo, tak ty peníze budou její. Nemusela by nic vracet.“

„To budou, ale musela by o ně žádat znovu,“ řekl Mac.

„Ale copak se tady nesnažíme o to, aby se žádosti vyřizovaly poctivě?“ Dívala jsem se z jednoho na druhého. Titus se tvářil netečně, což byl jeho způsob, jak zamaskovat svoji neustálou averzi nejen vůči mně, ale vůči světu obecně. V Makově výrazu byl náznak viny. Nikdy si netroufne Gordonu Titovi oponovat. Nikdy si nebude stěžovat. Nikdy nezaujme žádný postoj. „Copak se nikdo nechce dozvědět pravdu?“ zeptala jsem se.

Titus se zvedl a oblékl si sako. „Tohle už nechám na vás,“ obrátil se k Makovi. A pak ke mně. „Vážíme si toho, že jste tak svědomitá,

Kinsey. Až si jednou budeme moct dovolit vydávat na vyšetřování mnohonásobně vyšší sumy, tak vás mohu ujistit, že budete první detektiv, kterému zavoláme. Děkuji vám, že jste přišla. Hned v pondělí ráno budeme očekávat vaši zprávu.“

Když odešel, zůstali jsme s Makem chvíli tiše sedět, aniž jsme se na sebe podívali. Pak jsem vstala a odešla také.

* * *

Skočila jsem do auta a rozjela se do Perdida. Musela jsem vědět, co se děje. Neexistovalo, abych tohle nechala plavat. Možná měli pravdu. Možná, že utekl. Možná, že předstíral každou špetku zájmu o svoji bývalou ženu, děti i vnuka. Rozhodně jim nebyl žádnou oporou. Byl to člověk bez zábran, bez smyslu pro morálku, ale přesto jsem se nemohla smířit s tím, že se nedozvím, jak to celé dopadlo. Musela jsem vědět, kde je. Musela jsem zjistit, co se s ním stalo. Byl to člověk, který měl daleko víc nepřátel než přátel, což nevěstilo nic dobrého. Co když ho někdo zabil? Co když to celé byl nějaký podvod? Svůj šek jsem měla v kapse. Teď už jsem byla volná a se svým časem jsem mohla nakládat, jak jsem chtěla. Do večera musím něco zjistit.

V Perdidu žije asi devadesát dva tisíc lidí. Pár z nich zaplat' pánbůh zavolalo Daně Jaffeové hned poté, co se rozkřiklo, že se našel *Lord*. Každý z nás rád sdílí neštěstí druhých. Zvědavost spojená s obavami a vděčností, že nám se nestalo nic, nám umožňuje prožívat trápení druhých v dostatečné vzdálenosti. Když jsem tam dorazila, bylo mi jasné, že telefon jí musel zvonit bez přestání určitě víc než hodinu. Nechtěla jsem být tím, kdo jí řekne o Wendellově možném útěku. Zpráva o jeho smrti by ji rozhodně potěšila, ale říkala jsem si, že by bylo nefér vyslovovat podezření, když jsem neměla žádné důkazy. K čemu by jí to bylo, když se zatím nenašlo tělo. Tedy pokud ho nezabila sama, pochopitelně, ale v tom případě věděla víc než já.

Michaelův žlutý volkswagen stál zaparkovaný na příjezdové cestě. Zaklepala jsem na dveře a Juliet mi přišla otevřít. Brendan jí tvrdě spal na rameni, příliš unavený na to, aby protestoval proti

nepohodlí.

„Jsou v kuchyni. Já ho musím jít uložit,“ zamumlala.

„Díky, Juliet.“

Přešla místnost a zamířila nahoru, nejspíš vděčná za to, že se může na chvíli vytratit. Nějaký vážný ženský hlas zrovna nechával na záznamníku vzkaz. „Tak jo, zlato. Jen jsem chtěla, abys to věděla. Jestli ti můžeme nějak pomoci, tak nám hned zavolej, rozumíš? Brzy se ti ozveme. Zatím ahoj.“

Dana seděla u kuchyňského stolu, bledá a krásná. Prošedivělé blond vlasy, které měla vzadu na krku svázané do volného uzlu, se jí leskly ve světle. Byla oblečená do světle modrých džínů a hedvábné košile s dlouhým rukávem ocelové barvy, která se jí hodila k očím. Zamáčkla cigaretu a beze slova na mě pohlédla. Ve vzduchu byl cítit kouř a slabý pach síry ze zápalek. Michael jí naléval z konvice čerstvě uvařenou kávu. Dana se tvářila netečně, ale na Michaelovi bylo vidět, že se trápí. Poslední dobou jsem byla u nich tak častým hostem, že se nad mojí přítomností nikdo ani nepozastavoval. Michael si nalil kávu pro sebe a pak otevřel skříňku a vyndal hrnek i pro mě. Krabice mléka a cukřenka stály uprostřed stolu. Poděkovala jsem a sedla si. „Je něco nového?“

Dana zavrtěla hlavou. „Nemůžu uvěřit, že to udělal.“

Michael se opřel o pult. „Nevíme, kde je, mami.“

„Právě to mě vytáčí. Objeví se, jen aby nás potrápil, a pak si zase zmizí.“

„Mluvila jste s ním?“ zeptala jsem se.

Chvilí se odmlčela a sklouzla pohledem dolů. „Zastavil se tady.“ Poposedla si, sáhla po krabičce cigaret a zapálila si další. Jestli s tímhle neskončuje, tak bude mít brzy problémy s vráskami.

„A kdy to bylo?“

Zamračila se. „Nevím, včera ne, asi předvčím večer. Ve čtvrtek, myslím. Pak šel k Michaelovi podívat se na malého. To já jsem mu dala jeho adresu.“

„Mluvili jste dlouho?“

„Ani ne. Říkal, že je mu to líto. Že udělal hroznou chybu. Říkal, že by udělal všechno pro to, aby mohl těch pět let vrátit. Byly to

kecy, ale hezky se to poslouchalo a já jsem to asi potřebovala slyšet. Byla jsem naštvaná, pochopitelně. Říkala jsem mu: „Wendelle, to přece nemůžeš udělat! Nemůžeš jen tak vplout zpátky do našeho života po tom všem, cos nám způsobil. Co je nám po tom, že je ti to teď líto. Všem nám to je líto. Taková blbost.“

„Myslíte, že to myslel upřímně?“

„Vždycky všechno myslel upřímně. Každou chvíli měnil názor, ale vždycky všechno myslel doopravdy.“

„A potom jste s ním už nemluvila?“

Zavrtěla hlavou. „Věřte, že jednou mi to stačilo. Tím to pro mě skončilo, ale stejně jsem pořád naštvaná.“

„Takže žádné usmíření nebylo.“

„Ne, proboha, to ne. To v žádném případě. Nějakým promiň mě neohromí.“ Zvedla oči. „A co teď? Pojišťovna po mně bude chtít ty peníze zpátky, co?“

„To, co jste už utratila, vymáhat nebudou, ale půl milionu babek vám dost dobře nechat nemůžou. Tedy pokud není Wendell mrtvý.“

Znehyněla a uhnula očima. „Jak vás to napadlo?“

„Na každého z nás to jednou čeká,“ řekla jsem. Odsunula jsem hrneček a zvedla se ze židle. „Zavolejte mi, jestli se vám ozve. Spousta lidí by ráda věděla, co s ním je. Tedy jeden určitě.“

„Vyprovodíš ji ke dveřím, zlato?“ otočila se k Michaelovi.

Odlepil se od pultu a zamyšleně se mnou šel ke vchodu.

„Jste v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Ne tak docela. Jak byste se cítila vy?“

„Já si myslím, že ještě nejsme u konce. Váš otec udělal to, co udělal, protože k tomu měl nějaké svoje důvody. S vámi to nemělo nic společného. Týkalo se to jen jeho,“ řekla jsem. „Myslím, že byste si to neměl brát osobně.“

Michael kroutil rozhodně hlavou. „Už ho nechci vidět. Doufám, že už ho nikdy nebudu muset vidět.“

„Chápu, jak se cítíte. Já se ho nesnažím hájit, ale on není úplně špatný. Musíte se pokusit ho pochopit. Jednoho dne se to hezké možná vrátí. Neznáte celý ten příběh. Znáte jen tuhle jednu verzi. Jenomže ono je v tom ještě daleko víc – události, sny, konflikty,

rozhovory, které vám zůstaly utajeny. A jeho jednání se od toho všeho odvíjí. Musíte se smířit s tím, že v tom bylo ještě něco závažnějšího, o čem se možná nikdy ani nedozvíte.“

„Víte co? Mě to nezajímá. Přísahám bohu, že ne.“

„Vás možná ne, ale Brendana by jednou mohlo. Tyhle věci se často přenášejí na další generace. S opuštěním se nikdo nevyrovnává snadno.“

„Hm.“

„V podobných situacích se mi vždycky vybaví jeden výraz: ‚obrovské rozbourané moře pravdy‘.“

„A to znamená co?“

„Že pravda není vždycky příjemná. Že není pokaždé tak malá, aby se s ní člověk dokázal vypořádat najednou. Někdy se přes vás přežene jak velká voda a málem vás strhne s sebou. Už jsem na tomhle světě viděla spoustu ošklivých věcí.“

„Hm, já ne. Tohle je první a myslím, že mi to docela stačí.“

„Rozumím vám,“ řekla jsem. „Opatrujte malého. Je vážně nádherný.“

„On je to jediné dobré, co z toho vzešlo.“

Musela jsem se usmát. „Ještě jste tu vy.“

Měl přivřené oči a tajemně se usmál, ale bylo vidět, že mu moje slova nejsou lhostejná.

Jela jsem k Renatě. Ať už měl charakter Wendella Jaffea jakékoli trhliny, podařilo se mu spojit svůj život se dvěma ženami, které byly skutečnými osobnostmi. Těžko by hledal rozdílnější bytosti – Dana byla střízlivě elegantní, Renata měla v sobě exotický šarm. Zaparkovala jsem před domem a zamířila po pěšince ke vchodu. Jestli Renatu stále sledovala policie, dělala to ztraceně šikovně. Nikde žádná dodávka, žádný pohyb záclon v oknech protějších domů. Zazvonila jsem a sledovala ulici. Nic se nedělo. Přiložila jsem dlaně na skleněnou výplň vedle dveří a nakoukla dovnitř. Zkusila jsem zazvonit ještě jednou.

Konečně se objevila Renata. Měla na sobě bílou bavlněnou sukni, tmavomodré tričko a bílé sandály, které zdůrazňovaly její tmavé opálení. Otevřela a chvíli zůstala stát s tváří přitisknutou na dveře.

„Dobrý den. Slyšela jsem v rádiu, že našli loď. Takže nezmizel doopravdy, co?“

„Já nevím, Renato. Vážně ne. Můžu dál?“

Pustila mě dovnitř. „Jo, pojd'te.“

Šla jsem za ní do obývacího pokoje v zadní části domu. Francouzské dveře vedly na malý betonový dvorek lemovaný záhonky letniček. Za ním se pozemek svažoval dolů k vodě, kde se uvázaný u mola pohupoval *Uprchlík*.

„Dáte si se mnou Krvavou Mary?“ Přešla k baru se dřezem a otevřela víko nádoby na led. Stříbrnými kleštěmi nabrala kostky ledu a hodila je do sklenice. Tohle jsem vždycky toužila dělat.

„Dejte si sama. Na mě je ještě trochu brzy.“

Vymačkala na led limetku a přidala trochu vodky. Z miniledničky vyndala malou konvičku se směsí na Krvavou Mary, zakroužila s ní a nalila tekutinu do sklenice. Její pohyby byly mechanické, vypadala k smrti unavená. Tvář měla nalíčenou jen nepatrně a bylo vidět, že plakala. Možná, že se vzpamatovala, až když jsem zazvonila. Bolestně se usmála. „Čemu vděčím za vaši návštěvu?“

„Byla jsem u Dany. Říkala jsem si, že když už jsem v Perdidu, že se vás zeptám, jestli bych si nemohla prohlédnout Wendellovy věci. Pořád si říkám, že třeba na něco zapomněl. Možná tu nechal nějakou stopu. Nevím, jak jinak bych se ho dopátrala.“

„Žádné ‚věci‘ tady nezůstaly, ale klidně se tu porozhlédněte. Už policajti prohledali tu loď? Vzali už otisky nebo co všechno to vlastně dělají?“

„Všechno, co vím, jsem se dozvěděla dnes ráno v pojišťovně. Loď se našla, ale po Wendellovi není ani stopy. Co je s těmi penězi, to zatím nevím.“

Vzala sklenici a přešla k velkému čalouněnému křeslu. Posadila se a nabídla mi druhé. „S jakými penězi?“

„Wendell vám o nich neříkal? Carl měl někde na té lodi schované tři miliony dolarů.“

Trvalo jí asi pět vteřin, než tu informaci zaregistrovala. Pak zaklonila hlavu a začala se smát. Nebyl to zrovna šťastný smích, ale pořád lepší než vzlyky. Když se vzpamatovala, zeptala se: „To

myslíte vážně?“

Přikývla jsem.

Znovu se krátce zasmála a pak zavrtěla hlavou. „To je neuvěřitelné. Takže na *Lordovi* bylo tolik peněz? Tomu nemůžu věřit. I když teď už mi to vlastně všechno dává smysl.“

„Co?“

„Nemohla jsem pochopit, proč je tou zatracenou lodí tak posedlý. Nemluvil o ničem jiném než o *Lordovi*.“

„Já vám nerozumím.“

Zamíchala si pití koktejlovou lžičkou a pečlivě ji olízla. „Měl rád svoje děti, samozřejmě, ale nikdy předtím nedovolil, aby mu to jakkoli zasahovalo do života. Byl na tom špatně s penězi, s čímž jsem já naopak nikdy problémy neměla. Pánbů ví, že mám dost pro nás oba. Asi před čtyřmi měsíci začal mluvit o tom, že se vrátí. Chtěl vidět svoje kluky. Chtěl vidět vnuka. Chtěl Daně vynahradit to, co jí způsobil. Ale myslím, že ve skutečnosti se chtěl dostat k těm penězům. Vsadím se, že se mu to povedlo. Není divu, že byl tak zatraceně tajnůstkářský. Udivuje mě, že mě to nenapadlo.“

„Nevypadáte udiveně. Vypadáte spíš zničeně,“ řekla jsem.

„To asi jsem.“ Dlouze se napila ze své sklenice. Musela mít víc než jednu, než jsem přišla. Z očí jí vytryskly slzy a zavrtěla hlavou.

„Co?“

Opřela se, hlavu si položila na opěradlo a zavřela oči. „Chtěla bych mu věřit. Chtěla bych věřit, že mu záleží i na něčem jiném než jen na penězích. Protože jestli je opravdu takový, jaký je, tak jaká jsem potom já?“ Otevřela oči.

„Já si nemyslím, že to, co Wendell Jaffe dělá, má s čímkoli cokoli společného. Totéž jsem říkala i Michaelovi. Neberte si to osobně.“

„Bude ho pojišťovna stíhat?“

„Kalifornská pojišťovna nemá v tuhle chvíli nic v sázce. Tedy kromě toho, co už je jasné. Peníze z pojistky má Dana a s tou si to vyřídí. Jinak je už nic nezajímá.“

„A co policie?“

„Ta po něm možná půjde – tedy upřímně řečeno, já doufám, že po něm půjde – ale nevím, kolik lidí na to bude ochotna obětovat. I když

se tu jedná o podvod a velkou krádež, tak ho musí nejdřív chytit. A pak mu to zkusit dokázat. Ale po všech těch letech? Jaký to má smysl?“

„Jaký to má smysl? Myslela jsem, že pracujete pro pojišťovnu.“

„Pracovala jsem. Teď už ne. Řeknu to takhle. Prostě mě to zajímá. Posledních deset dní jsem tomu věnovala absolutně všechn svůj čas a teď to nenechám jen tak plavat. Musím to dodělat, Renato. Musím vědět, co se děje.“

„Pane bože, vy jste šílenec.“ Znovu zavřela oči a začala si přejíždět studenou skleničkou po spánku, jako kdyby měla horečku. „Jsem unavená,“ řekla. „Nejradši bych prospala celý rok.“

„Mohla bych se tady trochu porozhlédnout?“

„Prosím. Klidně se podívejte. Vybílil to tady dokonale, ale ještě jsem neměla sílu kontrolovat, co všechno vlastně zmizelo. Musíte mě omluvit. Pořád nemůžu uvěřit, že mě po pěti letech nechal.“

„Já si myslím, že je to trochu jinak. Ale přemýšlejte, když to udělal Daně, proč by to neudělal vám?“

Usmála se, aniž otevřela oči, což působilo divně. Nebyla jsem si jistá, jestli mě vůbec slyšela. Možná, že už spala. Vzala jsem jí sklenici z ruky a postavila ji na skleněný stůl.

Další tři čtvrtě hodiny jsem strávila prohledáváním každého koutku v jejím domě. V podobných situacích nikdy nevíte, co můžete najít: osobní doklady, poznámky, korespondenci, telefonní čísla, diář, adresář. Pomocť může cokoli. Měla pravdu. Vyčistil to tu důkladně. Nezbylo mi než odejít s nepořizenu. Škoda. Mohla jsem odhalit nějaké úžasné tajemství, které by mě přivedlo na jeho stopu. Jenže člověk nikdy neví dopředu.

Sešla jsem dolů po schodech a tiše přešla obývací pokoj. Renata se pohnula a otevřela oči, když jsem mýjela gauč. „Našla jste něco?“ Hlas měla zastřený únavou vyvolanou alkoholem.

„Ne. Ale za pokus to stálo. Budete v pořádku?“

„Myslíte, až se vzpomatuju z toho ponížení? Jasně, budu v pohodě.“

Na chvíli jsem se zamyslela. „Nevolal někdy Wendellovi člověk jménem Harris Brown?“

„Jo, volal. Nechal vzkaz a Wendell mu volal zpátky. Pohádali se do telefonu.“

„Kdy to bylo?“

„Už nevím. Asi včera.“

„Kvůli čemu se hádali?“

„To mi Wendell neřekl. Zdá se, že se spoustou věcí se nikdy nenamáhal svěřovat. Jestli ho najdete, tak mi to ani neříkejte. Myslím, že dám zítra vyměnit zámky.“

„Zítra je neděle. To bude drahé.“

„Tak dneska. Hned odpoledne. Hned, jak vstanu.“

„Zavolejte mi, jestli budete něco potřebovat.“

„Potřebovala bych se trochu odreagovat.“

25

Vydala jsem se do Colgate k Harrisi Brownovi, jehož adresu jsem dostala od Eckerta. Bydlel v úzké uličce na útesech, lemované malinkými domky s výhledem na Pacifik. Podél prašné cesty osázené eukalypty jsem jich napočítala celkem osm. Měly dřevěné obití, špičatou střechu se dvěma vikýři a vpředu zastřešenou verandu. Původně byly zřejmě součástí nějakého většího statku, jehož hlavní budova byla už dávno zbourána, a sloužily nejspíš jako domky pro služebnictvo. Na rozdíl od ostatních, které měly růžovozelenou fasádu, byl domek Harrise Browna... inu... hnědý. Těžko říct, jestli byl zanedbaný už od začátku, nebo jestli jeho zchátralost způsobilo to, že ovdověl. Jako zastánce tradičního rozdělení rolí jsem si však nedokázala představit, že by nějaká žena dopustila, aby takhle zpusťl. Vešla jsem na verandu.

Dveře byly otevřené, dřevěný rám se sítí proti hmyzu zajištěný na háček. Mohla jsem ho vysunout z očka kapesním nožem, ale raději jsem zaklepala. V kuchyni bylo hlasitě puštěné rádio, které vysílalo vážnou hudbu. Ode dveří jsem viděla část pultu a okno nad dřezem s krátkými hnědobíle kostkovanými záclonkami. Ucítla jsem vůni kuřete smaženého na sádle. Syčení a prskání omastku vytvářelo neobvyklý doprovod orchestru znějícímu z rádia. Jestli se Harris Brown okamžitě neukáže, začnu kňučet a dobývat se dovnitř. „Pane Browne?“ zavolala jsem.

„Ano?“ odpověděl. Naklonil se od sporáku do kuchyňských dveří. Kolem pasu měl uvázanou utěrku a v ruce držel vidličku se dvěma hroty. „Moment. Už jdu.“ Zase zmizel, nejspíš aby ztlumil oheň pod

pánvičkou. Kdyby mi teď nabídl porci kuřete, nejspíš bych se přestala starat o to, co provedl. Nejdřív jídlo, pak spravedlnost. Tak by to mělo na světě chodit.

Musel pánvičku přikrýt poklicí, protože prskání tuku náhle utichlo. Přešel kuchyň a ztlumil rádio. Pak zamířil ke dveřím a cestou si otíral ruce do utěrky. Stála jsem proti světlu, takže než došel ke dveřím, do tváře mi nejspíš moc neviděl.

Podíval se na mě skrz síť. „Přejete si?“

„Dobrý den. Pamatujete si na mě?“ zeptala jsem se. Usoudila jsem, že když strávil tolik let u policie, bude mít nejspíš dobrou paměť na tváře. Asi mě poznal, ale zřejmě nebyl schopen si mě zařadit. Zmást ho muselo i to, že jsme spolu před pár dny mluvili po telefonu. Jestli poznal můj hlas, nejspíš si ho nespojil s tou šlapkou na hotelovém balkoně ve Viento Negro, ale zřejmě mu to vrtalo hlavou.

„Osvěžte mi trochu paměť.“

„Kinsey Millhonová,“ řekla jsem. „Měli jsme se spolu sejít na oběd.“

„Jo, jasně. Ano, ano. Promiňte. Pojd'te dál.“ Otevřel a pozorně mě sledoval.

„My už jsme se viděli, ne? Odněkud vás znám.“

Rozpačitě jsem se usmála. „Z Viento Negro. Z hotelového balkonu. Řekla jsem vám, že mě poslali chlapi, ale musím přiznat, že jsem si to vymyslela. Ve skutečnosti jsem hledala Wendella, stejně jako vy.“

„Pro krista pána!“ řekl a zamířil zpátky do kuchyně. „Mám na plotně kuře. Pojd'te, půjdeme dozadu.“

Zavřela jsem za sebou ochrannou síť a v rychlosti se rozhlédla po místnosti. Špinavé lino na podlaze, velká čalouněná křesla z třicátých let, police nacpané knihami bez ladu a skladu. Byl tam nejen nepořádek, ale i špína. Žádné záclony, žádné stolní lampičky, jen krb, který nefungoval.

Došla jsem ke kuchyňským dveřím a nakoukla dovnitř. „Vypadá to, že Wendell Jaffe opět zmizel.“

Harris Brown zvedl poklici a z pánve se vyvalil oblak páry. Na

kraji plotny ležel skleněný talíř plný mouky smíchané s kořením. Volná ploténka, přes níž přenášel kousky kuřete z talíře na pánev, vypadala jako zasněžená. Kdyby mě tou vidličkou, kterou držel v ruce, bodl do krku, vypadalo by to, že mě uštkl had. Místo toho šťouchl do kousků kuřete na pánvi. „Vážně? To jsem nevěděl. Jak se mu to povedlo?“

Zůstala jsem stát ve dveřích a opřela se o rám. Kuchyň byla ve srovnání s ostatními místnostmi daleko světlejší a čistší. Dřez byl vydrhnutý. Lednice měla zakulacený tvar, byla stará a zažloutlá, ale čistá, beze stop po špinavých rukou. Otevřené police byly plné nejrůznějšího nádobí. „Nevím,“ odpověděla jsem. „Myslela jsem, že byste mi to mohl povědět vy. Vy jste s ním tuhle mluvil.“

„To vám říkal kdo?“

„Jeho přítelkyně. Byla u toho, když vám volal zpátky.“

„Nechvalně známá paní Huffová,“ poznamenal.

„Jak jste ji vypátral?“

„To byla hračka. Sama jste mi řekla její jméno, když jsme spolu poprvé mluvili po telefonu.“

„A jo, to je pravda. Vsadím se, že jsem vám řekla i to, že žije v Keys. Úplně jsem na to zapoměla.“

„Já moc nezapomínám,“ poznamenal. „I když vidím, že už stárnu.“

Něco mi tu nehrálo. Ten člověk se choval příliš nenuceně. „Včera večer jsem mluvila s Carlem. Říkal mi, že vám zaplatil sto tisíc, které vám dlužil.“

„To je pravda.“

„Proč jste se pohádal s Wendellem?“

Obrátil několik kousků kuřete. Měly tmavohnědou kůrčičku posetou kousíčky koření. Vypadaly, že už jsou hotové, ale když do nich píchl vidličkou, vytekla z masa krvavá šťáva. Ztlumil oheň a přiklopil pánev poklicí. „Pohádal jsem se s ním, než jsem dostal ty peníze. Proto jsem na Eckerta uhodil a donutil ho, aby za mnou přijel ještě ten večer.“

„Nechápu, jak to spolu souvisí.“

„Wendell mi řek, že se půjde udat. Prej že chce mít ,čistý

svědomí', než si půjde sednout. Taková hovadina. Že jim poví o těch penězích, co s Eckertem nahrabali. Jakmile mi tohle řek, věděl jsem, že to je konec. Že jsem absolutně vyřízenej. Než skončí soud, neuvidím ani cent. Okamžitě jsem volal Eckertovi a řek mu, ať sem kouká přijet i s penězma, a to fofrem.“

„Ale proč jste je po nich nechtěl už dřív?“

„Protože jsem myslel, že jsou v tahu. Eckert tvrdil, že je rozfofrovali do posledního centu. Jakmile jsem se dozvěděl, že je Wendell naživu, pochopil jsem, že to je blbost. Tak jsem Eckerta zmáčknu. Vylezlo z něj, že jim zůstal slušnej balík. Wendell si vzal jen milion nebo tak nějak. Zbytek měl Eckert. Věřila byste tomu? Měl ty prachy celou tu dobu a bral si z nich jen, co potřeboval. Měl to dobře vymyšlený, musím říct. Žil jak žebrák, kdo by to do něj řek?“

„Vy jste se s ním nesoudil?“

„Soudil, samozřejmě, ale tolik peněz bych v životě nedostal zpátky. Víte, kolik bych dostal? Z jednoho dolaru možná tak deset centů a to bych ještě moh mluvit o štěstí. Na prvním místě je berňák a co dalších dvě stě padesát investorů? Každý chce něco urvat. Bylo by mi ukradený, kdyby ty peníze vrátil, pokud bych dostal svoje zpátky. K čertu s ostatními. Ty prachy jsem si vydělal a udělal jsem všechno pro to, abych je dostal zpátky.“

„A co jste udělal na oplátku?“

„Nic jsem neudělal. V tom je ten vtip. Jakmile jsem ty peníze dostal, přestal jsem se o ty dva starat.“

„Takže vás už nic jiného nezajímalo.“

„Přesně tak.“

Zavrtěla jsem nechápavě hlavou. „Tomu nerozumím. Proč by vám měl Carl Eckert dávat tolik peněz? Proč by vám měl vůbec něco dávat? Vydíral jste ho?“

„Samozřejmě, že jsem ho nevydíral. Pane bože. Vždyť jsem policajt. On mi nic *nedával*. On mi jen vrátil to, o co jsem přišel. Investoval jsem sto tisíc a přesně tolik jsem dostal zpátky. Do posledního centu.“

„A říkal jste Eckertovi o tom, že Wendell ty peníze chce vydat

policii?“

„Jistěže. Wendell se chystal jít na policii ten večer. Já už jsem s Carlem mluvil. Měli jsme domluveno, že mi ty peníze přiveze v pátek ráno, takže jsem věděl, že je má u sebe. Chtěl jsem mít jistotu, že je budu mít v kapse dřív, než ten starej blázen Wendell začne žvanit. Bože, to byl pitomec.“

„Proč říkáte ‚byl‘?“

„Protože je v tahu, ne? Sama jste to říkala.“

„Ale co když vám jen ty peníze nestačily?“

„Co tím ksakru myslíte?“

Pokřčila jsem rameny. „Možná jste ho chtěl zabít.“

Zasmál se. „To už fakt přeháníte. Proč bych ho měl zabíjet?“

„Podle toho, co jsem slyšela, jste se kvůli tomu skandálu pohádal s dětmi. Rozpadlo se vám manželství. Vaše žena krátce nato zemřela.“

„Ale ne. Moje manželství stálo za starou bačkoru hned od začátku. A ona byla nemocná už roky. Děti se naštvaly jen proto, že jsem přišel o ty prachy. Jakmile jsem každému šoupnul pětadvacet táců, hned začaly bejt milejší.“

„Hodný děti.“

„Aspoň víte, na čem jste,“ řekl suše.

„Takže říkáte, že jste ho nezabil.“

„Povídám vám, že jsem neměl důvod. Říkal jsem si, jestli to neudělá Dana Jaffeová, až se dozví o tý jeho ženský. Dost na tom, že nechal ji i děti. Ale že to udělal kvůli nějaký babě? To už na ni muselo bejt příliš.“

* * *

Můj byt dělí od moře jen jeden blok, takže jsem nechala auto před domem a šla do přístavu pěšky. Chvíli jsem okouněla u brány. Mohla jsem přelézt plot jako posledně s Renatou, ale v tuhle dobu tudy chodilo přece jen víc lidí, takže jsem počkala, až půjde někdo s klíčem. Den začínal být pochmurný. Nevypadalo to na dešť, ale mraky měly tmavě šedou barvu a od moře vál chladný vítr. Léto v Santa Tereze je pokaždé skutečná slast.

Konečně se objevil nějaký člověk v šortkách a mikině, který otevřel bránu svojí magnetickou kartou. Dokonce mi ji přidržel, když viděl, že mám zájem proklouznout dovnitř.

„Díky,“ zamumlala jsem. Měli jsme společnou cestu, tak jsem zavedla řeč. „Neznáte náhodou Carla Eckerta? Patří mu ta loď, co ji v pátek ráno ukradli.“

„Jo, slyšel jsem o tom. Carla znám od vidění. Myslím, že si pro ni jel. Viděl jsem ho před pár hodinami, jak vyjíždí na člunu.“ Zahnul doleva k řadě můstků označených písmenem D. Já jsem pokračovala až k J, které bylo po pravé straně. Eckertův můstek byl pochopitelně stále prázdný. Nemělo cenu tam čekat, protože jsem netušila, kdy se může vrátit.

Byla skoro jedna hodina a já jsem ještě neobědvala. Šla jsem tedy domů a donesla si z auta psací stroj. Udělala jsem si sendvič – vrstva majonézy a na to teplé vajíčko natvrdo nakrájené na kolečka. Celozrnný chleba, hodně soli a to celé překrojit napůl. Pořádek musí být. Připravila jsem si psací stroj a přitom si pobrukovala a olizovala mastné prsty. Vzala jsem si jídlo k psacímu stolu a mezi jednoduchými sousty jsem občas něco natukala. Všechny získané informace jsem stručně zapsala na kartičky, které jsem si rozdělila do několika skupin a připíchla na nástěnku pověšenou nad stolem. Rozsvítila jsem lampičku a donesla si dietní Pepsi. Jako nějakou karetní hru jsem stále dokola vykládala štos popsaných lístků. Ani jsem pořádně nevěděla, co vlastně dělám, jen jsem se dívala na jednotlivé kartičky, různě je skládala vedle sebe a zase přesouvala v naději, že se objeví nečekané souvislosti.

Když jsem se podívala na hodinky, bylo už tři čtvrtě na sedm. Pocítila jsem znepokojení. Původně jsem chtěla psaní věnovat jen pár hodin, abych využila čas, než se Eckert vrátí. Strčila jsem si do kapsy u džínů pár dolarů a popadla mikinu, kterou jsem si cestou ze dveří natáhla přes hlavu. Venku bylo stále pošmourné. Do přístavu jsem doběhla poklusem a u brány jsem dostihla nějakou ženu. Když odemykala, vrhla na mě zběžný pohled. „Zapomněla jsem si klíč,“ zamumlala jsem a proklouzla za ní dovnitř.

Lord byl zpátky u svého můstku, zakrytý modrou plachtou. V

kabině se nesvítilo a Eckert nebyl nikde v dohledu. Za lodí se pohupoval nafukovací člun, přivázaný na šňůře. Chvilí jsem se na něj dívala a zvažovala, co podniknout. Pak jsem zamířila do zářivě osvětleného jachtařského klubu. Vešla jsem skleněnými dveřmi a dala se nahoru po schodech.

Uviděla jsem ho v jídelně. Seděl u baru v džínách a džínové bundě a prošedivělé vlasy měl rozčuchané od větru. V jídelně seděla spousta lidí v oblecích; bar byl narvaný a zakouřený. Vrchní se na mě podíval s předstíraným pohoršením nad mým zevnějškem. Ve skutečnosti ho ale nejspíš našťvalo to, že jsem ho minula bez povšimnutí. Zamávala jsem ke stolu u okna a usmála se jakoby na pozdrav. Vrhł letmý pohled tím směrem. Do baru nebylo nutné chodit v předepsaném oděvu, což dobře věděl. Polovina lidí tam seděla v tričkách, obyčejných kalhotách a větrovkách.

Carl Eckert mě zahlédl, když jsem byla asi tři metry od něj. Řekl něco barmanovi a sebral z pultu svoji sklenici. „Pojďte ke stolu. Venku je myslím jeden volný.“ Kývla jsem a pomalu se za ním prodírala tlačenicí.

Hladina hluku i teplota citelně poklesly, jakmile se za námi zavřely dveře. Na terase se krčilo jen pár otužilců. Stmívalo se, přestože slunce zalezlo jen za mraky. Pod námi se vzdouvalo moře a vlny s pravidelným duněním narážely na písek. Vzduch tady venku mi příjemně voněl, i když bylo vlhko a nevlídno. Oranžové spirály dvou vysokých propanových teplometů zářily do šera, ale vzduch na terase příliš neohřálý. Přesto jsme si k jednomu z nich přisedli.

„Objednal jsem vám víno,“ řekl Carl. „Za chvíli ho přinese.“

„Díky. Vidím, že už máte loď zpátky. Co našli? Tipovala bych, že nic, ale člověk nikdy neví.“

„Našli tam stopy krve. Několik malých šmouh na zábradlí, ale nevědí, jestli je to Wendellova.“

„No jasně. Co kdyby to byla vaše, že jo.“

„Znáte policajty. Ti nikdy nic neuspěchají. Jsem přesvědčený, že to Wendell udělal sám, aby to vypadalo, že ho někdo zavraždil. Viděla jste Renatu? Zrovna odešla.“

Zavrtěla jsem hlavou. Všimla jsem si, jak hbitě změnil téma.

„Nevěděla jsem, že se znáte.“

„Renatu znám. Nedá se říct, že jsme přátelé. Poznal jsem ji před lety, když se do ní Wendell zamiloval. Víte, jaké to je, když má dobrý kamarád přítelkyni, která vám zrovna nesedí. Nemohl jsem pochopit, proč nebyl šťastný s Danou.“

„Manželství je záhada,“ řekla jsem. „Co tady dělá?“

„Nevím. Vypadala dost zničeně. Chtěla mluvit o Wendellovi, ale pak se rozplakala a odešla.“

„Myslím, že to nese dost těžce. A co ty peníze? Jsou pryč?“

Chraptivě se zasmál. „Samozřejmě. V jednu chvíli jsem věřil, že by tam třeba ještě mohly být. Teď ani nemůžu zavolat policajty. V tom je ta ironie.“

„Kdy jste mluvil s Wendellem naposled?“

„To muselo být ve čtvrtek. Chystal se k Daně.“

„Já jsem ho viděla potom u Michaela. Odešli jsme společně, ale jeho auto nechtělo nastartovat. Někdo mu s ním musel něco udělat, protože já jsem měla taky skřípnutý přívod paliva. Vezla jsem Wendella domů a zničehonic mi to chcíplo. A pak po nás začal někdo střílet.“

Za námi se otevřely dveře. Vyšel z nich číšník se sklenkou Chardonnay na podnose. Carlovi nesl další skotskou s vodou. Postavil sklenice na stůl spolu s miskou precílků. Eckert zaplatil v hotovosti a dal mu navíc pár dolarů spropitného. Číšník poděkoval a odešel.

Když za ním zaklaply dveře, změnila jsem téma. „Mluvila jsem s Harrisem Brownem.“

„No výborně. Jak se má?“

„Zdá se, že dobře. V jednu chvíli se mi zdálo, že by to mohl být vhodný kandidát na Wendellovu vraždu.“

„Říkáte vraždu.“

„Logiku to má.“

„Jakou? Má to stejnou logiku jako tvrdit, že znova zmizel,“ namítl Carl. „Proč ne sebevražda? Pánbů ví, že lidi ho tady nepřivítali zrovna s otevřenou náručí. Co když spáchal sebevraždu? Napadlo vás to?“

„Co když ho unesli mimozemšťani?“ opáčila jsem.

„Tak to dokažte. Mě už to začíná rozčilovat. Mám za sebou dlouhý den a jsem utahaný. Jsem nejmíň o milion babek chudší. Žádná sranda, to vám můžu říct.“

„Možná jste ho zabil vy.“

„Proč bych ho měl zabíjet? Ten parchant mi ukrad peníze. Kdyby byl mrtvej, jak bych je z něj dostal zpátky?“

Pokřčila jsem rameny. „Především to nebyly vaše peníze. Polovina patřila jemu. A jak vám mám věřit, že se ztratily? Jak můžu vědět, že jste je nevzal sám a neschoval někde jinde? Ted', když o nich ví Harris Brown, jste možná dostal strach, že z vás bude chtít vyrazit víc než jen těch sto tisíc.“

„Ty peníze jsou pryč. Věřte mi.“

„Proč bych vám měla cokoli věřit? Vyhlásili jste bankrot, zatímco dvě stě padesát investorů se s vámi soudilo o peníze, o které přišli. A pak se ukáže, že jste je celou tu dobu měli a dělali chudáky a přitom jste měli miliony nacpaný pod matrací.“

„Já vím, že to tak vypadá.“

„To tak *nevypadá*. To tak prostě *je*.“

„Rozhodně nemůžete tvrdit, že jsem měl k vraždě Wendella motiv. Vždyť ani nevíte, jestli je mrtvý. Je možné, že není.“

„Co všechno je možné, to nevím. Vezměte si to takhle. Peníze jste měl vy. On se vrátil pro svůj podíl. Ale vy už jste je měl tak dlouho, že jste si začal myslet, že patří jen vám. Wendell byl ‚mrtvý‘ pět let. Co na tom, jestli bude ‚mrtvý‘ i dál? Daně byste tím vytrhl trn z paty. Kdyby se ukázalo, že je Wendell naživu, musela by vrátit peníze z pojistky.“

„Poslyšte, já jsem s tím člověkem mluvil naposledy ve čtvrtek. Od té doby jsem ho neviděl.“

„Od té doby ho neviděl nikdo kromě Renaty,“ řekla jsem.

Carl se najednou zvedl a zamířil ke dveřím. Vyrasila jsem za ním. Prodíral se přeplněným barem se mnou v závěsu a lidé se za námi otáčeli. Seběhl dolů po schodech, zahrnul za roh a vyšel ven ze dveří. Kupodivu mi bylo jedno, jestli uteče. Něco mi tady nesedělo. Něco na sledu událostí. Vrtal mi hlavou ten čluň, co se kolébal za *Lordem*

jako malé káčátko. Zatím jsem nevěděla, co to je, ale tušila jsem, že na to brzy přijdu.

Viděla jsem, jak se Carl zastavil u brány. Hledal po kapsách magnetickou kartu a já jsem klusala za ním. Ve spěchu se otočil a pak letmo pohlédl nahoru na vlnolam, který se táhl za mnou. Zvedla jsem hlavu. U zábradlí stála žena. Byla bosa, oblečená v nepromokavém plášti a dívala se dolů na nás. Její holé nohy a světlý obličej zářily ve tmě jako obrácený vykřičník. Renata.

„Počkejte chvíli. Chci s ní mluvit,“ zavolala jsem na Carla.

Ignoroval mě a vyšel ven z brány. Vrátila jsem se zpátky. Podél vlnolamu se táhla nízká, asi půl metru široká betonová zídka, na niž dopadala vodní tříšť z vln narážejících na bariéru. Renata po ní kráčela směrem k oblouku označenému řadou stožárů a vlny jí téměř laškovně olizovaly rameno. Plášť měla z poloviny mokrý – na straně blíž k moři byl tmavý, na levé straně, kde látka ještě zůstávala suchá, měl barvu světlejší. Bylo to, jako kdyby se procházela v dešti. Cítila jsem, jak mi sprška jemných kapiček dopadá na tvář.

„Renato!“

Zdálo se, že neslyší, i když byla jen nějakých padesát metrů ode mě. Chodník byl kluzký od mořské vody, takže jsem musela dávat pozor, abych neuklouzla. Dala jsem se do klusu a opatrně jsem přeskakovala kaluže. Byl příliv a černá masa rozbouřeného oceánu se ztrácela v temnotě. Všechny vlajky se třepotaly a chodník osvětlovaly pouliční lampy.

„Renato!“

Ohlédla se. Zpomalila a počkala, než jsem ji dohnala, a pak znovu zrychlila tempo. Stále si udržovala malý náskok. Šla jsem po chodníku, zatímco ona zůstávala nahoře na zídce, takže jsem musela zvedat hlavu. Teď jsem viděla, že pláče a že má pod očima rozmazanou řasenku. Pramínky mokrých vlasů jí padaly do tváře a lepily se jí na krk. Zatahala jsem ji za okraj pláště. Zastavila se a podívala se na mě. „Kde je Wendell? Říkala jste, že zmizel v pátek ráno, ale jste jediná, kdo tvrdí, že ho viděl po čtvrté noci.“ Potřebovala jsem detaily. Nebylo mi jasné, jak to dokázala. Vzpomněla jsem si, jak vyčerpaně vypadala, když přišla ke mně do

kanceláře. Možná, že byla vzhůru celou noc. Možná, že jsem jí měla posloužit jako alibi. „Zabila jste ho?“

„Co na tom záleží?“

„Chtěla bych to vědět. Vážně. Pojišťovna mě z toho případu odvolala dneska ráno a policajtům je to ukradený. No tak. Jen mezi námi. Jsem jediná, kdo si myslí, že je mrtvý, a nikdo mi to nevěří.“

Odpověď se ozvala po chvilce, jako kdyby šla z velké dálky. „Ano.“

„Vy jste ho zabila?“

„Ano.“

„Jak?“

„Zastřelila jsem ho. Bylo to rychlé.“ Namířila na mě ukazováčkem a vypálila. Zpětný ráz byl minimální.

Vyškrábala jsem se za ní na zeď, abych nemusela vyvracet hlavu. Takhle to bylo lepší. Teď jsem nemusela zvyšovat hlas, abych překřičela dunění vln. Byla opilá? Cítila jsem z ní alkohol, přestože jsem stála po větru. „To vy jste po nás střílela na pobřeží?“

„Ano.“

„Ale vaši zbraň jsem měla já. Sebrala jsem vám ji přece na lodi.“

Její úsměv byl nucený. „Mám doma celou sbírku. Dean jich měl sedm nebo osm. Byl posedlý představou, že nás někdo vykrade. Ta, kterou jsem použila na Wendella, byla malá poloautomatická s tlumičem. Rána byla menší, než když vám spadne knížka na zem.“

„Kdy jste to udělala?“

„Tutéž noc, ve čtvrtek. Vrátil se domů pěšky. Já jsem měla auto. Byla jsem doma dřív, takže jsem na něj čekala. Byl vyčerpaný a bolely ho nohy. Udělala jsem mu vodku s tonikem a odnesla mu ji ven na terasu. Dlouze se napil. Dala jsem mu pistoli na krk a vystřelila. Trochu nadskočil a já jsem ještě stihla chytit skleničku, aby se nerozlila. Dotáhla jsem ho k molu a naložila do člunu. Přikryla jsem ho celtou a vyrazila na moře. Jela jsem pomalu, abych nevbudila pozornost.“

„A potom?“

„Po nějakých čtyřech stech metrů jsem jeho tělo přivázala ke starému motoru, kterého jsem se beztak potřebovala zbavit. Políbila

jsem ho na rty. Byl už studený a chutnal slaně. Pak jsem ho shodila do moře.“

„I s pistolí.“

„Ano. Potom jsem rychle vyrazila do Santa Terezy. Vklouzla jsem do přístavu, přivázala člun k *Lordovi* a odvezla ho na moře. Jela jsem s ním kousek podél pobřeží a pak jsem vytáhla plachty. Potom jsem nasedla zpátky do člunu, nechala *Lorda* napospas širému moři a pomalu dojela do Keys.“

„Ale proč, Renato? Co vám Wendell kdy udělal?“

Otočila hlavu a dívala se na obzor. Když pohlédla zpět, viděla jsem, že se slabě usmívá. „Žila jsem a cestovala s tím člověkem pět let,“ řekla. „Dávala jsem mu peníze, zajistila mu pas, bydlení, podporovala jsem ho. A čím se mi za to odvděčil? Tím, že se vrátil k rodině... že se za mě styděl natolik, že svým dospělým synům dokonce ani nepřiznal, že existuju. Krize středního věku – nic víc jsem nebyla. Jakmile se z toho dostal, šel zpátky k ženě. Nemohla jsem ho nechat jít. Bylo to příliš ponižující.“

„Ale Dana by ho nikdy nevzala zpátky.“

„Ale vzala. Všichni by ho vzali. Říkají sice, že ne, ale když přijde na věc, nedokážou odolat. Nevyčítám jim to. Jsou prostě rádi, že se tatínek nakonec připlazil zpátky. Nezáleží na tom, co provedl. Stačí, když se vrátí a řekne, že ji miluje.“ Její úsměv zmizel a začala plakat.

„Proč ty slzy? Vždyť za to přece nestál.“

„Chybí mi. Myslela jsem, že nebude, ale chybí.“ Rozepnula si pásek a nechala si plášť sklouznout z ramen. Byla pod ním nahá. Stihlá, bílá a třesoucí se. Jako živý šíp.

„Renato, ne!“

Otočila se a vrhla se do rozbouřeného moře. Zula jsem si boty. Stáhla jsem si džíny a mikinu. Bylo chladno. Už jsem byla celá promáčená od tříštících se vln, ale stejně jsem chvilku váhala. Pode mnou, asi deset metrů od břehu, plavala Renata a její štíhlé dlouhé paže v pravidelných tempech rozrážely vodu. Nechtělo se mi za ní ani trochu. Voda se zdála hluboká, černá a studená. Nakonec jsem se odhodlala a odrazila se. Letěla jsem jako pták a říkala si, jestli by to nešlo nějak zařídit, abych zůstala ve vzduchu.

Dopadla jsem do vody. Napůl omráčená jsem zalapala po dechu a uvědomila si, že jsem z toho šoku začala nahlas zpívat. Voda byla tak studená, že jsem nemohla pořádně dýchat, ale její tíha nakonec donutila moje plíce k činnosti. Popadla jsem dech a začala plavat. Sůl mě pálila do očí, ale pořád jsem viděla Renatiny bílé paže a obličej, který se vynořoval z vody a zase mizel několik metrů přede mnou. Jsem celkem dobrý plavec, ale rozhodně žádný přeborník. Když mám nějakou dobu plavat, musím obvykle střídat styly – kraul, ouško, prsa, odpočinek. Moře nadnášelo a bylo téměř hravé, ale ve skutečnosti v sobě skrývalo smrt, mučivě studenou a nemilosrdnou.

„Renato, počkejte!“

Ohlédla se, zřejmě překvapená, že jsem se odvážila za ní do vody. Trochu zpomalila, snad z ohleduplnosti, počkala, až ji doženu, a pak znovu nabrala tempo. Supěla jsem námahou. Zdálo se, že je taky unavená, možná proto zastavila. Chvíli jsme šlapaly vodu a vlny nás houpaly nahoru a dolů jako nějaká podivná atrakce v zábavním parku.

V jednu chvíli mě vlna smetla pod hladinu. Vynořila jsem se a odhrnula si vlasy z očí. Utírela jsem si nos a pusy a v ústech jsem cítila sůl. „Co se stalo s těmi penězi?“

Viděla jsem, jak pohybuje rukama ve vodě, aby se udržela na hladině. „O těch penězích jsem nevěděla. Proto jsem se tak smála, když jste mi o nich řekla.“

„Jsou pryč. Někdo je vzal.“

„Co na tom záleží, Kinsey? Wendell mě hodně naučil. Nechci, aby to znělo jako fráze, ale za peníze si člověk štěstí opravdu nekoupí.“

„To ne, ale aspoň trochu užít si může.“

Bylo vidět, že jí ubývájí síly, ale rozhodně ne tolik co mně.

„Co se stane, až nebudete moct dál?“ zeptala jsem se.

„Po pravdě řečeno jsem si o tom něco přečetla. Utonutí není tak špatná smrt. Člověk určitě na chvíli zpanikaří, ale pak se dostaví euforie. Je to, jako když usnete, akorát že při tom máte příjemné pocity. Z nedostatku kyslíku. V podstatě se udusíte.“

„Tomu nevěřím. To museli říkat lidi, kteří neumřeli doopravdy, a

co ti o tom vědí? A kromě toho, já ještě nechci umřít. Mám spoustu hříčů, které musím odčinit.“

„Tak to byste si měla šetřit síly. Já plavu dál,“ řekla a dala se znovu do pohybu. Ta žena byla snad ryba. Já už jsem se sotva hýbala. Voda se zdála teplejší, ale právě to mě zneklidňovalo. Co když to bylo první stadium, jakási počáteční iluze, která předcházela konečným halucinacím? Plavaly jsme dál. Byla silnější než já. Vystřídala jsem všechny styly, které jsem uměla, ve snaze udržet s ní tempo. Chvíli jsem i počítala. Raz, dva. Nádech. Raz, dva. Výdech. „Pane bože, Renato. Zastavte na chvíli.“ Přestala jsem plavat, otočila se na záda a zírala na oblohu. Mraky se zdály světlejší než noc okolo nás. Snad z ohleduplnosti znovu zpomalila a začala šlapat vodu. Vlny v temné dálce zvaly do své nelítostné, smrtící náruče. Tělo jsem měla ztuhlé zimou.

„Prosím vás, vraťte se se mnou na břeh,“ naléhala jsem. Pálilo mě na prsou a nemohla jsem se pořádně nadechnout. „Já to nechci udělat, Renato.“

„Já jsem se vás o to taky neprosila.“

Začala znovu plavat.

Ztratila jsem vůli. Ruce jsem měla jak z olova. V jednu chvíli mě napadlo, že bych ji ještě mohla zkusit dohnat, ale byla jsem zmrzlá a totálně vyčerpaná. Ruce mi ztěžkly a celé mě pálily od svalové únavy. Skoro jsem nemohla dýchat. Při každém pokusu o nádech jsem si lokla slané vody. Možná jsem i brečela, těžko říct. Chvíli jsem šlapala vodu. Připadalo mi, jako kdybych plavala celou věčnost, ale když jsem se podívala k osvětlenému břehu, bylo jasné, že jsme uplavy tak kilometr, možná ani to ne. Nedovedla jsem si představit, jaké to musí být plavat až do úplného vyčerpání – v noci, v černé vodě, než vás přemůže totální únava. Nemohla jsem ji zachránit. Prostě jsem jí nestačila. A i kdybych ji dohonila, co bych dělala? Přepřala ji? To ani náhodou. Záchranu tonoucích jsem netrénovala od střední školy. Byla rozhodnutá pokračovat. Nezáleželo jí na tom, jestli mě vezme s sebou. Když lidi jednou začnou zabíjet, někdy nevědí, kdy přestat. Teď už jsem aspoň věděla, co se stalo s Wendellem a co se stane s ní. Musela jsem toho nechat. Šlapala jsem

vodu a sbírala síly. Už jsem jednoduše nemohla dál. Nenapadalo mě ani nic hlubokomyslného, co bych jí mohla říct. Ne, že by snad o to stála. Měla svůj vlastní cíl, stejně jako já měla svůj. Ještě chvíli jsem slyšela, jak plave, ale zanedlouho šplouchání utichlo v temné noci. Sebrala jsem všechny síly, otočila se a zamířila zpátky ke břehu.

EPILOG

Tělo Wendella Jaffea obalené chaluhami vyvrhl Pacifik na pláž v Perdidu o devět dní později. Nějaká zvláštní kombinace přílivu, odlivu a příboje vyvolaného bouří ho uvolnila z mořského dna a vynesla na břeh. Myslím, že z celé rodiny to nejhůř nesl Michael. Brian měl dost svých vlastních starostí, ale mohl se utěšovat alespoň tím, že ho otec neopustil úmyslně. Daniny finanční potíže se tímto nezpochybnitelným důkazem Wendellovy smrti s konečnou platností vyřešily. Byl to Michael, kdo zůstal na všechny nezodpovězené otázky ohledně svého otce sám.

Pokud jde o mě, tak vzhledem k tomu, že jsem Kalifornskou pojišťovnu stála půl milionu dolarů, bylo víceméně jasné, že v dohledné době od nich žádnou další nabídku ke spolupráci očekávat nemůžu. Tím to mělo v podstatě skončit, ale po čase začaly vycházet najevo některé skutečnosti. Renatino tělo nikdy nevyplavalo. Náhodou jsem se dozvěděla, že když byl přezkoumán její majetek, zjistilo se, že její dům i loď byly zadlužené hypotékou a bankovní účty vybrané do posledního centu. To mi nedalo spát. Bylo to jako malý uzlík na kousku niti.

Když se uprostřed noci probudím, často přemýšlím o minulosti. Nejsem si jistá, jestli někdo doopravdy ví, co se vlastně stalo s Deanem DeWitt Huffem. Tvrdila, že zemřel ve Španělsku na infarkt, ale prověřoval to někdy někdo? A co ten manžel předtím? Co se stalo s ním? Považovala jsem tenhle případ za příběh Wendella Jaffea, ale co když byl její? Ty ztracené miliony se nikdy nenašly. Co když o těch penězích věděla a přesvědčila ho, aby se pro ně vrátil? Co když

měla někde v dálce ve tmě zakotvenou loď? Kdyby se bývala chtěla utopit, mohla to udělat u svého vlastního mola. Když chcete spáchat sebevraždu, tak přece kvůli tomu nepojedete padesát kilometrů daleko. Tedy pokud nepotřebujete spolehlivého svědka – třeba jako mě. Poté, co jsem o tom všem podala zprávu na policii, byl případ považován za uzavřený. Ale je doopravdy?

Nikdy jsem nevěřila, že je možné spáchat dokonalý zločin. Teď si tím nejsem tak jistá. Tvrdila, že ji Wendell hodně naučil, ale co konkrétně to bylo, to už neřekla. Prosím, pochopte: odpovědi neznám. Jen kladu otázky. Pánbů ví, že mám ještě spoustu nezodpovězených otázek ohledně svého vlastního života.

S veškerou úctou,
Kinsey Millhonová